MARIA BARBU

DRAGOSTEA SI PUTEREA

(parabole)

CUPRINS

Cuvânt despre autor …….

Catharsis….

Moștenitorul …..

Între trup și suflet ….

Balul …..

Puterea imaginației ….

Contradicții ……

Imunitate …..

Miracolul apei ….

Portocala neagră ….

Foișorul fermecat ….

Dincolo de sunet ……

Coțofana sentimentală …..

Piramida în trepte ….

Lecția de viață ……

Vitraliile …..

Clanul …..

Lupta ….

Prințesa și grăjdarul ….

Resentiment virtual …..

Viața, somnul și moartea …..

Puterea deșertului …..

Tainica metamorfoză …..

Pisica sălbatică …..

Equilibrium ……

Violul …..

Vodca ……

Mântuire ……

Anaconda …..

Obsesia ușii ….

Pădurea de cristal …..

Omul-maimuță ….

Manuscrisul pierdut …..

Labirintul….

Fără sentimente …..

Dorință nesfârșită ….

Traume și vindecări …..

Păcatele trecutului ….

Fotbalul și nebunia …..

Iubire amară …..

Bărbatul în negru …..

Paște fericit! …..

Noul Ierusalim ……

Cuvânt despre autor
MARIA BARBU

Maria Barbu își surprinde de fiecare dată cititorii, reușind să le ofere fie cărți de poezie într-o foarte apreciată formulă neo-expresionistă, ”Cântec Mut”, publicată în 1994, ”Anotimpurile Inimii”, apărută în 1997, “Exercițiu Spiritual”, apărută în 1997 sau Antologia de poezie și aforisme ”Sunt Fiica Regelui David”, apărută în 2003, fie eseuri, cum este cartea “România în pragul mileniului III. Eseuri și dialoguri politice”, apărută în anul 2000, fie analize despre societatea de azi și liderii ei, cum este cartea ”Postmodernismul, liderii și crizele”, apărută în 2007, reprezentând o parte dintr-o teză de doctorat.

In 2012, Maria Barbu oferă cititorilor o carte surpriză, ”Semiotica arhitecturii sau Arhitectura ca filosofie a libertății”, rezultată dintr-un curs universitar și rod al unei mari pasiuni pentru o artă supremă, cum este arhitectura. O carte de autor, cu teorii personale și aserțiuni spectaculare, cu analize sensibile dar și utile cercetătorului sau consumatorului de arhitectură.

Maria Barbu are deasemenea în pregătire o carte de “Poetica arhitecturii” , care a fost inițial un curs universitar, apreciat și de studenți dar și de Institutul Regal de Arhitectură din Marea Britanie, plus un volum de proză scurtă, în formula străveche, dar atât de modernă totuși, a parabolei.

Cartea de parabole, intitulată “Dragostea și Puterea”, propune cititorilor pilde dense, cu personaje și locuri ce baleiază practic tot mapamondul, cu locuri diverse dar și cu epoci diferite, tocmai pentru a sublinia că înțelepciunea umană, ca și sentimentele, are caracter universal și etern, dincolo de spațiu și timp.

Personajele sunt vibrante, pasiunile sunt înflăcărate și fiecare parabolă este o lecție despre viață, despre pasiune și dăruire, despre realitate și iluzie, despre fericire și suferință, despre lupta dintre dominația exterioară și cea lăuntrică.

CATHARSIS

De puţin timp intrase în funcţiune o hotărâre de guvern care dispunea înlocuirea tuturor directorilor de teatru care erau actori, regizori ori scenografi cu manageri. A fost o mare lovitură pentru toţi actorii, regizorii, scenografii, – ce mai! – pentru toţi oamenii de teatru, care se vedeau puşi în situaţia de a asculta de un funcţionar, doar pentru că el deţinea puterea. Îngrozitoare situaţie! Arta dramatică, redevenită Cenuşăreasă, dar fără posibilitatea acelui happy end din poveste!

Adam Clay, marele dramaturg, scrâşnea din dinţi. În faţa lui, noul director al Teatrului Regal, rânjea cu satisfacţie.

- Ce vrei, Adam? Trebuie să înţelegi că orice teatru vinde publicului o marfă ca oricare alta şi, pentru ca această tranzacţie să fie cât mai profitabilă cu putinţă, e nevoie de un bun manager.

- Ce vorbeşti? Ce ştii tu despre artă, domnule fraier cu diplomă? Tu vorbeşti de parcă ai vinde varză! Ceea ce nu o să ai niciodată habar şi nu o să înţelegi este tocmai valoarea intrinsecă a artei, cea care o face să aibă un atât de mare impact asupra oamenilor, să impresioneze publicul. Ce ştii tu despre catharsis, răţoiule? Ce ştii tu despre zbor, biată pasăre domestică?

- Nu prea înţeleg eu, ce e cu catharsis-ul ăsta?

- Ce? Nu ştii ce e catharsis-ul şi vrei să fii director de teatru? Doamne-Dumnezeule! Catharsis-ul este acea capacitate a artei, şi asta s-a spus prima oară în legătură cu tragediile greceşti, de a te curăţa de mizeria sufletească prin emoţia artistică, printr-un fel de lacrimi ale sufletului, înţelegi ceva din ce zic? Catharsis-ul este totul. Este lumina aceea inefabilă a creaţiei artistice, cea care te face să plângi de emoţie, sa te înfiori de apropierea Divinului sau nici tu nu ştii de ce. Catharsis-ul este esenţa artei, înţelegi tu, vită păroasă?

- N-ai decât să-mi spui cum vrei! Poţi să faci spume la gură, dacă asta te satisface, dar nu îmi veni mie aici cu aerele tale de Shakespeare, când piesele tale se joacă doar cu săli goale!

- Trântor cu ochi bulbucaţi, retardarea ta nu mă miră! Ai sensibilitatea unui mop după ce a şters pe jos o sală unde s-a dansat o noapte întreagă. În mintea ta incompletă arta nu încape, pentru că îţi lipseşte lumina!

- Hai, lasă-mă cu chestia asta cu lumina! Mai bine te-ai gândi cum să plăteşti factura la această lumină, geniu păros!

-Te omor, netrebnicule! urlă Adam Clay, repezindu-se asupra managerului.

Speriaţi de ţipetele din biroul noului director, paznicii Teatrului Regal se repeziră înnăuntru. Tocmai la momentul potrivit, pentru că cei doi se încăieraseră, cu o furie şi cu o înverşunare teribilă.

Au trecut aproape şase luni de la scandalul dintre cunoscutul dramaturg şi nou-numitul manager. Teatrul Regal a pierdut între timp mulţi bani pentru că încasările au scăzut dramatic. Managerul propusese doar piese mediocre, ale unor artişti care-i ceruseră bani puţini. Sălile goale şi exodul marilor actori ai Teatrului Regal către alte zări făcuseră ca acesta să fie ocolit de orice Muză adevărată.

Managerul trebuia să admită că acum nu-i mai folosea la nimic puterea de care dispunea şi nici priceperea sa în vânzarea produselor ori în conducerea companiei. Presimţea, mai mult decât înţelegea, că Adam Clay avusese dreptate. Arta este un altfel de produs, iar profitul ei s-ar putea să fie unul de o altă natură, poate mai mult inefabil, cum le place artiştilor să spună, decât material. Managerul se decise să îşi calce peste orgoliu şi să îl cheme la el pe Clay.

Adam Clay tocmai terminase de scris o piesă de o factură nouă, care anunţa o turnură semnificativă în opera sa dramatică. Era o piesă care se ambiţiona să recupereze tradiţia pirandelliană a interacţiunii dintre actori şi spectatori, ceea ce necesita, pentru când avea să fie pusă în scenă, actori de valoare şi un public cultivat. Îşi bătuse singur cuie în talpă, cum spunea el râzând crispat.

Vestea că managerul Teatrului Regal îl roagă să aibă o întrevedere cu el era oarecum neaşteptată şi venea într-un moment deosebit de sensibil pentru Adam Clay. Se duse, fără să se gândească dinainte ce avea să se întâmple acolo. Era cu inima goală!

- De ce m-ai rugat să vin? Ce vrei? se repezi Adam Clay la manager.

- Te-am rugat să vii pentru că am mare nevoie de tine, Adam. Eşti cel mai bun dramaturg contemporan, cel mai rafinat, cel mai complex. Tu înţelegi arta dramatică. Eu, nu!

- În sfârşit, ai avut şi tu o revelaţie!

- Ei bine, da! Am avut revelaţia ignoranţei mele în aprecierea artei. Am nevoie de tine, de piesele tale, de arta ta, altfel Teatrul Regal moare!

- Nemernicule! Mă chemi pentru că te scufunzi!

- Spune-mi cum vrei, dar întoarce-te pe această scenă!

Adam Clay a fost impresionat de drama reală pe care o trăia omul din faţa lui, care se pregătise doar să administreze puterea şi acum înţelegea că nu se pregătise să aprecieze valoarea. Bine măcar că recunoştea! Oricum era mare lucru!

Adam Clay a dus piesa cea nouă la Teatrul Regal, piesă pentru care s-au întors mulţi dintre actorii foarte valoroşi care plecaseră acum câteva luni, exasperaţi de incapacitatea managerului. Un vestit regizor străin a fost tentat să lucreze la această inedită formulă dramatică. În seara premierei, Adam Clay îşi simţea inima în gât de emoţie. Avea oare publicul să participe cum se cuvenea la piesă sau …

După primul act, când auzi sala zguduindu-se de aplauzele unui public entuziasmat, Adam Clay plânse de bucurie. Singur, în biroul lui, managerul tremura şi el de o neaşteptată emoţie. Simţea ceva din lumina aceea de care îi vorbise cândva Adam Clay.

Ea convins acum şi el că valoarea este lumina, iar valoarea aceea pe care el nu putuse să o înţeleagă înainte, era cea care îi făcea acum pe spectatori să aplaude frenetic. Simţea cum vibrează întregul teatru de aplauzele dezlănţuite şi i se umplu şi lui sufletul de fericire.

MOȘTENITORUL

Într-un regat din Nord s-au întâmplat o serie de evenimente care au determinat schimbarea Constituţiei în sensul că moştenitorul tronului putea să fie în aceeaşi măsură băiat sau fată. Dar, ceea ce era cu adevărat exceptional, era faptul că Regele în exerciţiu avea posibilitatea să aleagă dintre mai mulţi copii pe acela sau pe aceea despre care Suveranul credea că ar fi cel mai îndreptăţit să fie Moştenitorul tronului.

Criteriile după care Suveranul avea să aleagă dintre copiii săi pe cel mai potrivit pentru a fi succesorul său erau complet subiective, dar, cu atât mai demne de a fi luate în seamă, cu cât ele veneau de la cel care avea deja experienţa domniei şi cunoştea foarte bine problemele naţiunii.

Regele Harald, care domnea deja de vreo 20 de ani, avea doi copii mici, de aproximativ trei ani, doi gemeni, băiat şi fetiţă, născuţi de Regină după multe încercări succesive, în care fie pierduse sarcinile reale, fie purtase cu chinuri mai multe sarcini imaginare. Se întâmplă şi astfel de situaţii, de sarcini false, mai ales femeilor ce îşi doresc cu atâta ardoare să aibă copii, încât mintea lor, suprasolicitată de tensiuni sufleteşti, distorsionează realitatea într-atât încât creează iluzia fizică a unei graviditǎţi în fapt inexistente.

Micuţul Prinţ şi micuţa Prinţesă erau doi copii absolut adorabili, şi, ca toţi copiii normali, aveau ca unică şi minunată activitate jocul. Prinţişorii se jucau cu orice, cu animale şi lucruri, cu oameni sau cu jucării. Dat fiind că în Constituţia ţării mai persista încă o ciudată prevedere care spunea că alegerea Moştenitorului trebuie făcută mai întâi la vârsta de trei ani şi reconfirmată la vârsta maturităţii, adică la 21 de ani, Regele Harald trebuia să se grăbească cu acest dificil demers.

Regelui îi era destul de greu să facă o alegere, dar prevederea expresă a Constituţiei îl obliga la aceasta, deoarece exista posibilitatea ca Suveranul, indiferent cine era acesta, să se stingă din viaţă chiar în timp ce moştenitorii săi puteau avea vârste foarte fragede

Regele a chemat mai întâi pe consilierul său politic, un om inteligent ce îl determinase pe Suveran să adopte o formulă de conducere strategică a ţării, făcând din micul regat o putere cu

adevărat semnificativă pe harta continentului, un om în care Regele Harald avea o încredere fără margini.

- Spune-mi, Knut, ce crezi că ar trebui să fac pentru a putea să aleg pe acela dintre copii a cărui dezvoltare ulterioară ar putea să răspundă cel mai bine nevoilor ţării?

- Sire, mai întâi cred că ar trebui să definiţi foarte limpede care sunt nevoile ţării şi să alcătuiţi o listă de priorităţi, astfel încât viitoarea dezvoltare a copiilor, şi mai ales a Moştenitorului ales, să poată răspunde cât mai bine acestora.

- Bine ai zis. Aşa voi face.

În aceeaşi seară însă, Regina, femeie cu o fire sensibilă şi foarte pronunţat artistică, i-a spus soţului său că nu crede că acesta va putea face o alegere cu adevărat semnificativă decât dacă va ţine cont şi de capacitatea afectivă a copiilor. Regina era convinsă că un Rege poate găsi consilieri pentru strategie, generali pentru armată, dar niciodată nu va putea găsi pe cineva care să îi dea acele dimensiuni sufleteşti şi sensibile de care are atâta nevoie poporul, care aşteaptă de la Suveranul său înţelegere şi sprijin.

Regele Harald a fost profund impresionat de cuvintele Reginei, găsind că aceasta are într-adevăr dreptate. Dar cum ar fi putut să testeze oare dimensiunile sufleteşti ale micuţilor Prinţi? Stătu întreaga noapte să cugete la ceea ce avea de făcut şi, spre dimineaţă, când crezu că a găsit în sfârşit ceea ce căutase, adormi mulţumit.

În ziua următoare, Prinţişorii şi-au urmat programul obişnuit, deoarece Regele nu voia cu nici un chip să îi scoată din ritmul lor. Mica Prinţesă se odihnea la prânz în camera ei, iar micul Prinţ se odihnea şi el în camera lui. Deodată, în camera fiecăruia dintre copii a intrat un câine mare, cei doi Dobermani fiind câinii familiei regale, care acceptase ca nişte bebeluşi de câine să crească alături de odraslele regale.

Copiii îi adorau pe aceşti câini, care erau de fapt nişte căţelandri jucăuşi ce păreau convinşi că prinţişorii sunt un fel de semeni ai lor, cu care se pot juca pe săturate. În camera fiecăruia dintre micii Prinţi era câte o bonă, chiar cele care se ocupau de ei în mod obişnuit, dar care astăzi

fuseseră instruite să observe reacţia copiilor şi să raporteze Suveranului întocmai ce se va petrece

În camera micuţei prinţese, câinele a intrat şi, după ce a lins-o copios pe mânuţe, i-a furat păpuşica preferată. Micuţa era aproape gata să plângă, cerând ajutorul bonei. Acesteia însă i se interzisese să intervină în vreun fel. Mititica a apucat păpuşica şi a tras-o cu putere din botul câinelui. Câinele însă nu a cedat. Văzând că nu reuşeşte să recupereze astfel păpuşa, micuţa Prinţesă i-a oferit câinelui bucata mare de tort delicios pe care o primise ca desert. Câinele, bucuros, a lăsat păpuşa şi s-a apucat să devoreze cu poftă minunata prăjitură.

În camera cealaltă, s-a produs o scenă asemănătoare. A intrat câinele şi, după câteva clipe, a înşfăcat cea mai nouă dintre maşinuţele micului Prinţ, lăsată special la îndemână de bona instruită în acest sens. Prinţişorul a început să scâncească îndurerat, apoi a tras de maşinuţă, de urechile câinelui, de coada acestuia, şi, când a văzut că nu are cum să îl determine pe câine să-i dea maşinuţa, a apucat o maşinuţă mai veche, un fel de camion cu care mititelul îşi transporta cuburile, şi l-a lovit furios pe câine direct în cap. Câinele, schelălăind, a dat drumul jucăriei, pe care micul Prinţ a strâns-o fericit la piept.

Când Regele a aflat ce se petrecuse în camerele celor doi copii a clătinat gânditor din cap. Apoi a poruncit să se întrunească în aceeaşi seară Consiliul care trebuia informat, conform Constituţiei, de alegerea făcută de Suveran privind Moştenitorul tronului. La ora poruncită, toţi membri Consiliului aşteptau ca Suveranul să se ridice şi să spună ce alegere a făcut. Regele s-a ridicat încet din jilţul său aurit şi, cu o voce hotărâtă dar caldă, a spus:

- Conform Constituţiei ţării noastre, numesc ca Moştenitor al tronului…… pe fiica mea, Prinţesa Margreth, care a dovedit că poate în momente grele să rămână bună şi dreaptă, că poate să opteze pentru soluţii diplomatice şi că este în stare de sacrificii, aşa cum se cuvine să procedeze o viitoare Regină!

În camera ei, viitoarea Regină, micuţa deocamdată Prinţesă Margreth, împărţea cu norocosul câine o savuroasă gustare cu somon!

ÎNTRE TRUP ŞI SUFLET

De unde îi venea lui Eric acest sentiment de profundă tristeţe şi melancolie, nu ştia nici el tocmai sigur! Tot ce ştia era că lumea lui se prăbuşise într-o singură noapte, cu lacrimi şi cu o suferinţă cumplită. Şi nu era nici suferinţa iubirii, nici suferinţa cunoaşterii. Era sentimentul teribil al neputinţei, al pierderii unei puteri în care crezuse toată viaţa, şi care acum dispăruse, lăsând loc unei derute care-l desfiinţa.

Se ştiuse prinţ şi s-a trezit cerşetor. Se ştiuse puternic şi s-a trezit mai slab şi mai neputincios decât un muritor de rând. I se întâmplase şi lui ceea ce se întâmplase cândva cu Romanovii, în Rusia. Micul principat în care se născuse şi pe care abia îl moştenise era tot ce ştia şi ajunsese să se identifice într-atât cu principatul încât acum părea că îşi pierduse chiar identitatea.

Prinţul Eric era sfârşit. O revoluţie pe care nu o anticipase îi desfiinţase tronul şi transformase micul principat într-o republică măruntă, pe care marile puteri aveau să o joace probabil la zarurile politice şi istorice. El era acum un fel de Ioan fără ţară, un prinţ pribeag, care nici nu avea măcar habar cum se poate exista în formula unui om obişnuit.

Nu se pricepea la nimic, pentru că nu fusese niciodată bun la şcoală, pe care practic o părăsise după ce împlinise vârsta de 14 ani, deşi rapoartele oficiale ale palatului princiar evitau să menţioneze acest adevăr.

Îi plăcuse mai mult să joace şah, cu o dăruire şi cu o pasiune care l-ar fi transformat într-un mare campion dacă nu ar fi fost prinţ. Dar răposatul său tată nu acceptase niciodată ca fiul său să se dedice şahului şi nici nu a permis să fie făcută publică pasiunea acestuia pentru nobilul joc. Pentru a i se acoperi deficienţele şcolare, prinţului Eric i se acordaseră grade militare, ceea ce orium se potrivea foarte bine cu educaţia tradiţională a prinţilor.

Eric era însă un auto-didact. Nu avea o calificare ori o diplomă universitară care să îl specializeze într-un domeniu anume, dar avea o cultură de invidiat, constituită din lecturi pe care le făcuse într-un efort de edificare interioară la care nu-l obligase nici o licenţă ci exclusiv propria lui conştiinţă. Astfel încât, Eric era in realitate neverosimil de inteligent, de sensibil şi de profund, un model inedit pentru un prinţ.

Disperarea lui de acum venea din aceea că nu se dumirea ce o să facă de acum înainte cu toată pregătirea lui pentru dominaţie, pentru putere, pentru că, odată dispărută postura lui princiară, nu ştia asupra cui s-ar mai putea exercita puterea sa, în cazul în care aceasta ar mai reprezenta vreo realitate sau dacă nu era cumva doar o iluzie!

Prinţul Eric plecase din palat cu maşina personală, la volanul căreia se simţea extraordinar, dar fără să-şi fi luat cu el nici una dintre valori. Nici o operă de artă, nici un manuscris faimos, nimic. Doar hainele de pe el şi actele. Atât. Sigur că avea acces la nişte conturi secrete în marile bănci din lume, dar asta nu îl făcea să se simtă mai puternic.

Îşi dădu seama că puterea există, ca şi iubirea, doar în condiţiile prezenţei a doi termeni: dominator şi dominat. Odată dispărut unul dintre termeni, puterea dispare, cel puţin asta simţea Eric în acest moment…

Peste vreo două luni, după ce îşi făcuse deja nişte aranjamente convenabile, adică se instalase la Geneva într-o reşedinţă destul de somptuoasă a familiei sale, accesase fără probleme conturile consistente aflate pe numele său, prinţul Eric reîncepu să se simtă puternic, fiind convins că nu prezenţa obligatorie a celor doi termeni dădea realitate puterii, ci doar conţinutul financiar şi libertatea de mişcare.

Chemase la el pe câţiva dintre cei mai fideli susţinători şi se pregătea de o reîntoarcere în forţă în ţara sa. Bunul său prieten Armando, prinţ moştenitor al uneia dintre cele mai renumite case regale, venise să îi facă o vizită de încurajare.

- Pentru Dumnezeu, Eric, trebuie să te gândeşti serios la reîntoarcerea ţării tale la statutul de principat, trebuie să tragi nişte sfori în politica regiunii şi să faci nişte promisiuni, sau să dai mână liberă marilor bănci să îţi transforme principatul într-un paradis financiar. Trebuie să te întorci pe tron!

- Da, Armando! Dar ceea ce mă preocupă mai mult acum este un campionat de şah la care visez de ani de zile.

- Termină cu prostiile! Nu ai timp de pasiuni minore, Eric, ci trebuie să te dedici menirii tale majore, aceea de a conduce un stat, chiar dacă acesta este un mic principat! Este o misiune înaltă şi care cere sacrificii, nu se poate să nu fii conştient de acest lucru!

- Ba sunt foarte conştient, Armando! Ştiu că nimic din ceea ce face un om politic nu se poate împlini fără acceptarea unor sacrificii de viaţă personală, de pasiune. Sau, dacă este vorba despre mari succese în domeniul pasiunii artistice sau de altă natură, atunci ceea ce se sacrifică este puterea sau confortul financiar. Am dreptate?

- Bineînţeles că ai dreptate. Tocmai de aceea lasă şahul, care este pasiunea ta, pentru cei ce îşi pot permite să aibă pasiuni, pentru că nu au putere. Între acestea două nu există posibilitatea unei fuziuni, a unui compromis de tipul celui pe care l-a făcut Dumnezeu sau Natura atunci când a combinat trupul cu sufletul. Noi nu avem dreptul la astfel de compromisuri!

- Asta înseamnă că niciodată nu suntem întregi, pentru că trupul şi sufletul alcătuiesc întregul, unitatea fiinţei, în timp ce noi suntem condamnaţi să rămânem perpetuu schizoizi!

- Ei bine, da, asta este! Ăsta este adevărul despre putere, adevăr pe care oamenii obişnuiţi îl ignoră, pentru că ei nu înţeleg natura sacrificiilor pe care le fac cei ce deţin puterea.

- Bine, Armando, m-ai convins! Voi opta exclusiv pentru putere, lăsând pasiunea pentru cei care şi-o pot permite!

- Bravo, Eric, Bravo!

Cei doi tineri prinţi au devenit, în următorii ani, cei mai semnificativi suverani, pentru că au reuşit în ţările lor să se dedice cu devotament şi atitudine constructivă exercitării puterii politice. Prinţul Eric îşi regăsise motivaţia unei vieţi utile principatului său, reuşind să şteargă efectele negative ale acelei revoluţii inutile şi demonstrânsd supuşilor săi că libertăţile promise de aceasta erau doar iluzorii, în timp ce Armando a urcat pe tron în momentul în care ţara sa era chiar în fruntea celor mai dezvoltate naţiuni continentale.

Dincolo de trecătoarele dezastre personale, prinţul Eric a folosit lecţia pierderii puterii astfel încât, după ce a recăpătat-o, a ştiut să folosească puterea politică exclusiv în slujba supuşilor săi şi nu a sa personal, considerând că sacrificiile sale sunt pe deplin meritate.

„Puterea discreţionară nu este o putere adevărată", spunea mereu prinţul Eric. „Ea este exercitată de oameni slabi de caracter sau ajunşi cu totul întâmplător şi nemeritat în acea poziţie."

Din păcate pentru alte locuri din lume, mai există încă aşa-zişi lideri, pentru care puterea este doar o ocazie pentru a-şi etala pasiunile minore sau micimile de caracter. Sau mai există pur şi simplu oameni care nu au înţeles că puterea nu acceptă compromisuri, pentru că ea este doar o latură a realităţii. Cealaltă este pasiunea.

BALUL

Se adunase deja o mare de oameni în faţa palatului în care locuia Guvernatorul pentru perioada cât era în funcţie. Acesta, guvernatorul adică, câştigase cursa electorală la foarte mică diferenţă faţă de oponentul său din campanie, dar se simţea atât de legitim pe funcţie, de parcă i-ar fi dat-o natura însăşi, ori ar fi primit-o cu vreun drept dinastic.

Guvernatorul era un om rău, cu trăsături urâte, aproape hidoase, dar emanând totuşi o anume forţă lăuntrică, un magnetism aparte, căruia îi cădeau pradă mai ales femeile. Nu exista niciun bal de la care să nu plece cu un ciorchine de femei după el, atârnate de gâtul lui ca nişte ghirlande vii, care exultau de eflorescenţe stimulate de mirosul lui bărbătesc, un amestec de whisky şi de tutun fin, cu care parcă se impregnase întreaga lui fiinţă.

Bărbaţii erau ceva mai reticenţi, dar Guvernatorul ştiuse să îi găsească fiecăruia dintre liderii momentului locurile vulnerabile, pe care le exploata abil şi cu o anume voluptate. Oricum, cu toţii erau de acord că acest guvernator era un om periculos, nu ca cel dinainte, care era un mălai mare, un ins uşor de manipulat, chiar fără să faci prea mari eforturi, o victimă sigură, pe care îl striviseră cu satisfacţie, ca pe un gândac mare şi kafkian, căţărat pe movila ierarhică într-un fel nepermis şi de netolerat.

Acum aşteptau să intre la marele bal, pe care îl organizau în fiecare sezon guvernatorul şi soţia sa, cel puţin oficial, deşi doar guvernatorul era centrul atenţiei, biata femeie fiind obligată să îi stea alături şi să vadă cum, una după alta, ca nişte insecte însetate, se lipeau de bărbatul ei diverse muieruşti, atrase de puterea lui şi nu în cele din urmă de farmecul straniu, dar indiscutabil, pe care îl emana bărbatul, care se făcea din ce în ce mai puternic şi mai dominator.

Sala de bal din palatul guvernatorului era uriaşă, strălucitoare şi parcă mai luminoasă ca niciodată. Plutea în aer un fel de tensiune cosmică şi intens asimilată psihologic de potentaţii zilei, veniţi acolo în maşini fastuoase şi însoţiţi de neveste ori de amante ornamentate baroc, etalând opulenţă, fast, şi o anume deşănţată exhibare de lux. În fundal, se auzea o muzică plăcută, aşa cum îi plăcea guvernatorului, adică o muzică nu prea intelectuală, cum spunea el, şi nici prea tare, ca să i se poată auzi vocea atunci când ar fi binevoit să apară şi să şi spună ceva

Marele boss încă nu sosise, ci doar invitaţii defilau ţanţoşi şi admirându-se reciproc şi, desigur, comentând şi bârfindu-se unii pe alţii, cu convingerea că întreg universul se rezumă la lumea lor mică dar strălucitoare. Asta era moda, ca puternicii locului să se fălească în primul rând în faţa celor din lumea lor, să trăiască şi să se hrănească din această mică faimă, de parcă ar fi fost un renume universal. Dar ăsta este păcatul potentaţilor de pretutindeni!

Deodată, se deschid larg uşile "magice" ce dădeau spre apartamentele familiei marelui Om şi intră Guvernatorul, zeul local, pe care nici nu mai îndrăzneau să îl considere unul de-al lor, după ce acesta reuşise să pună mâna pe toate secretele şi murdăriile lor, bine ascunse în seifuri, dosite cu grijă decenii de-a rândul, dar pe care guvernatorul le depăna acum luîndu-i pe rând şi făcându-i să simtă că întreaga lor existenţă depinde de bunăvoinţa sa. Şi, Doamne, cât era de priceput la asta!

Guvernatorul îşi făcu apariţia, cu o mină încruntată, cu ochii fulgerând de o furie pe care niciodată nu o mai arătase în public. Toţi îngheţară de groază. Muzica amuţi. În marea sală de bal se materializase parcă frica, stând în aer ca o ceaţă, deasupra capetelor celor cărora li se părea că se apropie clipa din urmă. Femeile nu păreau să înţeleagă mare lucru, stând cu paharele în mână ca nişte statui vii, cărora nu le mai vine odată schimbul. Doar grimasele soţilor le făceau să stea înţepenite, cu o presimţire de groază că ceva cumplit s–ar putea întâmpla, făcând să se surpe lumea lor aurită.

- Cine dracu' mi-a scris biletu' ăsta? tună vocea Guvernatorului.

- Eu! răspunse un glas neverosimil de calm. Eu v-am scris discursul pentru această seară şi v-am pus biletul alături, ca să ştiţi cum trebuie citit discursul.

- Bă, tu ori eşti nebun ori vrei să te sinucizi, stii că pot să trec peste tine ca trenul?

- Ba da, dar nu văd care este problema. V-am scris discursul aşa cum fac mereu şi v-am lăsat şi biletul pentru că discursul ăsta are alt stil.

- Ai să vezi tu ce stil mortal o să am eu cu tine, broscoiule! Dispari de-aici înainte să pun câinii pe tine!

- Da, să trăiţi!

Dialogul părea neverosimil, de parcă cei doi ar fi fost două personaje de film ori de teatru, jucând o scenă într-o sală de bal, plină de oameni pietrificaţi de oroare şi de o spaimă cumplită.

Guvernatorul urla de fapt la unul dintre consilierii săi, un tip destul de dezgheţat altfel, care îi scrisese întotdeauna discursurile, acele discursuri cu mare priză la public, scrise cu măiestrie şi desigur şi citite cu mare talent de către guvernator. De data asta insul îi scrisese guvernatorului un discurs în alt stil, mai plin de adevăruri, pe care marele Om însă nu era nici pregătit să le spună şi, mai ales, nu avea nici un interes să o facă

Talentatul creator de discursuri îndrăznise chiar să îi lase Guvernatorului şi un bilet cu instrucţiuni regizorale, pentru că citirea acestui tip de discurs nu cerea duritate, ci genul acela de voce sinceră şi caldă pe care guvernatorul o avusese în campanie şi, mai ales, îi cerea să îşi dezvăluie o parte dintre resorturile sale reale, intime, scoţând la iveală un mecanism de manipulare de o complexitate cu totul şi cu totul înfricoşătoare.

Uitându-se fioros spre întreaga sală de bal şi făcându-i pe toţi să îngheţe de spaimă, Guvernatorul se simţea trădat de acest alai de adulatori nemernici. Furia lui crescu şi mai mult la gândul că cei mai mulţi dintre invitaţi ar fi trebuit să umple puşcăriile de multă vreme, iar el îi salvase folosindu-i pentru treburi mai “delicate”.

Sângele i se urca cu zgomot surd spre fruntea bombată şi Guvernatorul se înroşi de o furie devastatoare, schimonosindu-se urât. Îşi simţea capul din ce în ce mai greu şi palpitând, de parcă un şarpe mare s-ar fi încolăcit din ce în ce mai strâns pe ţeasta lui.

Vru să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze decât un sunet gros, gutural. O durere cumplită îi sfâşie pieptul. Braţele şi le simţea zdrobite, iar în locul inimii părea că se cască un hău imens care îl absoarbe cu totul. O putere uriaşă, cu mult mai mare decât avusese el vreodată, se năpusti asupra lui dintr-un văzduh pe care nu-l cunoştea.

Clătinându-se, căzu peste soţia lui, cu un horcăit oribil şi cu bale însângerate în colţurile gurii. Bodyguarzii se repeziră să îl susţină şi unii dintre ei ieşiră să cheme o ambulanţă.

Ce se întâmplase cu Guvernatorul? Se înfuriase într-atât încât făcuse un masiv atac cerebral? Sau bodyguarzii oficiali, care îi serviseră paharul mare de whisky înainte de a intra în sala de bal, ştiau ceva ce nu trebuia aflat, drept pentru care au şi spălat foarte repede acel pahar, înainte de sosirea ambulanţei?

Oricum, toţi ceilalţi invitaţi din marea sală de bal presimţeau că piesa se terminase, că actorul principal nu îşi mai poate face rolul, şi, în mod paradoxal, o mare uşurare se instală cu repeziciune. Statuile vii se reanimară şi şoaptele se făceau din ce în ce mai tari.

Ambulanţa sosi, medicii intrară şi ridicară de jos trupul neînsufleţit al celui ce fusese spaima marilor zilei, al celui pe care în marea lor frică îl crezuseră chiar nemuritor.

Peste magnifica sală de bal căzu cortina.

PUTEREA IMAGINAȚIEI

- Cine se înscrie la vot? Vă rog să votaţi cu grijă, pentru că această lege priveşte viaţa noastră a tuturor şi, mai ales, pe cea a copiilor noştri!

- Votăm cu mâna sau electronic? Toată legea sau pe capitole?

Aceste replici erau schimbate sub cupola Parlamentului, în legătură cu noua Lege a educaţiei.

O lege pe care parlamentarii o "copseseră" parcă mai mult decât pe altele, tocmai pentru că această lege urma să refacă în întregime sistemul educaţional, astfel încât generaţii întregi urmau să se supună unui proces de educaţie intensivă, pentru a trimite în viaţa socială oameni capabili şi susţinuţi de un conţinut intelectual, profesional şi uman dintre cele mai competitive.

Câţi dintre parlamentari înţeleseseră cu adevărat care era miza adevărată a acestei legi, nu se ştie. Cert este însă că se gândiseră cu toţii că ţara va avea mai mulţi oameni valoroşi, ceea ce în noua formulă de competiţie continentală era din ce în ce mai important.

- Dumnezeule mare! strigă aproape înspăimântat preşedintele Senatului. Voi aţi făcut aici un efort de imaginaţie de care nici nu vă credeam în stare. Aţi creionat prin legea asta un fel de potenţială Castalie, ca în cartea lui Hesse. Vă doriţi aşa de mult să preluăm conducerea plutonului continental de intelectuali?

- Bineînţeles că ne dorim! spuseră aproape în cor parlamentarii.

- Bravo, domnilor, bravo! Să ştiţi că asta chiar îmi place! O să reformulăm elita intelectuală a continentului după "chipul şi asemănarea noastră"!

Dezbaterile asupra noii Legi a educaţiei fuseseră furtunoase. Au existat voci care cereau mai multă severitate în procesul educaţional şi mai multă exigenţă în ceea ce priveşte cantitatea şi calitatea informaţiilor înmagazinate.

Au revenit în forţă însă şi acele elemente care pretindeau că inteligenţa naţională va trebui susţinută "cu arme şi bagaje", alimentând chiar naţionalisme uitate şi oarecum inadecvate în contextul în care întregul continent se străduia să formuleze un model de inteligenţă şi de elită intelectuală continentală, în care naţionalismele erau, sau ar fi trebuit să fie, complet topite, subsumate, absorbite.

Întreaga Lege însă părea un produs al unei imaginaţii bogate, care creionează viitorul utilizând "materialul" cel mai inefabil, dar cel mai spectaculos totodată, şi anume inteligenţa. Vizionarismul dezlănţuit al acestei legi părea aproape şocant, pregătind parcă, aşa cum spusese şi preşedintele Senatului, un fel de "patrie ideală", o "cetate educaţională perfectă", o Castalie a desăvârşirii, destinată unei formule perfecte de inteligenţă şi de cultură pentru generaţiile ce vor veni.

Diana Alberti era şi ea parlamentar al unui partid democratic şi participase cu un entuziasm extraordinar la dezbaterile asupra acestei legi. Femeie încă tânără, plină de vitalitate, la 38-39 de ani, Diana se gândea la cei doi copii ai săi ca la nişte genii, a căror descoperire depindea enorm de sistemul educaţional, care, până acum, părea să favorizeze mediocrităţile, în timp ce noua Lege le oferea condiţii de afirmare şi de certificare, la care generaţii întregi doar visaseră.

Diana se luptase şi ea cu sistemul la vremea la care, studentă fiind, se simţea demoralizată de mediocritatea crasă a profesorilor, de tematica limitată a cursurilor, de suficienţa măruntă a personalităţii universitarilor. Simţea atunci că, în ciuda faptului că era studentă la Litere, nu avea dreptul să îşi folosească imaginaţia, creativitatea, inteligenţa, superbia, personalitatea în toată complexitatea ei, ci era obligată să repete papagaliceşte ceea ce un profesor mediocru exprimase într-un curs simpluţ şi inexpresiv.

Acum avea speranţe în ceea ce priveşte stimularea calităţilor intelectuale de excepţie. După ce Legea educaţiei a fost votată, Diana merse acasă, unde îşi luă fericită în braţe copiii.

- Nici nu ştiţi, puilor, ce bine va fi pentru voi, de acum înainte! Veţi putea să vă arătaţi fără teamă mintea de excepţie, veţi putea fi culţi fără să fiţi acuzaţi că faceţi "paradă de cultură".

- Ce înseamnă asta, mami? întrebă mezina, care nici nu era încă la şcoală.

- Înseamnă că o să fii extraordinar de deşteaptă şi de grozavă!

- Mai grozavă ca acum? întrebă micuţa.

- Mai grozavă, scumpa mea, mult mai grozavă, şi toată lumea va recunoaşte asta, iar tu vei fi fericită!

- Ce bine, mami, ce bine! spuse şi băiatul.

Băieţaşul Dianei se chinuia deja de vreo cinci ani să îşi ascundă marile lui aptitudini, marea forţă şi bogăţie a imaginaţiei, de teamă că profesorii îl vor pedepsi cu note mici sau îl vor cataloga drept aiurit ori superficial ori chiar "deviat" psihologic.

Diana simţea nevoia să se învârtă ca un titirez, fericită de viziunea unei umanităţi viitoare, plină de genii şi de indivizi cu imaginaţie debordantă.

"O, Doamne, ce mare este puterea imaginaţiei!" îşi spunea în sine Diana, cu sentimentul că participă la un moment istoric în care omul, redevenit creator, poate ajunge şi demiurg.

"O, Doamne, ce mare este puterea imaginaţiei, care ne face pe noi, oamenii, asemenea Ţie, Doamne!" şoptea fericită Diana Alberti. Susurând astfel adormi ca un copil sărutat de zânele nevăzute ale somnului.

Poate aceleaşi zâne care acopereau cu vise dulci pleoapele copiilor ei, şi ale altor copii, în care genialitatea se pregătea să înflorească şi să se arate în lumină.

CONTRADICȚII

Ignoranţa şi cunoaşterea nu sunt neapărat feţele aceleaşi monezi, ci pot să fie, adeseori, momentele consecutive ale unei evoluţii individuale. Dacă plecăm însă de la premisa contradicţiei obligatorii, atunci vom constata că ne aflăm de multe ori în faţa unor "nebuni" care pot să fie înţelepţi dar neînţeleşi, aşa cum ignoranţii pot fi catalogaţi drept "inteligenţii" vreunei epoci, ale cărei criterii intelectuale sunt cu mult sub grila admisibilă.

Pe terasa unui superb palazzo din Roma, Fabrizio Calvino şi Giancarlo Barbieri îşi disputau rolul înţeleptului şi, respectiv, al ignorantului, un joc pe care îl jucau de multe ori, pe diverse teme, şi confruntându-se cu ardoare şi cu delicii intelectuale nesfârşite.

Numai că de data asta, confruntarea nu mai părea să ţină de joc, pentru că punea "pe masă" unele adevăruri care puteau să doară şi să stârnească reacţii psihologice:

- Nu mi-a trecut nicodată prin minte să te consider ignorant, Fabizio! îi spuse prietenului său, mai tânărul Giancarlo.

- Problema este că nici nu ar fi putut să-ţi treacă a asemenea aberaţie prin minte, pentru simplul fapt că nu este adevărat, dar şi pentru faptul că tu, Giancarlo, eşti format după tiparul vânătorului de putere şi nu al însetatului de cunoaştere!

- Aici trebuie să recunosc că ai dreptate. Poate că asta este influenţa tatălui meu în principal, care îmi spunea încă de când eram foarte mititel că eu trebuie să domin, să fiu puternic şi să îi las pe alţii să se amăgească şi să se joace cu iluzoriile realizări pe care ţi le oferă inteligenţa şi, exagerat spus, cunoaşterea.

- Bine, dar sper că asta nu înseamnă neapărat că tu faci apologia ignoranţei în detrimentul cunoaşterii, ci doar apologia puterii financiare ori politice în detrimentul renumelui intelectual, care i se pare omului puternic o realizare prea fragilă pentru a o considera demnă de urmărit.

- Nu neapărat prea fragilă, ci, ceea ce vreau eu să exprim, este credinţa mea că cei care urmăresc doar idealuri intelectuale sau de cunoaştere sunt oameni profund nefericiţi, care au mereu

sentimentul neîmplinirii propriului destin, trăind adesea cu teama ratării, în timp ce oamenii care deţin puterea sunt mai siguri pe ei, mai realizaţi.

- Dar poate că se simt atât de siguri tocmai pentru că sunt ignoranţi şi indecent de autosuficienţi

- Poate! Nu vreau să te contrazic. Dar eu prefer certitudinile realizărilor concrete, certificate de societate şi recunoscute de majoritatea oamenilor, unor incertitudini ideale ori unor realizări elitiste pe care doar câţiva indivizi le înţeleg şi le acceptă!

- Ceea ce spui tu nu face decât să sublinieze drama profundă pe care o trăiesc gânditorii, creatorii, cercetătorii, descoperitorii de adevăruri, inventatorii, adică exact acei oameni pe ale căror realizări se bazează evoluţia societăţii şi umanităţii în general, societate care nu numai că nu le oferă bucuria de a-i recunoaşte şi omagia la devărata lor valoare, ci le "fură" opera, utilizând-o în folosul unor profitori ignoranţi şi suficienţi care fac paradă de putere dar care, în realitate, sunt nişte nulităţi bombastice, nişte tumori ale omenirii.

- Eşti mult prea dur exprimându-te astfel, Fabrizio! Puterea politică şi financiară este cea care ţine în stare de funcţionare mecanismele acestei lumi, ale cărei scheme şi coduri au fost, este adevărat, inventate ori dezvăluite de martirii cunoaşterii, de acei oameni pe care noi îi numim cu o anume condescendenţă "genii", dar care nu sunt în stare să facă profitabile pentru ei înşişi propriile idei, ci ni le livrează nouă, pe nimic, pentru ca noi să facem din ele avere şi să avem putere!

- Cât poţi să fii de brutal şi de cinic, Giancarlo! Ce specie monstruoasă sunteţi voi, oamenii puterii!

- Şi voi, oamenii cunoaşterii, ce specie "delicată", ca să nu spun vulnerabilă ori chiar "handicapată"!

- Pentru asemenea cuvinte ar trebui să plătiţi scump!

- Lasă, Fabrizio, că plătiţi voi, cu "ratările" voastre toate succesele noastre!

- Fiară nemernică, nici nu mai vreau să te mai ascult!

Fabrizio se ridică de pe scaun şi, cu ochii umezi, ieşi de pe terasa cochetă.

Cetatea Eternă îl întâmpină luminoasă.

Privi spre majestuoasele palate romane şi îşi dădu seama că toate erau de fapt realizări ale unor mari artişti, dar fuseseră comandate de oameni ai puterii, care au avut abilitatea dar şi capacitatea financiară de a-i susţine pe artişi, de a-i determina să-şi transforme geniul în operă concretă, perenă.

Înţelese, parcă străfulgerat de acest adevăr, că posteritatea este cea care face ca marile genii să îşi recupereze locul de onoare care li se cuvine şi să stea mereu şi mereu înaintea puterii, înaintea acelei puteri care le facilitează de fapt intrarea în posteritate.

Ce paradoxală este existenţa! În viaţa curentă însă, din păcate, puterea este mereu cea care domină şi nu de puţine ori ignoră ori striveşte arta şi cunoaşterea, exilându-i ori nedreptăţindu-i grav pe cei care le reprezintă.

IMUNITATE

Ceea ce povestea Mama Lina era de-a dreptul şocant, dacă nu luai în consideraţie faptul că evenimentele se petrecuseră cu multe decenii în urmă, într-un mediu rural ultra-conservator, care ascundea multe trăsături primitive, de o brutalitate înspăimântătoare.

Femeia, care era acum octogenară, se născuse într-o familie numeroasă, aşa cum erau toate la vremea aceea. Dintre cei treisprezece copii, ea era al cincilea născut, fiind prima dintre fete. Ierarhia familiei era pe atunci extrem de bine definită şi respectată. Părinţii erau ca nişte zeităţi, iar fraţii ori surorile mari deveneau la rândul lor nişte semizei cu puteri aproape discreţionare asupra fraţilor mai mici. Mama Lina se purta încă şi acum ca o împărătească în exil, dispreţuind din răsputeri metropola, mediul urban părându-i-se un fel de boală socială pe care trebuie să o suporţi, dar nu e obligatoriu să o şi accepţi. Bătrâna era deşteaptă, orgolioasă, cu o natură critică exersată decenii de-a rândul, astfel încât, atunci când te aflai în faţa ei nu prea puteai să îţi ridici privirea fără un anume efort.

Foarte pricepută la oameni, Mama Lina, căreia nu-i fusese dat să zămislească ea însăşi, crescuse mai mulţi nepoţi şi nepoate, copii ai surorilor şi fraţilor ei, pe care îi făcuse oameni mari, respectaţi în lume, cărora avusese grijă să le inducă un orgoliu şi o demnitate inflexibile, dublate însă şi de o privire critică. Unul dintre băieţii crescuţi de ea ajunsese contra-amiral, şi se lupta acum să sară pe treapta superioară, altul era director general la o fabrică unde nu se întâmpla nimic fără ca ochiul lui de vultur să vadă, făcându-şi astfel mai mulţi duşmani decât prieteni, dar fusese învăţat că nu are neapărat nevoie de prieteni, ci, mai ales, de duşmani deştepţi care să îl stimuleze. Avusese Mama Lina grijă de asta.

Printre copiii crescuţi de Mama Lina, cea mai mică era o fată, la sufletul căreia bătrâna se străduise mult să ajungă, deşi nu-i stătea în fire să facă asemenea efort. La vremea când o luase pe fetiţă, Mama Lina era la vârsta la care i-ar fi putut fi bunică adevărată.

Fata era singura rămasă dintre gemenele născute de o soră mai mică a Mamei Lina, o soră căreia îi putea fi mamă, căci se născuse când Mama Lina era deja măritată, soră pe care o dispreţuise întotdeauna, deşi, în adâncul cel mai adânc al sufletului său, o şi invidiase.

Avea copila aceea o semeţie înnăscută, care o provoca pe Mama Lina, de parcă autoritatea şi puterea ei ar fi fost puse mereu la încercare. Fetei îi plăceau cărţile şi ideile, ceea ce făcea ca Mama Lina să nu o poată controla şi domina, nefiind pricepută în asemenea lucruri şi având un respect grozav pentru cărturari.

Mama Lina simţea însă că trebuie să îşi consolideze autoritatea prin ceva suplimentar şi căuta înfrigurată, condusă de o anume teamă că fata va scăpa în lume înainte ca ea să o poată învăţa să îşi asigure o distanţă critică sănătoasă faţă de oameni şi situaţii. S-a decis să o cheme pe fată la ea, rugând-o cu frumosul să asculte o poveste din copilăria plină de peripeţii a bătrânei.

- Ţuţulica, te-am chemat să îţi povestesc ceva ce mi-am adus acum aminte şi despre care cred că trebuie să ştii şi tu! îi spuse Mama Lina fetei, chemând-o pe numele ei de alint.

- Despre ce e vorba, Mamă Lina?

- E o poveste din copilăria mea. Ascultă! Când eram eu mică, fratele nostru cel mare era deja bărbat, căci mămăica îl născuse când era încă o copilă şi după el a mai pierdut vreo trei prunci. Voia să plece la şcoala sanitară şi tătăicu nu voia să-i dea voie să plece de nebun în lume, lăsând averea familiei şi toată treaba pe seama străinilor, pentru că tata avea nevoie de ajutor.

- Ce dictator era bunicul!

- Aşa era atunci. Aşa trebuia să fie un tată. Dar chiar şi aşa, cunoscându-l pe tata ca pe un om dur, frate-miu nu voia să asculte de nimic şi tătăicu obosise să mai strige la el. Atunci, l-a rugat pe frate-miu să se apropie de el şi, înainte chiar ca fratele meu să-şi dea seama, tata îi pusese la gât un şarpe mititel ca o lamă de cuţit, care l-a muşcat repede şi adânc. Frate-miu a dus mâna la gât, a deschis gura să spună ceva, dar, în loc să vorbească, a scos un horcăit şi s-a prăbuşit la pământ. Tătăicu l-a dat la o parte cu piciorul şi a plecat de acolo.

- Hai, Mamă Lina, ce spui dumneata acolo? Ştiu că unchiul n-a murit tânăr ci a trăit şi el mult!

- Da! răspunse bătrâna. Stai să îţi spun mai departe. Mama noastră, mămăica, aşa cum îi ziceam noi, s-a repezit ţipând disperată spre băiatul ei, şi, neştiind ce să facă, a luat apă de la fântână şi i-a spălat cu apa aceea îngheţată faţa şi gâtul.

- Şi ce s-a întâmplat? Şi-a revenit?

- Fratele meu s-a trezit greu din otrava aceea, ca dintr-o moarte. Pe seară, când tata a venit acasă de unde fusese plecat, l-a văzut pe băiat viu şi i-a zis că de-acuma nu o să i se mai întâmple niciodată nimic, căci a trecut deja prin moarte.

- Şi nu a mai plecat de-acasă?

- Ba a plecat, dar numai după moartea lu' tata!

- Şi eu ce trebuie să înţeleg din asta? Că bunicul a vrut să îi facă o imunitate fizică pentru a-i da o lecţie de loialitate, sau că a lăsat destinul să hotărască?

- Înţelege ce vrei! Tu eşti deşteaptă şi ai să înţelegi că puterea, în viaţă, trebuie dovedită, nu lăsată să fie călcată în picioare de nimeni, nici chiar de copiii tăi.

- Nu cred că ai dreptate, Mamă Lina! Puterea unui om e cu atât mai mare cu cât el poate înţelege că există şi posibilitatea ca această putere să îi fie contestată. Dacă nu înţelege asta, înseamnă că nu-i un om cu adevărat puternic. Poate că bunicul avea alte gânduri.

- Poate!

- Să zicem că ar fi vrut să îl facă pe unchiul imun la frică, pentru că sunt convinsă că ştia că şerpişorul ăla nu avea o muşcătură mortală.

- S-ar putea ca tu să înţelegi mai multe decât mine, copilă!

… Mama Lina trebui să se dea bătută. Fata asta îi era superioară într-un fel natural şi fără efort şi îi dăduse ea însăşi o lecţie. Oricum, a trecut mult timp de atunci. Acum, fata cea dragă a Mamei Lina a ajuns foarte departe şi este o femeie cu o personalitate puternică şi cu o valoare recunoscută. Mamei Lina, care e bătrână de tot, îi place totuşi să creadă că este foarte mult şi meritul ei.

MIRACOLUL APEI

Nici nu-şi mai aduceau aminte de când nu mai băuse nimeni nici o gură de apă de izvor. La ei în ţinut, apa fusese otrăvită de ploile acide şi era prohibit să bei apă naturală. Populaţia era obligată să bea apă îmbuteliată, adusă de departe cu maşini speciale, ca să nu existe riscul ca cine ştie ce localnic pus pe căpătuială să fie cumva tentat să facă bani îmbuteliind apa lor rea, punând în primejdie viaţa altora!

Albert era vice-rege al regiunii, în fapt o colonie rămasă în această formulă administrativă printr-un fel de farsă a istoriei, când ţara-mamă nu şi-a mai adus aminte să o elibereze. Moştenise acest titlu de la tatăl său, care murise de o formă dubioasă de cancer, mai degrabă un fel de SIDA, care îl terminase repede.

Consiliul elector îl pregătise din vreme pe Albert, care era doar un adolescent subţirel, urât şi ochelarist, suferind de o timiditate bolnăvicioasă. Mai zâmbeşte încă şi acum, când îşi aduce aminte cum era la acea epocă. Albert este un bărbat bine acum. Maturitatea îi priieşte. Căsătorit cu cea mai bogată fată din ţinut, i-a făcut acesteia trei copii, ca in poveşti.

Din înălţimea celor aproape 50 de ani, Albert îşi permite să fie generos cu defectele celorlalţi, dar nu cu ale lui însuşi. A ştiut să lupte cu timiditatea sa, cu preferinţa pentru alcool, cu slăbiciunea pentru femei uşoare. Şi a reuşit de fiecare dată să ucidă demonul din sine, convins fiind că un mare lider, aşa cum visase întotdeauna să devină el însuşi, nu-şi poate permite asemenea slăbiciuni, care să-i submineze personalitatea şi să-i maculeze caracterul.

S-a străduit mereu să împlinească un fel de scenariu ideal, pe care l-a simţit lucrând în sine, mai presus chiar de propriile lui dorinţe. În această dimineaţă de mai, după aproape doi ani de la ploile acide care au otrăvit apele, Albert îl chemă la el pe primul-ministru.

Acesta sosi şi aştepta, cu o atitudine de oarecare condescendenţă.

- Da, sire! Vă stau la dispoziţie!

- Bine ai venit, Ernst! Am nevoie de tine să găsim împreună o ieşire din această situaţie cu apa. O situaţie care a devenit explozivă, chiar dacă pare un paradox să mă exprim astfel. Am auzit că

sunt foarte multe familii care nu fac faţă acestor cheltuieli, impuse de cumpărarea apei. Ce crezi că este de făcut?

- Dar, Sire, guvernul a alocat sume uriaşe, tocmai pentru a uşura situaţia familiilor cu venituri modeste.

- Pentru Dumnezeu, Ernst! Tu nu vezi în ce situaţie am ajuns? Să îi coste pe oameni apa de băut mai mult decât hrana sau îmbrăcămintea! Trebuie să găsim o soluţie, pentru că oamenii vor prefera să bea apă din izvoarele infectate! Gândeşte-te ce s-ar întâmpla atunci! Toată comunitatea internaţională ne va sări în cap, asta după ce propria noastră conştiinţă ne va sili să ne punem viaţa la dispoziţia oamenilor, indiferent ce ar hotărî aceştia să ne facă!

- Sire, exageraţi! Iertaţi-mă că îndrăznesc să vă spun asta! Eu am primit rezultatele ultimelor statistici şi mi se pare că situaţia este încă sub control.

- Încă, Ernst! Dar gândeşte-te că intrăm în vară şi căldurile mari îi vor face pe oameni să vrea să bea tot mai multă apă şi ce se va întâmpla atunci când nu-şi vor mai putea permite să plătească acest lichid care le întreţine viaţa?

- Nu ştiu, Sire!

- Ăsta nu este un răspuns, Ernst! Dă-le oamenilor apa gratis în timpul lunilor de vară, altfel vor muri pe capete!

- Dar, Sire, dacă le dăm apa gratis vara, vor dori să primească şi în restul anului apă gratis, ceea ce ar dezechilibra bugetul de o manieră ireversibilă, înţelegeţi?

- Înţeleg, dar nu vreau să moară oameni. De viaţa lor depinde şi viaţa noastră, Ernst, a ta şi a mea, sau tu refuzi să vezi această relaţie directă?

- Mărturisesc, Sire, că eu nu văd atât de tranşant realitatea!

- Da! Pentru că tu te ascunzi după un mandat care se va termina oricum în curând, în timp ce eu nu mă pot ascunde. Mandatul meu e pe viaţă, Ernst!

- Dar, Sire….

- Nici un dar, Ernst, faci cum spun eu sau demisionezi! Este destul de clar?

- Da, Sire. Este!

Primul Ministru ieşi de la vice-rege fără să ştie exact ce are de făcut. După o şedinţă furtunoasă de guvern, organizată în aceeaşi zi, primul ministru a dat apă gratis oamenilor.

Vara trecu greu. Căldurile mari, peste medie, făceau deja victime. Apa dată de guvern nu ajungea nici pe departe. Erau cantităţi insuficiente, iar oamenii sufereau.

Mulţi bătrâni şi copii au fost victime. Vice-regele era disperat. Se decise să cheme vraci şi preoţi să le descânte apele. Procesiuni impresionante se făceau zilnic pentru curăţarea izvoarelor. Oamenii de ştiinţă făceau şi ei eforturi să găsească o modalitate eficientă pentru purificarea apei. Totul părea însă zadarnic, de parcă un greu blestem apăsa peste această regiune.

Vice-regele căzu într-o cumplită depresie. Se simţea vinovat şi nu mai ştia ce să facă. Atunci, îi veni o idee.

O chemă la el pe fetiţa oarbă, despre care auzise că ar avea puteri tămăduitoare ieşite din comun. O puse în faţa unui ulcior, plin cu apă otrăvită scoasă din izvor.

- Îngeraşule! îi spuse cu voce dulce vice-regele. Fă ce crezi tu că e mai bine şi curăţă apa asta şi odată cu ea şi izvorul şi toate apele de la noi. Salvează oamenii de la moarte, puiule binecuvântat!

- Nu mai plânge! spuse fetiţa oarbă. Nu mai plânge, pentru că uite, eu pun mâna peste apă şi apa se face bună şi vindecătoare. Şi pun mâna peste sufletul tău şi îl umplu de speranţă şi de încredere. Eşti un om bun şi un conducător devotat. Fie ca apa aceasta să îţi vindece şi ţie rănile sufletului! Dă, Doamne!

Cu aceste cuvinte, micuţa împlini un ritual ştiut numai de ea. Apoi, spre stupoarea vice-regelui şi a tuturor celor prezenţi, fetiţa ridică ulciorul cu apă la gură şi bău cu sete. Se şterse cu mâneca bluzei albe de in şi se ridică senină.

- E gata! Apa e bună! Fiţi binecuvântaţi!

Fetiţa ieşi din încăpere. Nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea. Atunci, vice-regele apucă ulciorul şi, după o scurtă ezitare, bău şi el apă, lung şi cu sete. Toţi se uitau sideraţi la monarhul acesta, care îşi risca viaţa. Văzură însă că ochii vice-regelui se umplură de o lumină supranaturală.

- S-a împlinit un miracol! Apa e bună! Puteţi bea din ea, oameni buni!

Toţi se repeziră să bea, cu o convingere aproape mistică. Simţeau că se produsese într-adevăr un miracol, nu numai în celulele apei, ci şi în sufletele lor. Părea că se terminase o vrajă urâtă, că se risipise un blestem. Erau fericiţi că vor putea trăi de acum încolo fără teamă.

Miracolul apei lucra în ei, aşa cum în fiecare dintre oameni lucrează marele miracol al vieţii.

PORTOCALA NEAGRĂ

Prinţesa rătăcea cu ochii goi. Citise toate cărţile din mica bibliotecă a palatului, nu mai exista nici o carte care să fie o taină pentru ea şi asta o făcea să sufere profund.

Voia ceva misterios, ceva necunoscut, care să fie în aşteptarea ei, a minţii şi a gândului ei, care să descuie, ca o cheie, taina cărţii, a poveştii.

Coborând treptele părţii de est a palatului, prinţesa Mitzuko spuse în gând o poezie a lui Apollinaire, ale cărei versuri de început sunau cam aşa: "pământul e albastru ca o portocală"!

Prinţesa era foarte amuzată de neaşteptata culoare pe care poetul i-o dăruise portocalei, făcând din acest fruct banal ceva misterios şi preţios. Aşa ceva voia şi ea să primească, o carte ori o poveste neştiută şi surprinzătoare, măcar prin analogiile stârnite în mintea ei iscoditoare. Pe treptele verde-fistic din marmură adusă de departe, prinţesa dădu din întâmplare de fosta ei doică, Hisa, pe care nu o mai văzuse de multă vreme.

Un pic uluită, prinţesa îşi privi doica şi înţelese rapid că era o întâlnire providenţială această regăsire a femeii care o ţinuse la sân. Aimato se făcuse doică doar pentru că Marele Prinţ o solicitase să o hrănească pe micuţa rămasă fără mamă, căci Marea Prinţesă Daiko, mama prinţesei Mitzuko, murise la foarte scurt timp după ce o născuse pe mititică. Adormise după naştere, toropită de oboseală şi de senzaţia de sfârşeală de după marele eveniment şi, la puţin timp după aceea, începu să sângereze din ce în ce mai abundent, până când s-a stins.

Nimeni nu a putut să facă nimic pentru a opri acel sânge care curgea cu furie, ca şi cum s-ar fi supărat că e prizonier înlăuntrul trupului cuiva, fie şi al unei Mari Prinţese. Minunată femeie fusese Marea Prinţesă, toată lumea care o cunoscuse spunea asta, ceea ce aproape că o enerva pe prinţesa Mitzuko, care fusese destul de neastâmpărată când era mică.

Pe mama ei adevărată o simţise mereu ca pe o competitoare care câştigase deja marele premiu şi părea să râdă de ea, ascunsă de nori, făcând-o să se ambiţioneze ca să devină mai bună, mai grozavă, mai deşteaptă, mai frumoasă, mai, mult mai decât fusese Marea Prinţesă, ceea ce nu era lucru uşor!

Cât despre doica Hisa, ea îşi pierduse pruncul, în urma unei răceli care păruse uşoară la început, dar care se transformase într-o febră insuportabilă pentru trupuşorul lui mititel. Rămasă cu sânii grei de lapte, Hisa plecase din satul ei de baştină, parcă chemată de o voce divină şi nu s-a mai oprit din mers decât la poarta marelui palat princiar.

După ce a devenit doica micuţei prinţese, deîndată ce a pus-o la sân ca să o alăpteze, Hisa a simţit că puişorul ăla de pruncuţă e o stăpână dumnezeească, a cărei voce a chemat-o de dincolo de ceea ce poate cineva pricepe. S-au înţeles minunat, până în ziua când prinţesa Mitzuko a împlinit 15 ani, când s-au certat pentru prima şi ultima oară.

Doica a certat-o pe prinţesă cu vocea ei de mamă bună şi cu sufletul trist că fata se dovedea a fi de un egoism feroce şi că nu ţinea cont de nimeni şi de nimic pentru a-şi îndeplini toate mofturile.

Fata s-a supărat şi i-a spus vorbe grele, atât de grele încât Hisa şi-a făcut bagajul şi s-a întors în satul de unde plecase. Acolo se simţea deja străină de toate rubedeniile, dar mândria nu o lăsa sa se întoarcă la copila ei dragă, până când aceasta nu avea să-şi ceară iertare.

Acum venise la palat pentru că o rugase Marele Prinţ să se întoarcă la copila cea prea deşteaptă pentru lumea asta şi prea înstrăinată şi retrasă în lumea cărţilor.

- Nu cărţile sunt primejdia, Mărite Prinţ, ci poveştile din ele. Poveştile alea au uneori demoni închişi în ele şi când fata deschide cartea şi dă paginile, demonii cei răi prind viaţă şi îi fură sufletul.

- Ce spui tu, Hisa, nu se poate să fie aşa. Poveştile sunt doar nişte poveşti, vorbe pe hârtie, nu pot face rău nimănui.

- Vai, cum aşa? Vorbele sunt vii, Mărite Prinţ, şi pot lovi mişeleşte pe cel nepregătit să le înfrunte, îl pot prinde cu sufletul deschis şi trist si atunci îi fură lumina şi bucuria, poate pentru totdeauna.

- Nu cred asta, Hisa, dar simt că fata are nevoie de tine, ştii cât de mult te iubeşte şi cât de uşor îşi deschide inima faţă de tine. Cu mine nu vorbeşte aproape deloc, de parcă ar fi un zid între noi şi asta mă doare.

- O să-şi revină, dar greu de tot, dacă a apucat să se îmbolnăvească de duhul rău din cărţi. O să văd eu ce-i în inima ei!

După această scurtă convorbire, Hisa urcă treptele de marmură verde-fistic spre apartamentele prinţesei Mitzuko.

Aşa se întâlniră, la jumatatea scării, fata venind de sus şi doica de jos, una din cer şi alta de pe pământ, ca într-o poveste din cărţile atât de dragi prinţesei.

- Hisaaaaa, scumpa mea, ce bine că te-ai intors, muream de dorul tău! spuse prinţesa şi se aruncă în braţele celei care-i fusese cu adevărat o mamă devotată.

- Puiul meu, am venit că m-a chemat inima ta, copilă dragă, că prea te veştejeşti stând între coperţile alea, fata mea!

Imbrăţişate strâns, prinţesa Mitzuko şi doica Hisa intrară în camera cea mai mică, cea care fusese cândva camera doicii şi pe care aceasta avea din nou să o locuiască şi să o umple de blândeţea şi căldura ei.

- Doică, spune-mi o poveste nouă, că nu mai am ce citi, ştiu deja toate cărţile! Am comandat altele, dar până vin alea, zi-mi o poveste aşa cum numai tu ştii să spui!

- Bine, copilă, îţi spun, dar stai o clipită să-mi las bocceaua asta şi să mă descalţ, că tare mă dor picioarele!

- Iar ai venit pe jos? N-a trimis tata maşina după tine?

- Ba a trimis, dar la drum din ăsta de viaţă şi de destin nu te duci cu maşina, puică, te duci pe jos, să simţi mai bine viaţa care ţi se dă, că altfel o trăieşti degeaba dacă nu o simţi cu toată fiinţa ta!

- Doamne, ce de lucruri ciudate spui tu, doică Hisa, parcă ai fi o zână!

- Poate că-s o zână, un duh, copila mea, cine mai ştie! Oricum, pentru tine chiar că am fost şi sunt şi acuma o zână, scumpa mea prinţesică! Dar, hai să-ţi spun povestea dupa care tânjeşti atâta!

- Da, da, haide, spune-o!

- Uite, se făcea că odată, de mult de tot, trăia pe muntele Lunii un om sălbatic şi uriaş de care se temeau toţi ceilalţi oameni. Omul ăsta era un om tare rău şi oriunde s-ar fi aşezat se făcea negru locul pe care stătuse, de parca ar fi fost ars. Avea ceva în el, un foc demonic, ceva. Si nu putea suferi pe nimeni lângă dânsul, trăia singur şi rău. Până într-o zi, când pe muntele ăla a urcat o fată frumoasă, care s-a dus direct la uriaşul cel rău şi i-a întins două portocale.

"- De ce-mi dai mie portocalele astea, o întrebă uriaşul, nu ştii că eu sunt rău?

- Ba da, răspunse fata cea frumoasă, râzând încetişor, ştiu că eşti rău, dar dacă mănanci portocalele mele te vei face bun şi eu te voi iubi!

- Mă vei iubi pe mine? întrebă uimit uriaşul cel rău şi, din câte se spune, şi tare urât.

- Da, te voi iubi din toată inima mea! îi răspunse fata, foarte sigură pe ceea ce spunea.

- Dar dacă atunci când voi atinge portocalele, ele se vor face negre ca scrumul, tot mă vei iubi?

- Da, te voi iubi oricum, chiar şi pentru curajul de a primi de la mine portocalele mele dulci şi de a le duce la gură!

- Aşa să fie atunci! spuse uriaşul, cu un uşor tremur de emoţie în glas.

Uriaşul luă din mâna fetei o portocală şi i se păru că atinge ceva dumnezeiesc, dar, cand vru să o muşte, portocala se făcuse neagră deja, şi zeama ei părea un sânge învechit. Dar fata îi spusese că-l va iubi oricum, aşa că nu îşi pierdu curajul şi mai luă şi a doua portocală. De data asta nu se grăbi să o mănânce, ci simţi nevoia să o privească şi să o miroase. Atunci văzu cu uluire că portocala asta nu se mai făcuse neagră ca smoala şi ca noaptea cea plină de primejdii, ci era

luminoasă şi frumoasă ca soarele. Uriaşul zâmbi de bucurie, pentru prima oară în viaţa lui, şi muşcă din portocală ca şi cum ar fi gustat dintr-un fruct divin. Se uită spre fata pe care deja simţea că o iubeşte mai mult decât pe sine însuşi şi zâmbetul ei îl lumină. Era atâta bucurie în inima lui, încât simţi că îl doare şi, deodată, căzu la picioarele fetei şi nu se mai mişcă de acolo. Fata se aplecă spre uriaş să vadă ce e cu el şi observă că acesta nu mai respira, era mort de-a binelea. Izbucnind în hohote de plâns, fata cea frumoasă îi mângâia chipul urât şi iî spunea vorbe de iubire şi de jale. De undeva, din cer, sufletul lui devenit luminos se bucura nesfârşit!"

Doica Hisa tăcu. Prinţesa Mitzuko stătea nemişcată, aşteptând urmarea, dar Hisa nu mai scoase nici un cuvânt.

- Și ce s-a întâmplat mai departe? întrebă fata.

- Nu s-a mai intâmplat nimic altceva, asta e tot ! spuse doica, începând deja să îşi aranjeze hainele în dulap.

- Bun, atunci care e morala poveştii?

- Păi, n-ai înţeles-o?

- Am înţeles eu ceva, dar mai bine spune-mi tu care este.

- Morala e că fără iubire, viaţa noastră e ca o portocală neagră, dar cu iubire se face fruct de soare şi ne îndulceşte toată fiinţa.

- Atunci de ce a murit uriaşul, tocmai când avea iubire?

- Pentru că el fusese un om tare rău, copila mea, şi avea inima mică de tot, şi nu încăpea în ea atâta iubire câtă a simţit. I-a pocnit inima, săracul, dar asta e doar o poveste, copilă! Gândeşte-te tu singură care ar mai fi înţelesurile.

- Off, mă plângeam că n-am la ce să mă gândesc şi acuma mi-ai dat de lucru, ştiu sigur că n-o să pot dormi deloc la noapte, gândindu-mă la ce mai poate să însemne povestea asta cu portocala neagră. Iţi mulţumesc din toată inima, doică Hisa!

- Cu toată dragostea, copila mea! Aşa să faci, să-ţi încălzeşti sufletul cu gânduri bune şi să găseşti înţelesuri, că fără ele viaţa nu are miez!

Doica o îmbrăţişă lung pe prinţesă şi fata plecă spre camera ei, cu ochii deja luminoşi şi îmbunaţi.

FOIȘORUL FERMECAT

Se făcuse aproape vară. Nopţile erau mai calde şi Daniel se reobişnuise să doarmă cu uşa de la dormitor deschisă. Dormitorul lui era în foişorul unei case splendide, un fel de castel urban, care semăna până la o stranie identitate cu cel din Grecia, de care era foarte mândru pe vremea când era un mic şcolar pe care îl aducea acasă Fraulein Grette, care se ocupa de el la vremea aceea.

Fraulein era de o urâţenie demnă şi micuţul Daniel părea să fie oglinda ideală pentru ea, căci băieţaşul o considera frumoasă, o iubea cu duioşie şi îi spunea adesea Meine schone Mutter, "mama mea frumoasa", deşi ştia foarte bine că nu Grette era mama lui şi mai era şi foarte departe de a fi frumoasă.

Mama lui Daniel, doamna Veronica, era fiica unui aristocrat basarabean, un om care nu ştiuse niciodată câte moşii deţinea cu adevărat, câte vile, câte iahturi, căci avusese grijă să fugă din Basarabia ocupată de sovietici nu în România, ca toţi fraierii, ci în Grecia, unde făcuse totul ca averea lui să crească într-atât încât nu mai trebuia să ţină socoteală.

Veronica fusese singura fiică a bunicului Iurie şi era de o frumuseţe răpitoare la vremea când Daniel era puşti ori adolescent. Toţi băieţii îl invidiau pentru frumuseţea mamei lui, iar iubirea pe care i-o purta el avea o uşoară nuanţă freudiană! Era o femeie minunată, dar ca mamă era mai mult absentă.

Superba doamnă Veronica îşi vizita băiatul doar de câteva ori pe an, pentru că era ocupată să petreacă la Monaco, ori în cine ştie ce alte locuri minunate, ale căror nume îl fermecau pe Daniel.

Când băiatul terminase liceul, a avut un şoc teribil aflând că părinţii lui au murit într-un accident de avion, pe care toate televiziunile lumii îl transmiseseră în amănunt şi ale cărui imagini îl oripilaseră într-atât încât şocul lui psihic a fost datorat nu doar pierderii părinţilor săi, care oricum nu fuseseră prea prezenţi în viaţa lui, cât mai ales indiscreţiei mass media care nu lăsase nici unul dintre amănuntele horifiante ale tragediei să se petreacă într-o solemnă intimitate, aşa cum şi-ar fi dorit multe dintre rudele victimelor.

Daniel s-a vindecat între timp şi a urmat la Atena cursurile unei facultăţi de finanţe şi apoi a mers la Oxford. Averea pe care o moştenise îi permitea să facă ce vrea şi să trăiască oriunde în lume, dar el a avut o ciudată atracţie spre România, patria străbunicilor lui, şi a decis să îşi cumpere mai multe proprietăţi în această ţară.

Palatul urban în care moţăia în acest prag de vară se găsea pe malul Dâmboviţei, adică în Bucureşti, unde Daniel îşi făcuse un fel de al doilea, sau mai bine spus, al treilea domiciliu.

Mergea la Londra şi la Atena cu aceeaşi dezinvoltură pentru că avea şi acolo casele lui, dar cel mai bine părea că se simte în această primăvară-vară aici, în zgomotul şi praful fără sfârşit al unui Bucureşti ce nu mai reuşea să se prindă pe sine însuşi din urmă.

Daniel găsea în acest oraş un fel de joc al timpului cu realitatea, o istorie mai subţire decât la Atena şi o realitate mai puţin programată decât la Londra. I se părea un oraş în care munca e un chin, iar vacanţa o corvoadă, dar asta nu îi împiedica pe locuitorii acestei capitale să trăiască parcă într-o permanentă transă a iresponsabilităţii. Parcă nu le păsa de nimic rău şi asta îl făcea pe Daniel să se simtă mult mai destins aici decât oriunde în altă parte în lume.

Castelaşul lui era o clădire minunată, dar pe care o găsise într-o stare de paragină nemeritată şi în care trebuise să investească enorm, dar acum se simţea extraordinar de bine aici, de parcă în mod miraculos abia aici putea să intre într-o comunicare armonioasă cu el însuşi.

Deschidea uşa dormitorului rotund şi ieşea pe balconaşul din foisorul cu coloane subţiri, respira cu nesaţ parfumul florilor de tei şi se aşeza pe unul dintre fotoliile pe care le avea acolo, alături de o măsuţă joasă pe care punea cafeaua şi nelipsitul laptop. Daniel îşi condusese imperiul financiar cu nonşalanţă, până când un instinct aparte s-a deşteptat în el, de când descoperise că acest foişor are puteri magice şi a simţit că banii nu au realitate, a avut revelaţia faptului că toţi banii lui şi toţi banii din bănci sunt nişte abstracţiuni, nişte simulacre, care pot crea realităţi într-un fel diabolic.

Atunci a decis să îşi plaseze cea mai mare parte a averii în ceva lucrativ, scoţând din banca mult de tot şi fără nici o părere de rău. Fabulos este însă altceva, că la doar câteva luni de la mişcarea pe care a făcut-o el, sistemul financiar-bancar din toată lumea s-a prăbuşit cu zgomot şi unii mai

deştepţi spuneau că tocmai această paradoxală diferenţă între banii abstracţi şi cheltuielile reale au determinat aşa ceva.

Unul dintre telefoanele mobile suna dement şi Daniel întârzia să răspundă. Era un politician al locului, care îi făcea curte pentru că voia să profite de nişte bani pentru o afacere pe care Daniel oricum avea să o facă şi fără ajutorul lui. Îl speria foamea de bani a şefuleţilor de pe aici, lipsa lor totală de inhibiţie şi comportamentul de prostituate politice. Era îngrozit de ce putea să se întâmple într-o societate în care oamenii de decizie sunt atât de lipsiţi de morală.

Pentru Daniel, banii erau nişte cifre fără conţinut real, era ca un joc în virtual, pe care îl jucase şi îl mai juca încă foarte bine, cu virtuozitate chiar, dar nu putea înţelege cum oamenii îşi vând sufletul pentru bani. De la mama lui învăţase şi româneşte şi cunoştea zicala "banul e ochiul dracului", căreia abia acum îi afla cu adevărat sensul.

- Alo, da!

- Să trăiţi domnule Hurmuzakis, e o plăcere nesfârşită pentru mine să vă aud.

- Ei, chiar aşa, domnule ministru? Cred că sunteţi mai fericit să îl auziţi pe naşul dumneavoastră, că relaţia dintre fîn şi naş e sacră, în timp ce o relaţie de afaceri e una neutră.

- Vai de mine, cum puteţi spune aşa ceva? Eu cu naşul mă văd cam rar, că se ţine cu nasul pe sus, funcţia lui e foarte mare iar eu am rămas un biet pigmeu, poate doar dacă o să fac o avere care să-l impresioneze o să se mai uite la mine, că altfel…

- Nu cred o iotă din ce spuneţi, ştiu că sunteţi un mucalit. Spuneţi-mi pentru ce m-aţi sunat.

- Cum pentru ce? E afacerea aia bănoasă rău de tot de la … nu-i spun acum numele, ştiţi dumneavoastră care, şi acolo merg bine nişte bani grămadă, ce să vă explic eu că ştiţi mai bine ce şi cum. Nu vreţi să ne vedem undeva şi să vorbim în tete-a-tete, că aşa prin telefon ne aude toată reţeaua?

- Sigur, domnule ministru, cu plăcere. Mâine pe la prânz sunt la bancă, avem consiliu şi ne putem vedea acolo.

- Vin, bineînţeles, vă mulţumesc din suflet. Sunteţi un mare om, ştiam eu, un cuget înalt, domnule Hurmuzakis, vă salut cu respect!

- Toate cele bune, la revedere.

Daniel închise telefonul cu o grimasă de scârbă, de parcă cine ştie ce bâzdâganie s-ar fi aşezat pe el. Doamne-Dumnezeule, îşi spuse el în sinea lui, cum pot oamenii ăştia să se mai uite în oglindă după asemenea scene? Dar el ştia că tipii se uită foarte bine la ei înşişi şi chiar se simt grozavi. Boala asta a achiziţiei averilor prin orice mijloace mai bântuise şi prin alte ţări, dar se pare că aici luase şi continua să ia forme abominabile.

Daniel se întreba chiar cam cum va fi momentul istoric când toţi derbedeii ăştia politici vor ajunge după gratii, pentru că avea să vină inevitabil şi un asemenea moment, peste tot în lume se întâmplă la fel! Numai că în unele locuri durează mai puţin, în altele mai mult. Intervalul dintre crimă şi pedeapsă este marcat obiectiv de anumite contexte istorice, asta înţelesese de mult Daniel, de pe vremea când se certa la Oxford, în sensul bun al cuvântului, cu colegii lui, despre valabilitatea destinului istoric şi cum se manifestă el în imediat, ajutat de înşişi făptaşii crimelor de tot felul, dezbaterile cele mai aprinse fiind pe teme politice sau financiare.

Ce frumoşi erau anii aceia în care doar perora despre viaţă, istorie, politică, bani, şi nu era el însuşi prins în vâltoarea acestor realităţi!

Uneori se simţea neverosimil de bătrân şi înţelept, mai ales acum, de când scăpase de o parte din povara bogăţiei sale investită în bănci, parcă-i stătuse pe creier, aşa de repede voise să scape de ea.

Acum însă înţelegea foarte bine de ce, pentru că era deja pe altă undă a istoriei sale personale şi se bucura că nu îl orbise puterea diabolică a banilor vehiculaţi doar ca cifre şi că nu a devenit şi el unul dintre marii rechini financiari.

Şi asta se datora poate doar magiei acestui foişor care-l făcea să aibă revelaţii şi să se întâlnească cu el însuşi, cu sinele lui ascuns şi profund.

Aici înţelesese că puterea e o iluzie atâta timp cât te pierzi pe tine insuţi, aici înţelesese de ce la mai mult de treizeci de ani era singur, pentru că nu avusese timp să iubească, ci doar să consume. Aici i se dezvăluise marele adevăr al existenţei, darul suprem al iubirii, aici, in foişorul fermecat!

DINCOLO DE SUNET

Trecuseră sărbătorile de iarnă şi Peter, cerşetorul cel orb, îşi găsise în sfârşit un culcuş mai cald în curtea din spate, în grajd de fapt, la tâmplarul cel roşcat, cunoscut de toată lumea sub numele de Red Smith.

Tâmplarul era un om înstărit şi gospodar, foarte muncitor şi foarte cinstit şi ar fi avut toate motivele să fie fericit, dacă nu ar fi avut necazul ăla cu băiatul lui cel mijlociu.

Copilul se născuse normal şi nevasta meşterului Red era aşa de mulţumită de pruncul ei încât a uitat să îl pună la sân, fiind învinsă de oboseală şi de bucuria naşterii.

După vreo două zile abia a realizat, trezindu-se ca dintr-un somn prea lung, că noul ei născut nu fusese hrănit şi nu scosese nici un scâncet. Un fior de spaimă trecu prin pieptul femeii, care îşi apucă înfrigurată pruncul şi începu să îl desfacă repede din cârpele în care era înfăşurat.

Abia când a ajuns gol de tot, pruncul a deschis ochişorii lui albăstrui şi tulburi şi şi-a ţuguiat guriţa, schiţând un scâncet fără sonor. Nevasta lui Red începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp, de bucurie că pruncul ei e viu şi l-a pus imediat la sân.

Micuţul însă nu ştia să sugă şi abia cu greu a fost hrănit cu picăturile stoarse din sânul mamei, care se străduia să îi dea în guriţa mică miraculoasa hrană fără de care nu putea trăi.

A stat femeia lui Red timp de trei săptămâni cu pruncul în braţe, zi şi noapte, alăptându-l picătură cu picătură şi numai aşa a reuşit să îl salveze. După cele trei săptămâni de chin, copilul a început să sugă singur, dar din guriţa lui tot nu se auzea nici un sunet.

Abia atunci părinţii au priceput că prunculeţul lor era mut de tot, adică fără putinţa de a scoate vreun fel de sunet, nici măcar să plângă nu putea.

Au chemat doctori şi vraci, moaşe şi vrăjitoare, dar nimeni nu a ştiut ce să facă pentru bietul copil, care nu se putea exprima în nici un fel. Dar anii au trecut, nevasta tâmplarului a mai născut un băieţaş şi împreună cu mezinul se juca şi băiatul cel complet mut.

Cel mic l-a acceptat foarte repede şi păreau să se înţeleagă într-un fel care era deasupra sunetelor. Din fericire pentru copil, era foarte atent la cei din jur şi aşa reuşea să ducă o viaţă aproape normală.

În această iarnă însă, tocmai în ajunul Crăciunul, băiatul s-a îmbolnăvit groaznic, a făcut febră mare, dar, cum nu putea să scoată nici un sunet, nu prea a ştiut nimeni ce se întâmplă cu el.

Când orbul Peter s-a culcuşit în curtea din spatele casei lui Red Smith, băiatul cel mijlociu al tâmplarului părea să fie pe moarte, pentru că se stingea încet şi fără sunet, aşa cum şi trăise în toţi cei doisprezece ani de viaţă.

Printr-o ciudată coincidenţă, orbul a ajuns până în pragul odăii în care zăcea băiatul. Deşi nu putea să vadă absolut nimic, Peter a simţit răsuflarea fierbinte a băiatului şi a şoptit:

- Ce e cu tine, copile?

Neprimind nici un răspuns, în afara unei anume precipitări a respiraţiei băiatului, Peter înţelese ceva ce era poate peste puterea de a înţelege a unui om obişnuit.

- Tu suferi, copile, de boala tăcerii şi vrei să mori pentru că nu poţi spune nimic? De ce să mori, băiat frumos? Ai atâta viaţă în faţa ta, te aşteaptă atâtea întâmplări. Să ştii că nu eşti numai tu pe lume cu probleme, toţi oamenii au câte un defect: unu' n-aude, altu' nu vede, altu' nu pricepe, ori nu simte, ori cine ştie ce alt beteşug mai poate să aibă. Oamenii sunt defecţi, copile drag, toţi, nu numai unul, pentru că Dumnezeu a folosit o matriţă veche atunci când l-a făcut pe om şi matriţei ăsteia îi lipseşte un dinte şi unde pică golul ăla e o lipsă şi orice om iese defect. Numai Dumnezeu e fără nici un beteşug, dar noi, oamenii, suntem betegi cu toţii….

Dinspre patul băiatului se auzea o respiraţie liniştită şi regulată, semn că băiatul adormise şi că nu mai avea febră.

Nevasta tâmplarului s-a dus la patul copilului şi a văzut cu surprindere că acesta era mai bine şi avea chipul destins, aproape luminat.

S-a întors spre orbul Peter, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, cu un respect adânc şi cu o mare credinţă.

Şi chiar înainte să treacă pragul şi să iasă din odaie, dinspre patul băiatului s-a auzit un glas neştiut, care o striga în şoaptă:

- Mamă… mamă…!

Femeia se întoarse speriată şi fericită, izbucnind în lacrimi care-i curgeau şiroaie pe obraji. Copilul ei mut vorbea, băiatul ei înviase din morţi şi era întreg şi vorbea!

- Doamne, Dumnezeule, ce mare e mila Ta!

Între timp, orbul Peter se întorsese în culcuşul cald pe care şi-l făcuse în grajdul din curtea din spate şi adormi mulţumit, visând lumini şi culori minunate.

COȚOFANA SENTIMENTALĂ

Jenny adora obiectele colorate, lucrurile colorate strident, bijuteriile foarte, foarte strălucitoare și, în general, tot ce era "glittering". Nu-i păsa dacă obiectul era sau nu de valoare, atâta timp cât îi atrăgea privirea și se asorta cu cine știe ce altă piesă preferată a ei, care nu făcea nici doi bani.

În mintea și în sufletul lui Jenny era o democrație absolută, totul fiind la fel de important pentru ea. Într-o vară, Jenny și încă trei prieteni au făcut o călătorie la Buenos Aires. După cele zece zile petrecute în acel oraș strălucitor și miraculos, lui Jenny i-au crescut pretențiile, cel puțin cu privire la dimensiunile obiectelor colecționate.

A trecut cu o ușurință aiuritoare de la colecționarea de bijuterii, la colecționarea de vase enorme de ceramică și își dorea cu ardoare să ajungă la mașini și la case!

Nu pentru că ar fi avut vreun simț al proprietății, nici vorbă! Jenny adora aceste piese mari, așa cum adora și micile piese de bijuterii sclipitoare, punând la loc de cinste și un inel de metal comun cu o uriașă piatră de sticlă colorată și un inel princiar din platină cu briliante.

În ultimele luni însă, cu Jenny se întâmplase ceva dramatic, pentru că, deși nu spusese nimănui că ar avea vreo suferință, nu mai era veselă și entuziastă ca altădată pentru fiecare prostioară cumpărată, nici nu mai făcea cele mai teribile eforturi, împrumutând bani sau vânzând obiecte importante din casă pentru a-și achiziționa cine știe ce năzdrăvănie plină de străluciri solare!

Prietena ei cea mai bună, Amy, era deja îngrijorată.

- Ce-i cu tine, Jen? De atâta timp nu mai râzi, nu mai vrei să ieșim la turele noastre de shopping, nu-ți mai pasă de colecțiile tale sclipicioase. Ce e-n sufletul tău și nu vrei să spui?

- Nu știu, Amy, chiar nu știu. Simt că nu mai am nevoie de lucruri, nu-mi mai place nimic, nu mă mai atrage nimic. Dar…

- Dar ce? Hai, spune fată dragă!

- Pai… simt că încep să-mi placă oamenii… ca și cum aș vrea să îi colecționez!

- Hai, mă, că ești nebună de-a binelea! Cum adică? Și eu fac parte din colecția asta a ta?

- Du-te naibii, că mă superi! Tu ești prietena mea de mult timp, eu spun despre cei pe care i-am cunoscut de curând!

Chiar așa și era. În ultimele luni, Jenny făcuse un curs de perfecționare ca traducător pentru evenimentele de mare anvergură, conferințe, congrese, chestii de genul ăsta, și cunoscuse acolo o mulțime de oameni.

Într-un fel foarte straniu, pasiunea ei pentru lucrurile excesiv de strălucitoare s-a transferat în sfera relațiilor și Jenny s-a surprins făcând colecție de prieteni și prietene care, priviți cu atenție, nu făceau decât să se înscrie în sfera personajelor ciudate, funny în cel mai bun caz.

Cu cât cineva era mai guraliv ori mai straniu, îmbrăcat mai ciudat sau având un vocabular dintre cele mai greu de digerat, cu atât își găsea mai repede loc în galeria personajelor preferate colecționate de Jenny.

Deși spusese de multe ori, în glumă, că are convingerea că în altă viață fusese coțofană, pasăre cunoscută pentru pasiunea pe care o are pentru obiectele strălucitoare, Jenny s-a văzut nevoită să admită că în galeria noilor ei prieteni nu era practic nici un om normal și cu atât mai puțin unul valoros. Păreau să fie cu toții niște rataţi, deghizați în artiști care practică o boemă pitorească, dar care de fapt nu creau nimic, nu aveau nici un fel de operă, ci se chinuiau să câștige niște bani făcând traduceri în direct la evenimente importante, dar care, în fond, nu aveau nici o pasiune adevărată, nu aveau nici o strălucire autentică.

Într-o zi, însă, cam cu vreo două ore înainte de pauza de prânz, în biroul pe care Jenny îl împărțea cu încă unsprezece traducători-interpreți, a intrat un fabulos personaj, în persoana unui bătrânel cu aparența unui rege Lear fugit de pe scenă! Moșulețul părea complet dezorientat și niște colegi ai lui Jenny îl și preluaseră pentru a lămuri situația. Jenny s-a apropiat și ea, zâmbind amuzată, ca și cum ar fi găsit cea mai nostimă și oarecum stupidă piesă umană din colecția sa.

Dar nu apucă să facă decât doi pași, pentru că la auzul numelui pe care-l spuse personajul, ea înlemni pur și simplu. Omulețul era cel mai celebru scriitor din State, omul care, mai mult chiar

decât Hemingway însuși, revoluționase romanul american, transformându-l dintr-o narațiune liniară, în cel mai spectaculos cine-roman!

Înțepenită de emoție, Jenny înțelese, în sfârșit, că nu tot ce strălucește e valoros, așa cum nu toți care ne uimesc la prima vedere sunt cu adevărat mari personalități. Simțea cum ceva din interiorul ei se zbătea spasmodic, ca și când ar fi fost o pasăre pe care colivia prea strâmtă o făcea să se sufoce!

În după-amiaza acelei zile, Jenny se întoarse de la birou și, cuprinsă de o agitație aproape febrilă, smulse de pe etajere nenumăratele coșuri și coșulețe pline de nimicuri strălucitoare și le puse în pungi negre de plastic pentru gunoi.

Pasărea din pieptul ei se zbătea din ce în ce mai tare și, la un moment dat, Jenny duse mâna la piept și apoi și-o retrase repede-repede de parcă ar fi smuls ceva de acolo. După acest gest aproape spasmodic și sigur inconștient, se liniști complet și se simți eliberată. Pasărea care suferise în colivie zburase spre înalt!

PIRAMIDA ÎN TREPTE

Grupul de turiști roia gălăgios în jurul piramidei în trepte și Luana se întreba îngrozită ce caută ea acolo. I se părea că o vrajă malefică i-a tulburat viața și a adus-o aici, parcă predestinând-o unui ritual sângeros.

- Ce făceau ăia acolo sus, pe terasa aceea? întrebă o doamnă cu părul alb, vizibil excitată de uriașa piramidă, la care putea să se uite doar de jos, pentru că bietei femei îi era imposibil să urce treptele acelea, care păreau să urce până în cer.

- Doamne, acolo sus, pe terasă, se făceau sacrificiile umane! Erau duși cei cărora urmau să li se scoată inima, încă vie și palpitând, pentru a fi adusă ofrandă zeului ori zeilor solari, pentru că preoții azteci credeau că fără acel sacrificiu nu mai răsare soarele niciodată.

- Vai de mine, ce credințe criminale au putut să existe pe lumea asta! completă o turistă obeză, făcându-și repede și oarecum înfricoșată semnul crucii.

- Ei, lasă dragă, că și creștinismul e sângeros, atâta l-au bătut pe Cristos și l-au răstignit, că tot de oroare e și credința voastră! zise un domn cu mustață, parcă enervat de remarcile colegelor de grup.

- Păi da, că tot o epocă sângeroasă era și atunci și evreii tot sângeroși au rămas până azi! zise un tânăr subțirel, cu pistrui și ochelari.

- Tocmai tu îi vorbești de rău pe evrei, cu mutra aia hoață de ovreiaș polonez sau moldovean? întrebă rânjind un tip negricios, la vreo 40 de ani, care stătuse tăcut până atunci și îi ascultase pe toți, cu un zâmbet lățit pe toată figura lui smeadă.

- Hei, oameni buni! Ascultați-mă! țipă Luana din răsputeri pentru a se face auzită.

- Cine vrea și poate să meargă sus pe terasa sacrificiilor, să ridice mâna dreaptă!

Vreo douăzeci și ceva de mâini se ridicară aproape instantaneu, numai cei cu adevărat neputincioși urmând să rămână la baza piramidei și să vadă cum se descurcă singuri, fără ghid, vreo câteva ore, cât avea să dureze urcușul și apoi coborârea. De fapt, urmau să stea la umbră și

să bea apă rece cu dulcețuri, servite pe niște tăvi grele, făcute dintr-un metal cu aspect antic sau antichizat mai bine spus.

Luana se străduia să nu mai simtă acel fior sinistru și alungă cu îndărătnicie presimțirea sumbră care pusese stăpânire pe întreaga ei ființă.

- Haideți, să mergem! le spuse ea turiștilor care urmau să facă dificila ascensiune, pe care o făceau cândva preoții-călăi și nevinovatele lor victime, "ispășitorii" cei care urmau să fie jertfiți.

Absurde sau nu, aceste jertfe umane au marcat o epocă istorică și s-au coagulat într-un fel de blestem aruncat asupra istoriei popoarelor ai căror strămoși au practicat ritualurile de jertfe umane. Așa au dispărut civilizații strălucitoare cum au fost cea mayașă și cea aztecă, iar în Europa, urmașii dacilor, românii, erau și mai sunt poate și ei purtători de blestem.

Au început să urce încet, parcă drămuindu-și forțele și pe măsură ce urcau mai sus zâmbetele lor vesele dispăreau, făcând lor unor grimase temătoare, panicate, ușor mefistofelice în încercarea lor disperată de a-și masca frica. Vorbeau din ce în ce mai încet, aproape în șoaptă, dar ecoul straniu al acelei piramide făcea ca fiecare șoaptă să se audă de parcă ar fi fost transmisă prin megafon.

Începuse să bată vântul, parcă niște eșarfe de aer se strângeau în jurul fiecăruia, pregătindu-se să se transforme în laț. Era din ce în ce mai ciudat, din ce în ce mai mulți dintre ei și din ce în ce mai des întorceau capul, de parcă cineva îi urmărea, una sau mai multe umbre fantomatice părând că pășesc în spatele lor.

- Doamne-Dumnezeule, mai bine nu veneam aici, sus, mi-e o frică de mor! șopti cu ecou o fată blonduță și răgușită.

- Dacă vin după noi fantomele preoților și or să încerce să ne scoată inimile atunci când ajungem sus, pe platoul de jertfă? întrebă cineva, nu se știe cine, și…

Parcă deodată se treziră din vrajă, se scuturară și spuseră mai mulți în același timp:

- Gata, ne întoarcem, am văzut destul, ajunge! Nu mai are nici un rost să mergem sus, că doar nu e ăsta scopul excursiei, să vedem locul unde erau ăia omorâți, ci să vedem piramida în trepte și atât. Salut, am zis! Hai să ne întoarcem!

Și, ca la un semn, se întoarseră cu toții și începură să coboare în ritm alert, din nou veseli și plini de insuflețire.

Ajunseră jos într-un timp record, fără să observe că cea care lipsea era tocmai ghida, Luana, cea cu care veniseră până aici. Au strigat-o, au căutat-o, dar nici urmă din fata frumoasă și melancolică, ce părea că poartă cu ea un secret greu și dureros.

Se uitară în sus, dar nu se vedea nici o siluetă pe treptele nesfârșite și nenumărate care duceau spre terasă. Începură să se agite, să dea telefoane, să facă ceva ce ar fi putut să o aducă înapoi pe frumoasa lor ghidă.

Degeaba însă. La vreo oră și jumătate de la momentul când descoperiseră că Luana lipsea, a apărut un nou ghid, un tânăr cu părul creț și lung, împletit într-o coadă deasă. Părea că nu e deloc mirat de dispariția Luanei și preluă grupul în mod sportiv, îi urcă pe turiști în autocar și îi duse la hotelul unde urmau să rămână peste noapte.

Niciunul dintre ei nu se putuse odihni în noaptea care a urmat. Simțeau din nou spaima aceea care-i însoțise la urcuș, unii mai în vârstă aveau parcă o gheară în inimă și dimineața părea să nu mai vină. Când coborâră la micul dejun erau cu toții nedormiți, cu o stare neagră în suflet și parcă așteptau ca dintr-o clipă într-altă să li se anunțe o nenorocire.

După ce mâncară, se adunară cu toții în holul mare de la recepție, așteptându-l pe ghidul cel nou. Spre completa lor uluire însă, cea care veni fu Luana însăși, arătând luminoasă și perfect odihnită, de parcă nimic din cele întâmplate în ziua precedentă nu ar fi avut loc.

- Bună dimineața tuturor! le spuse ea cu glas voios, și nimic din vocea ori din înfățișarea ei nu mai avea marca acelei stranii anxietăți care o marcase până la dispariție.

- Dar unde ai dispărut, Luana, unde ai fost azi-noapte? întrebară mai mulți.

- Cum unde, am fost sus de tot, pe platoul jertfelor și m-am așezat pe patul de piatră. Cred că am leșinat acolo de frică, de groază că vor veni fantomele preoților azteci care-mi vor scoate inima mea vie din piept și ….

- Șiiiiiiiii? întrebară cu extremă curiozitate mai multe voci.

- Și nimic. Am leșinat acolo sus și când m-am trezit era dimineață cu soare strălucitor, așa cum vedeți și voi, și eu eram în camera mea de la hotel, perfect odihnită, de parcă aș fi dormit cel puțin 5000 de ani, haha.

- Dar poate că într-adevăr ai dormit 5000 de ani și cea de acum, din fața noastră, nu este Luana, ci un spirit puternic, care a luat trupul ei pentru a trăi din nou în lumea oamenilor! spuse, cu un zâmbet cam diabolic, ghidul cel nou.

- Ei na, asta-i acum! Habar n-am când și cum am coborât și nici cum am ajuns la hotel, dar știu sigur că eu sunt tot Luana cea care murea de frică la urcuș și care de acum înainte nu o să se mai teamă niciodată de nimic! Gata, ajunge cu atâta vorbărie, haideți să urcăm în autocar, pentru că ne așteaptă multe alte monumente miraculoase!

Porniră cu toții, urcară în autocar și adormiră imediat ce acesta se puse în mișcare.

În visele celor mai mulți dintre ei, Luana apărea ca o zeitate a Luminii, a cărei putere nemărginită se hrănea cu viața din inimile încă palpitând, pe care niște preoți îmbrăcați în negru le scoteau din piepturile lor însângerate!

LECȚIA DE VIAȚĂ

Marie Lacroix este o femeie de aproape 40 de ani, cu riduri de expresie adânci, care îi dau o frumuseţe aparte. Într-o epocă în care practic toate femeile înstărite se transformă, chirurgical, într-un fel de păpuşi de o vârstă incertă, Marie îşi poartă cu mândrie semnele trecerii printr-o viaţă care nu a fost uşoară, dar pe care femeia aceasta vrea să o facă exemplară.

De aceea a intrat în politică. De aceea candidează acum la preşedinţia Republicii, după ce a fost deputat în mai multe legislaturi şi ministru apreciat în guvernele de stânga.

Marie are convingerea că fiecare năpăstuit al sorţii merită o şansă, pentru a-şi construi destinul propriu şi pentru a-i înţelege mai bine pe ceilalţi. De mai multe ori, în diversele campanii la care a participat, dar şi acum, în campania prezidenţială, Marie Lacroix le-a povestit oamenilor propria ei viaţă, dar nu pentru a cuceri acel capital de simpatie populară de care se bucură oricum, ci pentru a-i încuraja pe cei ce par puşi la colţ de greutăţile vieţii.

Marie s–a născut şi a crescut la Bordeaux, într-o familie de viticultori din tată-n fiu. Era o fată fragilă şi nu foarte agreată de familia tatălui ei, care credea că numai băieţii sunt buni la ceva, în timp ce fetele nu fac decât să fie o povară în casă!

Fire visătoare, fetei îi plăcea să se plimbe pe uliţe pustii, pe dealuri, pe lângă aliniamentele de viţă de vie. Până într-o zi, când, nici ea nu ştie cum, un băiat a urmărit-o şi… peste nouă luni, Marie a născut un băieţel.

Familia ei s-a simţit stigmatizată şi, după ce i-a administrat o corecţie de o cumplită duritate, capul familiei şi-a scos fata în stradă, punându-i alături o mică valijoară cu câteva haine şi un coşuleţ în care plângea, disperat, un nou-născut.

Marie s-a urcat în trenul spre Paris, aproape fără să ştie ce face. A coborât acolo şi, după îndelungată căutare, a ajuns la casa unei mătuşi de gradul trei, care, femeie cumsecade, a primit-o pe Marie să stea cu pruncul la ea. Aproape întotdeauna, când ajunge la acest pasaj din povestea vieţii ei, Marie Lacroix îşi şterge cu discreţie o lacrimă.

După un timp, în care s-a angajat ca îngrijitoare la o grădiniţă, unde îşi putea duce şi copilaşul, Marie a reînceput să spere. Şi-a terminat şcoala la fără frecvenţă, a făcut după aceea un curs special de institutoare şi a fost angajată la aceeaşi grădiniţă, dar pe un post de pedagog, care îi plăcea foarte mult.

Într-o după-amiază, când plecase obosită spre casă, pe jos prin vântul de primăvară ce transformase Parisul într-un loc de poveste, Marie, care mergea cu ochii aproape închişi, îmbătată de miresmele oraşului, se izbi cu putere de un bărbat care venea din sensul opus, dar care, la rândul lui, se lăsase sedus de vraja primăverii şi nu fusese nici el atent pe unde calcă. După scuzele de rigoare, amândoi izbucniră în râs. Se ştiau de la Bordeaux.

- Marie! exclamă tânărul. Ce faci aici?

- Michel! Dar tu?

Marie îi spuse povestea ei, care oricum nu era prea grozavă. Michel îi povesti la rândul lui ceea ce mai ştia despre cei din Bordeaux. Astfel, Marie află despre moartea celui care era tatăl băieţaşului ei, o moarte tragică într-un teribil accident de motocicletă.

Povestiră vrute şi nevrute, pe o terasă, lângă o ceaşcă de cafea şi un croissant care rămase nemâncat. Michel nu putea accepta ca Marie să pledeze cu atâta convingere pentru familia uniparentală, deşi ea se lăuda că reprezintă multe femei aflate în aceeaşi situaţie, care o aleseseră delegata lor la nivelul arondismentului unde locuia. Michel credea cu tărie în valorile familiei tradiţionale, cu mamă şi tată, care să le ofere copiilor un model complex pe care aceştia să îl folosească în propria lor existenţă.

- Dar, Michel, ce spui tu nu mai este de actualitate. Bărbaţii de azi nu mai sunt în stare să îşi asume responsabilitatea unei familii, ci preferă să zboare din cuib în cuib, din job în job, lăsând în urmă copii de care se îngrijesc doar mamele, ele neputând abdica de la ceea ce le-a încredinţat natura.

- Marie, nu sunt de acord să transformi acidentalul în regulă. Tu nu faci decât să încurajezi familia monoparentală!

- Poate că eu o încurajez, dar nu eu o creez, ci acei bărbaţi iresponsabili ce nu pot fi în nici un caz numiţi taţi!

- Nu e adevărat! Femeile pot desigur să îşi crească şi singure copiii, dar nu trebuie încurajate să transforme această situaţie nefericită într-o regulă, pentru că cei care pierd sunt chiar copiii, nu se poate să nu îţi dai seama de asta! Frumuseţea familiei, ca şi valoarea ei morală, constă în completitudinea ei.

În fine…. S-au certat mult pe această temă, şi în ziua aceea şi în următoarele. După vreo trei luni de discuţii, Michel, bărbat serios, director la o firmă renumită, a cerut-o de soţie şi a devenit şi tatăl oficial al fiului ei. Marie a descoperit ce înseamnă familia completă, iar fiul ei a învăţat ce înseamnă să ai un tată, un bărbat responsabil care îşi asumă povara familiei ca pe o parte firească a existenţei sale.

Marie Lacroix spune însă că regretă chiar şi acum faptul că a abandonat acea reprezentare a femeilor aflate în situaţia de mame singure. Simte că le-a trădat.

După ce a intrat în politică şi a avut succes, a îndeplinit pentru o vreme funcţia de Ministru al Familiei, şi a încercat să facă pentru familiile monoparentale cât a putut de mult.

Încă o mai doare când îşi aduce aminte de băieţaşul ei, care-i bătea pe copiii de la grădiniţă când îl strigau „monstru fără tată”!

VITRALIILE

Părintele Iustin era cel mai nou venit la Biserica Sfânta Treime.

Abia ce terminase Teologia şi s-a şi căsătorit cu fata unuia dintre marii ierarhi, nu pentru a se pune bine cu socrul, ci pentru că se îndrăgostise până peste cap de fata cu ochii verzi şi cu gura mare. La propriu!

Ileana, soţia lui Iustin, deşi fiică de mare teolog, nu înţelegea aproape nimic din "teologicale", cum le zicea ea şi, de altfel, nici nu era interesată să comenteze relaţia ei cu Dumnezeu, pe care Îl simţea atât de aproape de ea, încât nici nu mai considera că ar fi trebuit să facă vreun efort pentru asta.

Fata era singură la părinţi, crescută într-o atmosferă de libertate spirituală care-i făcuse bine. Ileana ştia că atmosfera din casa lor este o excepţie, pentru că mai văzuse şi alte familii de preoţi, mai ales ale celor dedicaţi, care-şi transformaseră căminul într-o a doua biserică şi îi obligau pe toţi membrii familei să se poarte ca nişte bigoţi. Oribil! zicea Ileana şi în gând dar şi cu voce tare, de câte ori venea vorba despre asta.

Iustin îi plăcuse de la început. O minte strălucită, un spirit îndrăzneţ şi modern, care voia să transforme biserica într-o instituţie în care să primeze comunicarea, după ce atâta amar de vreme Biserica, cea ortodoxă cel puţin, refuzase deschiderea către lumea contemporană. Iustin nu ţinuse niciodată cont de persoana lui, de frumuseţea lui fizică.

Era un bărbat înalt, cu frunte mare şi păr blond, cu un profil de medalie. Dar nu asta era ceea ce îl preocupa pe el cel mai mult. Ceea ce voia Iustin de la viaţă se ridica mult deasupra făpturii fizice, fascinaţia lui pentru spiritual fiind trăsătura cea mai puternică a personalităţii sale, trăsătură care i-a şi impresionat pe ierarhii bisericii, care vedeau în Iustin un viitor mare teolog.

Ceea ce nu pricepeau însă marii preoţi, dar intuia foarte bine Ileana, era faptul că Iustin nu era atât de atras de partea teoretică a relaţiei cu Divinitatea, ci de partea practică. Era un preot de vocaţie, care se simţea în biserică precum în mediul natal.

Îl inspirau vitraliile, îl făceau să găsească acele cuvinte care îi îmbogăţeau predicile cu farmecul trăirii autentice, pătrunzând în sufletele oamenilor uşor şi curat. Iustin era fericit să primească la el orice fel de oameni: tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei. Copii plictisiţi de şcoală, femei sătule de tirania bărbaţilor, fete şi băieţi urmăriţi de duhuri erotice, bărbaţi înstrăinaţi de familie, bătrâni înspăimântaţi de moarte.

Iustin avea darul comunicării, îi învăţa cu duhul blândeţii, le arăta unde au greşit şi cum să meargă înainte.

În scurtă vreme, tânărul preot de la Sfânta Treime era vestit în marele oraş. Se auzise că el nu spovedea oricum, punându-i pe oameni sub sutană, într-o postură de îndoielnică umilinţă, că nu-i expediază prin rugăciuni mecanice şi scurte stropiri cu aghiasmă. Oamenii aflaseră că acest preot îi ascultă. Că stă faţă în faţă cu fiecare şi are răbdare să înţeleagă ce resorturi neştiute provoacă răul fiecăruia, apoi îl ajută pe fiecare în parte să-şi scoată singur ghimpele din suflet şi să se cureţe.

Cohorte de liceeni făceau coadă la uşa bisericii, femei şi bărbaţi maturi se prosternau cuminţi în faţa altarului, cu sentimentul că au venit exact unde trebuie. Majestuoasele vitralii străjuiau, luminând aproape feeric şi dând acestor scene de spovedanie aerul unor minuni.

Oamenii nu înţelegeau cu mintea ce li se întâmpla acolo, dar simţeau cu sufletul că părintele Iustin are o asemenea putere asupra sufletului lor, încât poate tăia de acolo răul fără să-i doară. Seara, târziu, când ajungea acasă, Ileana îl întreba:

- Ce-ai făcut astăzi. Iustin? Câte păcate grele ai mai aruncat în Ghehenă?

- Multe, fată dragă! Multe! Oamenii o duc greu şi poverile vieţii fizice se răsfrâng, din păcate, în suflet. Dar, asta-i menirea mea! Să le ridic povara şi să-i ajut să-şi desfacă sufletul, ca o floare. E minunată misiunea asta!

- Doamne, Iustin! Ce bine că tu poţi face asta! Eu n-aş avea răbdare nici măcar să-i ascult, darămite mai mult decât atât….

- Lasă, tu ai menirea ta, şi ea este miraculoasă! Eu, deşi am puterea de-a vedea în suflet, nu sunt decât un slujitor!

Ileana rămăsese însărcinată şi purta această dulce povară cu o mutriţă triumfătoare. Iustin era fericit să o vadă aşa, pentru că el, ca bărbat, nu avea să cunoască niciodată această împlinire trupească, care, în miracolul ei, face o îmbinare paradisiacă între trup şi suflet. El era ca o cârtiţă. Căuta lumina şi o simţea în fiecare om, chiar şi în cei mai nevrednici.

Într-o după-amiază de august, când lumina de-afară era ca o miere aurie, vitraliile păreau nişte aripi de înger. În biserică, Iustin oficia o slujbă de nuntă, şi, privindu-i pe miri, cum purtau coroniţele rituale pe frunte şi beau cupa sacră de vin, avu sentimentul că Dumnezeu însuşi era prezent acolo, că îngerii cerului au venit să asculte şi le simţea aproape fizic foiala blândă dar majestuoasă.

În acea după-amiază de august a simţit în el Harul, ca pe o trăire a trupului, a sufletului şi a spiritului deopotrivă. A simţit Binecuvântarea şi a ştiut că s-a deschis în el un izvor din care putea să dea altora fără teama că va seca vreodată.

Din acea zi, Iustin s-a purtat ca şi când ar fi purtat în el o putere supremă care-i dădea capacitatea de a înţelege şi vindeca suflete.

A pornit prin şcoli, a stat de vorbă cu mii de elevi, exasperaţi de opacitatea părinţilor şi de lipsa de implicare a profesorilor. I-a alinat. Le-a explicat care e rolul fiecăruia în lume, cât de greu e să-l îndeplineşti cum trebuie, cum se simt şi adulţii de părăsiţi şi neajutoraţi în faţa lor, a copiilor, pe care-i simt ca pe nişte judecători fără îndurare.

Când copiii au râs, aproape nevenindu-le să creadă că ei sunt cei care pot să-şi ajute părinţii să vadă lumea mai clar, Iustin le-a arătat calea spre sufletul celor mari. Le-a spus cum să-şi deschidă inima şi mintea.

Toate inspectoratele şcolare au luat act de faptul că elevii începuseră adevărate campanii de judecare a părinţilor şi profesorilor, din perspectiva unor principii morale, de care nu se mai vorbise în şcoli de cine ştie câte decenii.

A aflat ministrul.

A fost sesizat Patriarhul de faptul că Biserica, prin părintele Iustin, comitea o inadmisibilă imixtiune în actul de educaţie.

Se speriaseră parcă toţi de posibilitatea de a se confrunta cu o tânără generaţie morală şi exigentă.

În disperare de cauză, Iustin a fost propus în funcţia de ministru al cultelor. Dar, cum avea să îşi părăsească părintele Iustin draga lui biserică iluminată de duh şi de vitralii? Ileana îl privea duioasă şi înţelegătoare:

- Ce vei face, Iustin? Te văd mâine ministru?

- Nici vorbă, iubita mea. Puterea mea este spirituală şi se revarsă asupra oamenilor. N-au decât să fie cei fără duh tentaţi de puterea hârtiilor!

Părintele Iustin îşi continuă şi azi miraculoasa lucrare. Peste tot, pe unde trece, oamenii deschid ochii lăuntrici şi văd mai clar ce trebuie făcut. Realitatea se înnoieşte cu o forţă pe care nici o putere lumească nu o mai poate opri.

CLANUL

Membrii familiei Wasserman sărbătoreau un mare succes. Mezinul lor, Adrian, fusese ales şeful Partidului Republican, ceea ce pentru clanul familial era un triumf pe care îl aşteptau de mai mult de 50 de ani. Se ciocneau cupe de şampanie, se auzeau strigăte de bucurie, se serveau rafinate şi minuscule tartine cu fructe de mare şi caviar.

Adrian Wasserman era un bărbat bine. Chiar prea bine, spuneau răutăcioşii, pentru a fi şef de partid. Alţii însă erau de părere că Adrian era exact ce trebuia.

Genul Harvard, elegant şi sobru, cu replică tăioasă şi retorică scânteietoare, Adrian a urcat aproape în fugă treptele ierarhiei politice din Partidul Republican, lăsând în urmă lideri cu vechime şi cu pretenţii.

Ceea ce aducea Adrian cu adevărat nou în partidul său era un stil curat de a face politică, un fel deschis şi sincer de a se adresa alegătorilor, dar şi opozanţilor politici, pe care el prefera să îi trateze cu deferenţă. De aceea a reuşit. Adrian a întrunit foarte repede atât respectul colegilor de partid cât şi al celor din partidul cu care se confruntau permanent republicanii.

Dar, pentru a fi numit totuşi şef de partid, lui Adrian Wasserman i-a trebuit şi o susţinere financiară puternică şi sigură. Şi a obţinut-o.

Cercurile de afaceri au văzut în el candidatul cel mai credibil pentru o viitoare funcţie în executiv, dacă nu cumva chiar şefia acestuia.

Ce să mai vorbim! Adrian Wasserman avea să fie cel mai probabil viitorul preşedinte!

La prestigiul tânărului politician a contribuit şi prestigiul familiei, al „clanului", cum le place lor să spună. O familie foarte numeroasă, cu mulţi intelectuali şi oameni de afaceri, cu nume de prestigiu în artă ori în plan social, cu o istorie veche şi cu tradiţii solide!

Aşa ceva se găseşte foarte rar în zilele noastre, în această epocă în care familia nu prea mai are trecere, pentru că e în general fragilă şi fragilizată intenţionat, de parcă un spirit malefic s-ar fi decis să distrugă umanitatea prin atacul celulei familiale fundamentale!

“Clanul” Wasserman a rezistat în această lume dură prin respectarea unor principii. Primul dintre aceste sacre principii este acela al solidarităţii. Cei din clanul Wasserman sunt solidari unii cu ceilalţi, chiar dacă nu se simpatizează între ei, convinşi fiind că numai împreună pot să învingă.

Şi mai e un principiu pe care nimeni nu îl încalcă: loialitatea. Wassermanii sunt loiali lui Dumnezeu, naţiei şi familiei. Pot fi infideli, pe plan personal poate, dar neloiali, niciodată!

Adrian Wasserman a fost crescut mai mult de bunici, pentru că ai lui, şi mama şi tata, s-au luptat toată viaţa să facă bani. Să le meargă bine copiilor, să aibă de toate, să le asigure viitorul. În casa lor s-a vorbit întotdeauna mai mult despre viitor decât de prezent, deşi prezentul trebuia neapărat să fie unul prosper.

Asta i-a intrat în sânge lui Adrian: viitorul este ţinta, prezentul este mediul.

În seara de la petrecere, Adrian a simţit de mai multe ori că îl urmăresc ochii bunicului său. Seniorul Wasserman este mai mult decât şeful clanului, este Înţeleptul.

- Ce este, bunicule? Voiai să-mi spui ceva?

- Da, Adrian. Ţin foarte mult să te avertizez asupra pericolelor puterii. Puterea politică, mai ales, e ca o lampă, dragul meu. Adună insecte de tot felul. La un moment dat îţi va fi foarte greu să discerni care sunt insecte folositoare şi care sunt dăunătoare, care te pot infecta cu înţepăturile lor. Ai grijă!

- Dar, bunicule, lampa mea e o lampă curată şi la astfel de lămpi nu prea vin bâzdâgănii!

- Nu-ţi face iluzii, dragul meu. Nu te amăgi singur. Nu există lider care să nu fie parazitat de tot felul de indivizi cu tot felul de interese, unele dintre ele foarte departe de lege. Depinde numai de tine să nu te laşi infectat de asemenea mizerii, chiar dacă ele îţi vor fi prezentate în cele mai atractive feluri, încercând să te îmbrobodească şi să te convingă să le faci favoruri.

- Dar, bunicule, sunt un om inteligent şi matur, ce Dumnezeu!

- Adrian, lasă prostiile! Banul e ochiul Dracului, ştii cum se spune!

- Voi fi curat, îţi promit!

Discuţia aceasta îi lăsă totuşi un gust amar. Adrian simţea deja în jurul său plasa marilor bandiţi. Aceştia strângeau încet şi abil un fel de laţ nevăzut, care avea la un moment dat să îi ajungă la beregată. Trebuia să facă ceva.

În discursurile sale ulterioare, Adrian Wasserman a denunţat mafia din domeniile strategice, mafie care atenta deja la moralitatea lui, pregătindu-se pentru a-l subjuga, mai ales că avea şanse să câştige funcţia supremă în stat, funcţie de care mafioţii erau interesaţi în cel mai înalt grad. Până spre sfârşitul anului, Adrian şi-a ascuţit armele retoricii, a făcut numeroase turnee în ţară, s-a întâlnit cu oamenii dar şi cu responsabilii locali, pe care i-a avertizat în numeroase rânduri asupra pericolului cumplit.

Adrian vedea mafia ca pe un fel de ciumă, ca pe o boală fatală a societăţii, a naţiunii. Apoi, încet-încet, a simţit că popularitatea sa în rândurile colegilor de partid scade pe măsură ce îi creştea priza la public.

Ajunse chiar în situaţia de a i se cere să demisioneze din funcţia de şef de partid. A început să primească ameninţări, la început voalate, apoi din ce în ce mai directe.

Adrian s-a adresat clanului. Seniorii din clanul Wasserman au făcut apel la oamenii de afaceri oneşti, la autorităţile încă neangrenate în sistemul putred al mafiei. Pe de o parte erau cei care cereau demisia lui Adrian Wasserman, spunând că acesta era prea „artist", un idealist care nu putea conduce Partidul Republican în alegeri, dar care voiau de fapt să pactizeze cu Diavolul.

De cealaltă parte erau Wassermanii, care convingeau din ce în ce mai mulţi oameni să îi urmeze şi să ia atitudine. Ţara părea divizată, ceea ce nu era deloc bine.

Dar, în acelaşi timp, era un semn de sănătate, o dovadă a faptului că societatea mai avea încă imunitate faţă de oribilul morb al corupţiei. Clanul Wasserman a pus la bătaie averea şi respectabilitatea pe care le acumulaseră în vreo două sute de ani. Mulţi oameni de afaceri au căpătat curaj şi s-au aliat în acest război împotriva necinstei.

Până într-o zi…. când trupul lui Adrian Wasserman fu găsit fără viaţă în maşina sa. Clanul Wasserman era frânt de durere. Dar nu înfrânt. Voiau să meargă mai departe. Voiau să taie capul Hidrei şi erau convinşi că aveau să reuşească.

Peste trupul neînsufleţit al lui Adrian au pus un drapel uriaş. În toată ţara au izbucnit manifestaţii. Poliţia a reuşit să prindă la graniţă pe câţiva din marii capi ai lumii interlope care încercau să fugă. Mai mulţi miniştri şi demnitari locali au fost arestaţi sau puşi sub urmărire penală. Justiţia reîncepea să funcţioneze.

Se auzea în aer un fel de muzică a unei reînvieri naţionale şi sentimentul general era acela că sacrificiul lui Adrian a însemnat foarte mult.

Clanul Wasserman a intrat în luptă împotriva răului. O luptă pe care nu o vor înceta niciodată.

LUPTA

Cică într-un târg medieval, după trecerea ciumei bubonice, supravieţuiseră doar doi bărbaţi maturi, restul fiind ori prea copilandri ori prea veştejiţi pentru a fi luaţi în consideraţie în conducerea comunităţii.

Cei doi unici competitori au intrat repede în rol, şi au declanşat cu surle şi trâmbiţe, la propriu, cearta lor "electorală". Unul dintre ei, mai scund, mai iute, mai hotărât să câştige, a apelat repede la femeile şi bătrânii din târg să îl susţină, promiţându-le marea şi cu sarea.

Le-a zis tuturor nevestelor rămase văduve că le va face rost de bărbaţi în putere, pe care-i va aduce din târgurile vecine. Nu ştia cum, dar nu asta îl preocupa atunci.

Fetelor de măritat le-a promis flăcăi frumoşi pe care era sigur că îi poate convinge să se stabilească în târgul lor după ce vor participa la concursurile de căruţe pe care era hotărât să le organizeze din nou, aşa cum obişnuiau să le organizeze anual înainte de ciumă locuitorii târgului. Câţi flăcăi or fi supravieţuit oare după ciumă? Nu ştia.

Bătrânilor le-a promis, desigur, o moarte liniştită şi fără de griji. Asta era uşor de "rezolvat" şi fără nici un efort suplimentar. Bieţii oameni l-au crezut şi au hotărât să pună pe casele lor cârpa colorată pe care le-o adusese "candidatul", semn de susţinere clară din partea celor ce locuiau acolo.

Celălalt competitor era un bărbat mai greoi, serios şi tăcut, care fusese cândva un om tare arătos, dar pe care ciuma îl sluţise, lăsându-i câteva semne care îi stricaseră faţa şi îi făceau gura să arate mereu deschisă într-un rânjet aproape sinistru. Ăsta era un bărbat care nu ştia să promită oamenilor nimic, ştiind că după trecerea ciumei nici nu aveai ce să promiţi. Pierise aproape tot.

Şi cum ar fi îndrăznit el să le spună ceva mamelor îndurerare de pierderea fiilor, ori copiilor rămaşi orfani de părinţi!? Era prea cinstit pentru a face aşa ceva!

O fire bândă de felul lui, bărbatul ăsta era acum obligat să se bată în ţarcul de vite cu adversarul lui, folosind ciomegele tradiţionale, deşi nu se bătuse niciodată în viaţa lui, în timp ce "celălalt" era un vechi practicant al luptelor cu cuţitul, cu lanţul ori cu bâta.

Bietul om era îngrozit la gândul că trebuie să lupte şi nu ştia cum. Nu prea ştia nici cum să le vorbească oamenilor, pentru că-i era tare ruşine să le promită ceva ce nu era sigur că poate face.

În fine, totul părea să îl împingă să se retragă dintr-o asemenea cursă în care era mai mult decât limpede că nu se poate descurca.

Ciuma bubonică îl lăsase văduv şi numai unul dintre copiii lui supravieţuise, fiind singurul apropiat al prea blajinului competitor.

Băieţaşul acesta, deşi nu mai era chiar mititel ci era deja un băietan de vreo 14 ani, arătând mărunţel şi mult mai mic decât vârsta lui, se pricepea foarte bine la făcut măşti de carnaval, pe care le vindea locuitorilor din împrejurimi pentru sărbătorile tradiţionale, atunci când se făceau carnavaluri.

Băiatului i-a venit ideea să-i propună părintelui său ca amandoi bărbaţii care urmau să se întreacă pentru a câştiga locul de conducător al târgului să poarte aceleaşi veşminte şi acelaşi tip de mască în timpul luptei lor rituale din finalul competiţiei, luptă care era obligatorie şi care reprezenta o tradiţie care se perpetuase din vremuri imemoriale.

Ideea băiatului a fost imediat îmbrăţişată şi de celălalt concurent, cu o grabă aproape suspectă.

- Păi da, cum să nu, o să purtăm măști și-o să ne batem ca eroii din vechime, hahaha! spuse, sigur de sine, adversarul tatălui istețului băiat.

După mai mult de o lună, timp în care cei doi au încercat să îi convingă pe oameni, fiecare cum putea el, să îi susţină, au ajuns în sfârşit şi la ziua decisivă a luptei cu bâtele.

În piaţa mare a târgului, în faţa bisericii aproape ruinate şi rămase fără preot după ciuma cea rea, s-au adunat locuitorii târgului, femeile, bătrânii, şi chiar copiii, să îşi susţină omul pe care îl voiau în dregătoria cea mai înaltă.

Au apărut şi cei doi competitori, îmbrăcaţi în straie rituale, identice de această dată, la sugestia micului artist meşteşugar, şi purtând măşti la fel. Şi bâtele, desigur, erau identice.

Pe casele din târg fâlfâiau cârpe de două culori, predominând însă culoarea celui mai ager dintre competitori, cel care era un maestru al promisiunilor şi care se pricepea grozav să vorbească femeilor şi bătrânilor pe limba lor.

Lupta a început. Bâtele se clătinau prin aer, cei doi se repezeau unul în celălalt, şi nimeni nu-şi mai putea recunoaşte favoritul în toată învălmăşeala aceea.

- Haidi, bă, dă-i la cap, nu te lăsa! strigau și unii și ceilalți cu mare patos.

Bărbaţii luptau din greu, cu răsuflarea tăiată, şi învârteau bâtele mai întâi pe deasupra capetelor, apoi loveau scurt, cu un sunet îndesat, zdrobind carnea şi oasele.

S-au trântit, s-au izbit, sudoarea şi sângele curgeau, o duhoare grea se ridicase deasupra pieţei. Mulţimea de târgoveţi era aproape în delir. Aclamau cu putere şi fremătau cu sălbăticie la orice lovitură, căci nu ştiau niciodată cine este cel care dă şi cine e cel care primeşte.

Credea fiecare ce voia, părându-i-se că cel cu care ţine e cel mai tare şi cel cu care nu ţine e cel lovit. Spre seară, într-o baltă mare de sânge, căzu unul dintre ei.

Neputându-i deosebi, nici după straie nici după mască, oamenii nu ştiau cine este cel căzut.

Iar cel rămas, clătinându-se pe picioare, era într-atât de istovit că nu mai era în stare să-şi scoată masca pentru a fi recunoscut.

Cine câştigase? Cine era cel căzut? Locuitorii s-au repezit să-i scoată masca plină de sânge celui care reuşise să rămână în picioare. Le-a fost greu să-l identifice şi femeia care avusese curajul să-i ridice capul i-a şters sângele de pe faţă cu şorţul.

O, Doamne! Nimeni nu poate spune cât de mare le-a fost mirarea să vadă că cel care rămăsese viu era molâul, nedoritul, în timp ce acela care rămăsese căzut era chiar favoritul, cel sprinten de gură şi învăţat cu şiretlicurile luptei.

Cel iute şi grozav murise. Cel care câştigase nu era cel îndemânatic şi priceput la lupta cu cuţitul, cu lanţul ori cu bâta, ci chiar celălalt, greoiul, blândul şi nepriceputul.

Locuitorii târgului au fost întâi şocaţi şi parcă nu voiau să primească realitatea. Mai apoi însă, resemnaţi, l-au acceptat drept conducător pe cel ce se ţinuse mai tare în acea luptă, pe care o dusese constrâns de alţii şi nu pentru că aşa voise.

Istoria locului ne spune că a fost un dregător înţelept, pe care oamenii l-au îndrăgit până la urmă, nu pentru felul stângaci în care vorbea ci pentru că a putut să le îndrepte târgul spre o viaţă mai blândă şi mai dreaptă.

Oamenii i-au recunoscut multe merite, dar l-au păstrat în memorie mai ales ca pe un dregător pentru care arta şi meşteşugurile au reprezentat meserii demne de cel mai înalt respect, ceea ce era foarte neobişnuit pentru acea vreme, dar a constituit un foarte bun exemplu pentru epocile ce au urmat.

PRINȚESA ȘI GRĂJDARUL

Se ţineau de mână, mângâindu-şi uşor degetele, alunecând şi revenind, coborând şi urcând, milimetru cu milimetru, por cu por, degetele mâinii părând să fie la fel de importante ca niste împărăţii câştigate prin luptă, ceea ce le dădea amândurora sentimentul unei transfigurări.

Sau, poate că de fapt nu simţeau amândoi chiar acelaşi lucru, pentru că ea simţea că ar putea muta sorii şi stelele cu aceeaşi uşurinţă cu care-i mângâia lui degetele, în timp ce el simţea clar, punctual, în exact axul masculinităţii lui. El simţea direct, fizic, în timp ce ea simţea cosmic şi metafizic, contrazicând radical ceea ce au crezut generaţii de filosofi, care atribuiseră femeii fizicul şi bărbatului metafizicul!

Era o deosebire fundamentală între ei doi, mai ales că ea venea de foarte sus, din înalta societate, în timp ce el venea de undeva de jos, din acea mâzgă a societăţii care dă de cele mai multe ori delincvenţi şi criminali, curve şi proxeneţi, dar care in cazul lui special şi al familiei lui făcuse o mare excepţie, el ajungând să fie unul dintre cei mai apreciaţi îngrijitori de cai.

Asta şi era de altfel tradiţia străveche a familiei lui Antonio, familie rurală iniţial, de oameni foarte simpli, care se stabiliseră la marginea marii metropole, dar cu un grad de orgoliu mult peste medie, familie de care el chiar era foarte mândru.

Bărbat frumos şi singur, dar de o frumuseţe aspră, parcă tăiată de o lamă prea ascuţită, cu buzele subţiri şi ochii de otravă, Antonio cucerise deja prea multe femei ca să mai fie sensibil la orice adiere feminină, dar apariţia Vilonei în viaţa lui avea ceva parcă predestinat.

Se cunoscuseră la o cursă de cai şi se iubiseră nebuneşte, plângând moartea unui cal splendid, pe care-l iubeau amândoi şi care se accidentase cumplit în timpul alergării. Se iubiseră pe jos, în grajd, lângă trupul mort al minunatului animal, împletind eros şi tanathos laolaltă cu lacrimile, dorinţa şi suferinţa.

După aceea însă, Vilonia a fugit de acolo şi s-a străduit să uite acel episod. În afara unui prenume straniu şi greu de suportat, Vilonia era moştenitoarea uneia dintre cele mai bogate

familii din ţinut, familie al cărei arbore genealogic se întindea peste multe capete înnobilate şi chiar peste câteva tronuri, ceea ce o făcea să fie de o aroganţă teribilă.

Altfel, femeie tânără şi modernă, Vilonia avea eleganţa şi extravaganţa acelor specimene feminine greu de găsit, care-şi pot permite aproape orice pentru că le stă bine şi nu-şi pierd niciodată aerul de nobleţe indiferent ce ar face.

Cei doi aveau să se reîntâlnească iar în condiţii din nou dramatice, pe o şosea ultra-aglomerată, unde maşina Viloniei, pierdută de sub control, ajunsese sub un camion, pe care femeia, zăpăcită de trafic, nu-l văzuse în curbă, unde de altfel nici nu avea vizibilitate, dar unde ea se angajase într-o depăşire. Scăpase însă cu viaţă, doar cu nişte coaste traumatizate şi foarte dureroase, plus o stare de panică apocaliptică.

Deîndată ce Vilonia trase maşina pe dreapta şoselei, pentru a face un bilanţ al pagubelor, în spatele ei a oprit un jeep mare şi urât din care a coborât Antonio.

- Hei, ce-ai păţit, că păreai gata să fii înghiţită de monstru?

- Ce să păţesc, aproape nimic, nu vezi?

- Văd, dar nu sunt sigur că e chiar nimic, ia vino încoace să te văd mai bine.

- Da, vrei să mă controlezi ca pe cai! râse Vilonia, parcă mai emoţionată de prezenţa lui decât de accidentul în sine.

- Ce zici tu, că eu era să mor de inimă când te-am văzut băgându-te sub camion, m-am gândit că te voi scoate de acolo bucăţi-bucăţele!

- Eeeeei, ce tot spui tu acolo, că n-a fost chiar aşa de tragic!

- Bine că nu a fost tragic, pentru că din exterior a fost teribil de dramatic, să ştii!

- Ok, te cred! râse Vilonia uşor, copilăreşte, încântată că cineva era aşa de afectat de păţania ei.

- Hai, vino-ncoace să te văd mai bine, aşa ca Lupul din poveste….

- Sigur şi eu să fiu Scufiţa pe care o papi, nu?

- Nu, nu de data asta! râse şi Antonio cu hohote grele, virile, venite parcă din viscere.

O luă pe Vilonia în braţe şi o răsuci pe toate părţile, întrebând-o mereu dacă o doare ceva.

- De ce naiba zburai aşa cu maşina, nu ţi-a fost frică sau te credeai într-o maşină blindată?

- Păi să ştii că şi este o maşină blindată, în familia mea existând tradiţia ca toate femeile să umble numai în maşini blindate.

- Oooo, remarcabil, îmi place asta. Înseamnă că ai tăi ştiu cam ce catastrofale pot fi femeile la volan, nu-i aşa?

- Misoginule, nu e asta, e vorba de protecţie!

- Da sigur, eu sunt misogin pentru că sunt un grăjdar incult şi needucat, iar tu o prinţesă delicată şi zănatecă!

- Bineînţeles că trebuia să spui tu ceva şi despre mine, aşa… dilematic!

- Ia, hai, gata cu vorba şi stai cuminte să văd dacă eşti bine şi întreagă! Da, eşti ok, aşa se pare, nu s-a rupt nimic fundamental, poate doar inima şi capul, da astea nu contează! Glumesc!

Antonio o lăsă aproape cu regret pe Vilonia din braţe, dar când îi văzu paloarea şi starea de vertij o luă din nou repede în braţele lui, cu senzaţia că a preîntâmpinat o prăbuşire iminentă.

- Văd că nu eşti chiar bine, aşa că hai să mergem la spitalul de urgenţă, nu e de glumă!

- La spital? întrebă cu voce moale Vilonia, înainte de-a leşina.

Antonio o aşeză pe bancheta din spate a jeepului, se urcă în fugă la voan şi demară în trombă.

Ajunşi la spital, pe Vilonia o preluară nişte brancardieri care o duseră la camera de gardă unde doctorul, un bătrân cu figură de muzicant ambulant mai mult decât de doctor, aruncând o privire scurtă spre tânăra lividă şi cu ochii închişi, îl întrebă formal pe Antonio:

- Cine este doamna?

- Logodnica mea! răspuse Antonio, spre propria lui surprindere.

Avea un ghem în loc de inimă şi simţea sub pleoape cum stau lacrimi sărate. Oare ce se întâmplase cu duritatea lui, cu neclintirea pe care o afişase întotdeauna? Devenise stupid şi sentimental ca păMpălăii?

De fapt nici nu-i păsa decât ca Vilonia să fie bine şi să o poată lua în braţe de tot, aşa, ca atunci, în îmbrăţişarea aceea totală pe care o trăiseră amândoi, mai mult ca pe o secvenţă de eternitate decât ca pe un moment intim.

Ceea ce nu ştia nici unul dintre ei încă era că peste vreo doi ani aveau să se căsătorească, spre consternarea întregii societăţi cu pretenţii, care nu considera politically correct acest mariaj.

Dar asta nu avea cum să îi împiedice pe cei doi îndrăgostiţi, pentru că prinţesa şi grăjdarul aveau să devină un model al unei iubiri complet non-conformiste, asumată cu demnitate şi curaj.

Peste încă un timp aveau să aibă un copil care va muri foarte repede după naştere şi mai apoi o pereche de gemeni care aveau să fie, peste decenii, doi dintre cei mai mari politicieni ai ţării.

Dar destinul avea să se dezvăluie încet, cu zgârcenie, aşa cum face cu toţi oamenii, fie că fac parte din înalta societate ori din zona primară a piramidei umane în general şi a celei sociale în special, pentru că destinul nu se supune nici percepției și nici rațiunii umane, ci are trăsăturile misterioase și inefabile ale Divinității.

RESENTIMENT VIRTUAL

Yolanda cunoscuse pe Internet un bărbat care i s-a părut fascinant: frumos și puternic, inteligent și tandru, genul acela de bărbat la care visează orice femeie cultivată, care pretinde că așteaptă ca iubirea să însemne mai mult decât sex, să fie un sentiment durabil și, dacă se poate, perfect!

Numai că Yolanda știa foarte bine că în viața cea e toate zilele nu e ca în filmele cu happy end. Gregory însă părea a face excepție.

Fără să dea atenție freamătului interior de ușoară anxietate care însoțea orice întâlnire a lor în virtual, Yolanda s-a aruncat în această iubire așa cum se aruncă într-un râu tumultuos cineva care nu știe să înoate.

Stăteau pe skype până dimineața și vorbeau, vorbeau, privindu-se la webcam, încercând să surprindă fiecare în micile grimase ale celuilalt trăirile adevărate, de dincolo de cuvinte.

Ajunseseră foarte departe în această relație virtuală, se apropiaseră într-atât încât se contopiseră, mai mult chiar decât ar fi făcut-o în realitate.

Se hotărâseră să se vadă și să își verifice pe viu, live, sentimentele. Stabiliseră să se întâlnească într-o duminică ploioasă de noiembrie, deși în inimile lor părea să fie soare și vară fierbinte, nu toamnă mohorâtă cum era afară.

Cum amândoi stăteau la Roma, stabiliseră să se vadă în piața catedralei papale San Pietro, să consacre, în sensul sacralizării, relația lor, ca și când ar fi fost o logodnă spațială, în acest perimetru al Vaticanului.

Yolanda venea dintr-un cartier rezidențial, Gregory, care era englez rezident în Italia, venea de la un Consulat englez aflat la Roma. Yolanda nu dormise toată noaptea de emoție, avea frisoane deja și frigul dimineții ploioase nu făcea decât să accentueze această stare aproape maladivă.

Bătea un vânt subțire și insidios și puloverul pe care și-l pusese pe sub pardesiu părea că nu îi ține deloc de cald. Apropiindu-se însă, pe jos, de Vatican, Yolandei i se făcea din ce în ce mai cald, ca și când un neașteptat puseu de febră o făcea să simtă cum începe să-i fiarbă tâmplele.

Gregory era deja acolo, măsurând cu pași mari piața pustie la acea oră, pentru că toată lumea era în Biserică la Sfânta Messă, numai ei, ca doi nebuni, umblau pe străzi!

- Hello, beauty! îi spuse Gregory, cu o voce profundă, care nu venea doar din gât, ci părea să vină din întregul lui trup.

- Buon giorno, Gregory! răspunse cu voce tremurândă Yolanda.

Se îmbrățișară cu căldură, de parcă s-ar mai fi văzut de o mie de ori înainte și s-ar revedea după doar câteva ore de la ultima întâlnire.

Yolanda întinse obrazul ei dulce, de blondă adevărată, dar gura lui Gregory trecu superficial pe deasupra feței ei, fără să o atingă cu adevărat. Gura ei însă îi atinse obrazul cam prea țepos, semn că nu se bărbierise proaspăt, cum ar face orice bărbat care are o întâlnire cu o femeie la care ține.

"Ciudat", își spuse Yolanda în gând, "ma așteptam să fie foarte fresh și foarte tandru, pentru că pe skype era atât de îndrăgostit și atât de focos… Dumnezeule!"

- Greg, unde vrei să mergem? întrebă dulce Yolanda, luându-l de mână și insinuându-și degetele între degetele mâinii lui Gregory.

- Nu știu, unde vrei tu! răspunse înfrigurat Greg, strângându-și lodenul în jurul lui și ridicând, cu o mână, gulerul acestuia până la urechile deja înroșite de frig.

- Poate intrăm undeva, la căldurică, să ne privim în ochi și să vedem dacă e adevărat ce am văzut și simțit pe net, ce zici?

- Sigur, de acord, abia aștept să mă încălzesc, pentru că simt că-mi plouă și-n pantofi! răspunse destul de sec și cam pe lângă subiect, Greg.

Intrară într-un restaurant unde voiau să rămână și pentru prânz, așa că îi comunicară chelnerului că vor rămâne mai mult și că vor deocamdată niște băuturi aperitive ca să se încălzească și să-și facă și poftă de mâncare.

- Greg, mă uimește răceala ta, trebuie să-ți spun asta cu sinceritate, mă așteptam să fii entuziast, iubitor…

- Adică excitat, asta vrei să spui?

- Ah, nu! Nu despre asta vorbeam, că doar nu voiam să văd un taur pregătit pentru montă, mă și jignește replica asta a ta, nu doar că mă uimește!

- E ciudat că pe net păreai atât de înțelegătoare și tolerantă și în realitate nu faci decât să-mi arunci reproșuri, implicite sau explicite, din clipa în care ne-am întâlnit!

- Ia stai puțin, cum adică îți arunc reproșuri? Nu te înțeleg. Tu ai insistat să ne vedem în realitate, parcă era ceva vital pentru tine și acum, când am acceptat și ne-am întâlnit, nu numai că nu regăsesc nici o fărâmă din sentimentul pe care-l manifestai pe mess, ci găsesc un bărbat rece și indiferent, care pare iritat de faptul că trebuie să-și petreacă alături de mine câteva ore. Mă derutezi, pur și simplu!

- De ce te derutez? Că nu am sărit pe tine, că nu te-am atins erotic, că nu te-am sărutat adânc, pe gură, că nu ți-am aruncat replici din acelea care trimit la intimitate și sex?

- Vai de mine? Dar la tine tot ce este tandrețe trimite obligatoriu la sex? Tot ce înseamnă apropiere afectivă și drăgălășenie, trimite la ceva trivial? De ce nu mi-ai spus asta pe net, pentru că nu mai ieșeam pe frigul ăsta din casă…!

- Uite ce este, Yolanda, decât să stăm aici să ne certăm, mai bine ne ducem fiecare acasă la el și vorbim diseară pe skype… avem timp să medităm la această întâlnire ratată!

- Ok! spuse Yolanda, ridicându-se de pe scaun și îmbrăcându-și pardesiul cu un fel de hotărâre sumbră.

- La revedere, draga mea și nu fii supărată pe mine, poate că data viitoare va fi mai bine! îi spuse Gregory ridicându-se ușor de pe scaun, fără a avea de gând însă să plece din restaurant.

- Nu cred că va mai fi o dată viitoare! La revedere! aproape că îi strigă peste umăr Yolanda, grăbindu-se să iasă din restaurant, înainte ca lacrimile care i se adunaseră în ochi să înceapă să-i curgă pe obraji.

Se trezi afară pe trotuar, plângând de ciudă că fusese atât de naivă, atât de stupid de încrezătoare. Se simțea lovită, umilită, ofensată. Nici nu mai știa unde e și în ce direcție trebuie să meargă.

Derutată de lacrimi, se opri să-și șteargă fața, și, fără să-și dea seama, se întoarse în fața restaurantului de unde ieșise atât de rușinată.

Cu un gest reflex, se uită înăuntru și nu mică îi fu mirarea când văzu că la masa la care stătuse ea însăși, Gregory era cu un bărbat, căruia îi mângâia cu o tandrețe neverosimilă ceafa și gâtul și …

Yolanda se opri străfulgerată de evidența situației. Gregory era gay. Și poate că se întâlnise cu ea intenționat pentru a da cuiva impresia că e heterosexual, ca să-și poată acoperi și ascunde această preferință a lui pentru bărbați, deși în această epocă tocmai acest tip de preferință era la modă și era considerat mai trendy decât normalitatea însăși.

Se simțea folosită, disprețuită, secată de ceea ce avea mai bun și mai frumos. Nu numai că nu mai simțea pentru Gregory nici un fel de sentiment de iubire, ci încerca un resentiment total, pentru Greg, pentru lume, pentru Internet. Un "resentiment virtual", mai avu Yolanda puterea să spună ironic în sine însăși, înainte de a leșina pe trotuar …..

Abia sirena ambulanței care o ducea la spital o trezi și parcă îi impuse să facă o mică recapitulare a vieții ei, în trei minute, așa cum spunea Dostoievski că fac, înainte de execuție, condamnații la moarte! Și asta și făcu, înainte de a-și permite extravaganța de a leșina iar!

VIAȚA, SOMNUL ȘI MOARTEA

Eduardo dormise prea mult și simțea că îl doare tot corpul, devenit prea greu de la atâta stat în pat. Nu era genul de om care să doarmă așa în prostie, dar avusese un mare necaz și probabil că subconștientul lui intrase în program de recuperare, de autoapărare, comandând un asemenea somn de o zi și o noapte!

Îi murise tatăl, omul pe care-l iubise cel mai mult pe lume, modelul lui, figura cea mai importantă din existența lui ca om și din cariera lui.

Eduardo Gonzales era deja un sculptor de mare renume, fiind considerat unul dintre cei mai importanți post-expresioniști, cel care a revoluționat sculptura devenită hiper-minimalista, reintroducând liniile antropomorfe și apelând din nou, ca un ecou necesar, la ceea ce spusese cândva Michelangelo, care credea că el nu face decât să elibereze forma care doarme în piatră sau în marmură.

Tatăl lui Eduardo, Carlos Gonzales, nu fusese artist, ci politician. Ales senator când era încă foarte tânăr, Gonzales senior, sau Seniorul, cum i se spunea, știuse să folosească puterea politică pentru a servi interesele oamenilor, spre deosebire de atâția pseudo-politicieni, care folosesc puterea numai și numai pentru interese personale sau de grup, pe schema criminală a mafiilor!

Eduardo își admirase tatăl enorm, îl iubise cu fervoare, pentru că tatăl lui reușise extraordinara performanță de a fi nu numai o figură publică de anvergură, ci și un soț și un tată adevărat.

Mama lui Edu fusese toată viața ei plăpândă, pentru că nu-și mai revenise după o naștere patologică, dar tatăl lui preluase greul familiei cu demnitate, cu generozitate, cu blândețe.

Lui Edu i se umeziră pleoapele, pe care abia le deschisese după somnul acela de plumb. Înțelese că tatăl lui murise de tot, că îl înmormântase și că nu mai avea să fie niciodată lângă el, cu zâmbetul ăla al lui, larg și bun. Pierderea era atât de dureroasă încât Edu își duse reflex mâna la inimă pe care o simțea ca strânsă de o gheară de oțel.

- Au, nu vreau să mor și eu… mai am atâtea de făcut! Lasă, tată, că vin și eu lângă ține, dar mai încolo, peste niște zeci de ani, că mai am multă piatră de spart!

Nici nu-și dăduse seamă că vorbise cu voce tare și nici nu auzise când soția lui, Mercedes, intrase în cameră.

- Ce faci, dragule? M-ai speriat că nu te mai trezeai odată, am fost de nu știu câte ori să verific dacă mai respiri! Offf, bine că ai deschis ochiii! Doamne, ce tare m-am speriat, iubitule! șopti ea drăgăstoasă, lipindu-se de el.

- Da, da, sigur că da! mormăi Edu, aproape fără să înțeleagă ce îi spunea ea, dar fața ei umflată de plâns spunea mai mult decât orice fel de cuvânt.

- Edu, nu ți-e foame? Mie mi se pare că ți se aude sunetul golului din stomac tocmai din partea cealaltă a casei! încercă ea o glumă timidă.

- Ba da, mi-e foame, să știi, dar mai întâi mi-e sete, foarte, foarte sete, aș bea un izvor!

- Imediat, dragule, imediat îți aduc apă rece. Ridică-te, așa!

Și spunând asta, Mercedes, sau Merci cum îi spuneau în joacă prietenii, ieși repede pe ușă, pentru a se reîntoarce, după câteva clipe, cu un pahar imens, aburit de la apa rece din el.

Se așeză apoi pe marginea patului, lângă bărbatul ei, lângă omul care știa să scoată viața din piatră, așa cum scosese din pietroiul timid și tăcut care fusese ea ca fată pe această femeie caldă și vibrantă care era acum.

Venită din fundul țării, Merci nu numai că nu părea deloc țărancă, ci avea un aer aristocratic înnăscut, de parcă cine știe ce contesă ar fi născut-o și nu lăptăreasa știrbă și îmbătrânită prematur, care era maică-sa.

Dar noblețea e de două feluri: de sânge sau de spirit. Asta nu prea știu mitocanii îmbogățiți și nici farfuzele îmbrăcate în etichete de lux, nu știu că ceea ce le lipsește e noblețea! Se vede nu glodul de pe picioare, ci ăla gros, de pe caracter!

Tatăl lui Edu tocmai prin noblețea de caracter își făcuse și faimă de om politic adevărat, dar își atrăsese și dușmăniile cele mai redutabile.

Era un bărbat politic adevărat, ceea ce nu mai produsese de foarte multă vreme țara și devenise, din fericire, un model pe care l-au urmat mulți dintre tinerii politicieni valoroși. Asta reprezenta

o mare speranță pentru viitor, un fel de regenerare din interior a profilului omului care ajunge la putere și poate dispune de destinele unui popor.

Nimeni nu poate spune cam cât rău poate face unei țări o guvernare proastă, ori unul sau mai mulți oameni politici care sunt josnici, din punct de vedere moral. Se infectează societatea, se strică obiceiurile, se desfigurează reperele morale, se maculează istoria și destinul țării!

Mercedes fusese o admiratoare fervență a socrului ei și avea de gând să-i păstreze memoria și să îi onoreze amintirea. În pictura ei, pentru că Merci era pictoriță, adoptase stilul monumental la sugestia Seniorului. Ajunsese să facă unele dintre cele mai celebre fresce ori vitralii și era foarte mândră de asta.

De multe ori discutaseră, Seniorul, Merci și Edu despre soarta țării, dar și despre soarta artei și fiecare își apărase cu strășnicie domeniul, de parcă de acea discuție ar fi depins însuși destinul domeniului respectiv.

Seniorul era mai conservator și nu admitea sub nici o formă superioritatea artei față de puterea politică.

-Tată, tu gândești ca pe vremea când regii și prinții nu îi primeau întotdeauna la masă pe artiști, sau pe unii dintre ei. Știu că Shakespeare s-a declarat poet și a scris sonete numai și numai ca să stea la masa regală, altfel, ca dramaturg, ar fi mâncat cu slugile!

- Stai puțin, nu vreau să spun că arta e aservită politicului, dar voi, artiștii nu aveți putere de decizie!

- Hai că asta-i bună! Cum adică nu avem putere de decizie? Noi suntem suverani pe arta noastră, pe opera noastră, noi suntem creatori, domnule senator, înțelegi? Numai Dumnezeu Demiurgul a fost creator așa cum suntem noi. Noi facem o lume nouă, un univers nou, voi, politicienii ce faceți? Îl deformați pe cel deja făcut, asta faceți! Auzi, dom'le, cică noi n-avem putere de decizie!

- Stai, Edu! intervenea diplomatic Mercedes. Problema nu este de decizie, ci de sponsorizare, de plată. Dacă faci operă, artă de dragul artei și accepți să mori de foame, atunci ești cu adevărat liber și nu depinzi de nimeni și de nimic, dar dacă lucrezi pe comandă, așa cum facem noi,

atunci mitul libertății noastre se restrânge dramatic. Poate doar poeții ori muzicienii să mai fie liberi de tot, dar numai dacă nu le pasă de ceea ce câștigă din lucrările lor!

- Da, da, e ceva adevărat și în asta, dar mă scoate din fire tata cu concepția asta învechită a lui despre supremația politică. Mă lași?! Politicienii trăiesc din banii noștri, ai tuturor și ei au îndrăzneala să se poarte de parcă le-am fi noi datori. Niște jigodii infecte, ar merită mitraliați, cu o singură excepție, tata, TU!

În mintea lui Edu, ca și în mintea soției sale, se desfășurau acum fragmente de asemenea discuții și își stăpâneau cu greu lacrimile.

Edu simți deodată un impuls nestăpânit de a se duce în atelier. Intrând acolo, puse mâna pe cea mai mare bucată de marmură pe care o avea și începu să taie cu dalta, cu furie, cu lacrimi, cu iubire, de parcă însuși tatăl lui, închis în piatra aceea, i-ar fi cerut să îl elibereze!

PUTEREA DEȘERTULUI

John, Kate și Matthew înotau în dune de mai bine de șapte ore. Plecaseră să se întâlnească cu un grup de beduini și nu luaseră în calcul faptul că mersul prin nisip este extrem de dificil, picioarele obosesc și ai impresia că porți, precum ocnașii de altădată, niște bile de fier atârnate de glezne.

Cei trei erau oameni de știință, antropologi, dar toată știința lor nu le mai era utilă atunci când era vorba de propriile persoane ori de propria realitate, pe care cel mai adesea o aproximau într-atât încât dădeau greș de fiecare dată.

Deja se însera și începuseră să fie disperați pentru că nu dăduseră de caravana beduinilor pe care îi căutau. Să înnopteze în deșert? Dumnezeule mare!

-Totul e din cauza voastră! izbucni Kate, care tăcuse cu obstinație până atunci. Numai voi ați putut avea curajul dement de a porni la drum prin deșert fără telefon, fără mâncare, fără destulă apă, fără măcar un sac de dormit în vreun amărât de rucsac. V-ați pus broboadele astea ridicole pe față și v-ați distrat ca niște școlari chiulangii până când ați văzut că nu e deloc o glumă! Sunteți nebuni de legat… niște iresponsabili! spuse ea cu o voce gâtuită de un plâns nervos.

- Da, că tu tare mai ești pricepută și organizată, sigur mă nene, ești tare de tot, mai ales tare de gură! îi replică țâfnos John. Bine că nu ne-am rupt nimic, că nu avem arsuri prea mari, că nu sângerează rănile de la picioare….

- Băi, da' știu că ești optimist! zise și Matthew, smulgându-se cu dificultate parcă din mutenia în care se închisese până atunci. Oricum nu e momentul să ne oprim acum, trebuie să mergem mai departe, ca să-i găsim înainte de căderea nopții, că altfel nu e bine deloc!

- Sigur, ușor de zis dar aproape imposibil de făcut… nu-mi mai pot mișca deloc picioarele, parc-ar fi de piatră… nu mai pot și gata, vreau să mă trântesc pe nisip și să dorm, chiar dacă ar fi pentru totdeauna! spuse cu voce sfârșită Kate.

- Nu, nu acum, încă puțin… mai mergem doar jumătate de oră și pe urmă ne oprim, fie ce-o fi! îi tăie vorba Matthew.

- Bine, mai mergem… sunt ultimele mele eforturi înainte să mă prăbușesc, să știi! șopti Kate.

Continuară să meargă, poticnindu-se și uneori sprijinindu-se unul de celălalt ca niște boxeri atât de obosiți de joc, încât ajung să se susțină reciproc pentru a mai putea continua lupta.

La mai puțin de jumătate de oră de mers era însă ținta. Cortul central al caravanei beduinilor se deschidea luminos și primitor oaspeților extenuați, apăruți din nesfârșirea deșertului. În cortul luminat de mai multe lămpi încăpeau surprinzător de multe persoane.

Beduinul gazdă era un bărbat încă tânăr, la vreo 40 de ani, sau ceva mai puțin, smead, cu niște ochi extraordinar de vii și cu o figură foarte mobilă și zâmbitoare.

În ciuda faptului că trăia în deșert, în condiții pe care oamenii civilizați le consideră teribil de rudimentare și primitive, beduinul și nevestele lui aveau un aer de oameni educați, vorbeau fluent, mai ales bărbatul, că ele nu prea aveau voie să se exprime.

Cu gesturi sigure și cu un aer voios, beduinul reușise în mai puțin de o oră să devină personalitatea dominantă a întregului grup din cort, alcătuit din gazde și oaspeți.

Era evident atras de Kate și fără să se ferească de nimeni începu să îi facă deschis curte, spunându-i chiar că ar da multe cămile pentru ea ca să-I devină soție, ceea ce era un compliment suprem.

- Dau șapte cămile pentru tine, deși pentru cea mai frumoasă nevastă a mea am dat patru! spuse beduinul zâmbind șugubăț și privind-o pe Kate direct în ochi și părând că-i soarbe toate trăsăturile, așa cum soarbe un șarpe laptele dintr-un vas.

- Dar de ce ai vrea să dai atâtea cămile pe Kate, prin ce crezi că merită ea un asemenea preț? întrebă, deodată foarte curios John, care stătuse extrem de tăcut până atunci.

- Păi…. Îmi place că are multă școală și merită multe cămile. E mai scumpă pentru că e mai deșteaptă, adică a muncit și și-a făcut o deșteptăciune mare și educată, asta cred eu! răspunse beduinul, care avea o lumină chiar fascinantă în ochii lui verzi ca otrava.

- Aaa, deci dumneata prețuiești mai mult deșteptăciunea decât frumusețea? continuă John interogatoriul

- Da, pentru că după ce a făcut primul copil, deja femeia, oricât de tânără și oricât de frumoasă o iei, se ofilește, da' deșteptăciunea, cultura adică, nu trece niciodată. Și mai e ceva: pentru un bărbat adevărat, care are putere în el, e mai mare ispravă să aibă o nevastă foarte deșteaptă decât una foarte frumoasă, că deștepte sunt puține, da' frumoase-s multe, multe, toate-s frumoase când îs tinere și fără prunci.

- Un răspuns de mare bărbat, zău așa! nu se putu abține Matthew să spună.

- Bine că vorbiți ca și când nici nu aș fi de față, asta e o meteahnă tipic masculină și văd că, antropologic vorbind, nu descopăr mari deosebiri între un bărbat aparținând unei civilizații rafinate și un beduin din deșert! izbucni Kate.

- Ba da, prințesă! spuse beduinul, aplecându-se spre urechea ei. Beduinul, adică eu, are putere mare în el, ca bărbat, ca om, în timp ce vâna din bărbații voștri a secat de mult! Gata, haideți la culcare, că se supără luna pe noi dacă mai stăm mult cu lămpile aprinse!

În timp ce încerca să adoarmă, întinsă pe patul simplu de lemn pe care era întinsă o cergă din păr de cămilă, Kate simți cum trupul îi era străbătut de un fior intens de voluptate.

Își dădu seama că beduinul o posedase doar privind-o, făcând-o să simtă un freamăt pe care numai cu primul iubit din viața ei îl mai simțise. Avea o forță interioară pe care nu o mai văzuse la nimeni până atunci și înțelese cum de acest mod de viață, al beduinilor, reușea să se perpetueze atât de bine: prin personalități puternice precum gazda lor.

Spunându-și asta, căzu într-un somn la fel de adânc, sau de înalt, precum cerul imens și plin de stele, care acoperea deșertul.

TAINICA METAMORFOZĂ

Lumina lunii se strecura delicată, ca un șarpe subțire, pe sub perdeaua scurtă și dantelată. Era lună plină și Mathilde glumea spunând că îi vine să urle ca lupii de fiecare dată când era luna așa de mare și de întreagă pe cer. De fapt nu îi venea să urle doar, ci simțea și un fel de fior pe toată șira spinării, un curent electric straniu, care o făcea să își simtă vertebrele gata de fugă.

- Cine știe, poate că în altă viață am fost vrajitoare sau lupoaică, sau poate că am fost câteva secole și vârcolacă! spunea adesea râzând Mathilde prietenilor săi, care o priveau și uimiți și oarecum ambarasați de aceste afirmații ciudate.

- Ei, vorbești aiurea! îi răspundea fratele ei, care, deși simțea exact la fel, nu avea niciodată curajul să își exprime așa de liber și de clar senzațiile, parcă fără nici o jenă de nimeni.

În asemenea nopți cu lună plină se întâmplau cele mai stranii evenimente în toată lumea. Morți ciudate, fenomene paranormale abundau în buletinele de știri și parcă un fior general străbătea planeta însăși, supusă unei atracții magnetice căreia nu i se putea împotrivi.

Privind-o pe Mathilde aveai totuși impresia stranie că s-ar putea să spună adevărul.

Alin era prieten cu frații Rosen de când erau cu toții la grădiniță și știa că avusese, chiar și atunci, când erau foarte mici, o ciudată teamă de privirea fetiței dulci și inocente, cu fețișoară delicată dar cu ochi reci și adânci ca niște prăpăstii care păreau că te sorb înăuntru. Fuseseră și colegi de clasă Alin și Mathilde, dar fratele ei, Daian, care era cu doi ani mai mare, era mereu înaintea lor, ca într-o cursă al cărei secret păreau să-l știe doar ei.

Numai că în familia Rosen era cultivată o ierarhie foarte strictă. Tatăl era singurul care lucra și aducea bani în casă, familia era înstărită, dar nu exista nici un fel de libertate ori de așa zisa democrație. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să vorbească tare în prezența domnului Rosen. Doamna Rosen în schimb era atât de gureșă încât cu greu reușeai să mai strecori câteva cuvinte printre șuvoaiele sale verbale. Gospodină talentată, dar nu foarte curată, doamna avea mereu nevoie de servitoare pentru a-și putea îndeplini îndatoririle.

Domnul Adolf Rosen lucra la o mare bancă și era mereu îmbrăcat în costum negru și cu o cămașă de un alb imaculat. Niciodată înainte Alin nu înțelesese de ce domnul Rosen purta

numai cravate negre, ca într-un doliu păstrat perpetuu. Acum însă, în ultima vreme, citise niște chestii pe internet care îl făcuseră să se gândească la domnul Rosen și la cravatele lui negre și parcă întrezărea un fir de adevăr ce părea că i se ascunsese mereu până acum.

În casa lor văzuse Alin pentru prima oară cărți de cunoaștere secretă, cu texte inițiatice, care se spune că exprimau adevăruri pe care doar foarte puțini oameni pe lume le cunoșteau. În afară de serviciul lui la bancă, domnul Rosen nu făcea decât să citească, mereu și mereu aceleași cărți, cu o expresie de mirare pe figură și cu o ușoară încovoiere melancolică a umerilor lui slăbănogi. În biblioteca din casa Rosen nu existau însă cărți de magie ori prostii de genul ăsta.

-Nu știam că o evreică ar putea să creadă în vrăjitori și vârcolaci, spuse Alin. Mi se pare așa de ciudat să spui toate astea, dar în același timp am senzația clară că ceea ce spui e adevărat, și asta pentru că mă faci să mă înfior atunci când mă privești.

- Poate că e doar fiorul dragostei, spuse râzând Angela, prietena lor. Oricum, și mie și altora ne e destul de limpede că voi doi aveți o anume chemistry între voi, zău!

- Adică… dacă e așa de vizibilă această atracție dintre mine și Mathilde înseamnă că și eu sunt un pic vârcolac, nu? Aoleu!

Alin glumise, sau voise să glumească, dar râsul lui era mai mult un rânjet, iar expresia ochilor nu era una de veselie, ci de groază. Angela era îndrăgostită în secret de Alin, dar știa că nu are nici o șansă în fața atracției magnetice pe care o exercita Mathilde asupra băiatului. Era destul ca Mathilde să facă cel mai mic semn că ceva nu-i convine și Alin renunța imediat la acel ceva, chiar dacă făcea un sacrificiu pentru asta.

Angela avea impresia chiar că Mathilde îi anula voința lui Alin, de parcă l-ar fi hipnotizat instant. Poate că din cauza asta Angela nu o plăcea deloc și de cele mai multe ori îi evita privirea sau, dacă era obligată să îi vorbească direct, se uita la gura Mathildei, nu la ochii ei.

- Hai, Maty, tu chiar vrei să ne faci să ne fie frică de tine? o întrebă Angela.

- Nu asta vreau, sunt chiar sinceră când vă spun ca mă apucă o senzație ciudată în nopțile cu lună plină, pe bune, nu vreau să interpretez vreun personaj.

- Las-o în pace, te rog! îi luă apărarea Alin.

- Dar nu am spus nimic ofensator, se disculpă Agela, vreau doar să înțeleg mai bine ce spune Mathilde. Știu că ea dramatizează, așa că mă văd nevoită să dau la o parte acest balast dramatic, în cazul în care el există, desigur.

- Maty nu dramatizează, mie mi se pare mai degrabă îngrijorată sau chiar înfricoșată de ceea ce simte! spuse, aproape în șoaptă, Alin.

- Da, asta cam așa este, mi-e frică de ceea ce ar putea să se întâmple cu mine, mi-e groază la gândul că aș putea deveni deodată cine știe ce creatură și n-o să mai pot comunica în nici un fel cu oamenii la care țin… răspunse, tot în șoaptă, Mathilde.

- Vrei să stăm cu tine în noaptea asta? Presimți că se va întâmpla ceva neobișnuit? o întrebă cu duioșie Alin.

- Da, cred că ar fi bine. Chiar dacă vom adormi cu toții buștean până la urmă, dar tot aș vrea să fiți lângă mine. Iar dacă rămâneți cu mine, atunci haideți să ieșim în grădină și să stăm pe băncile alea frumoase de sub nuc, da?

- Sigur că da, cum vrei tu e cel mai bine! răspunse zâmbind Alin.

Ieșiră toți patru în grădina plină de umbra aproape mistică a nopții calde de vară, aproape dibuind ca să găsească cele două bănci de lemn montate recent sub nucul enorm. Băncile erau față în față, fără ca între ele să fi fost încă montată masa pe care o voia mama Matildei. Se așezară frumos, fiecare pereche pe altă bancă, așa încât fiecare dintre cele două cupluri era un fel de spectator al celuilalt cuplu.

Coroana nucului era atât de bogată încât luna aproape că nu se mai vedea și ceva din fiorul înspăimântător de mai devreme parcă se risipise. Mathilde îi luă mâna lui Alin, cu o grijă atât de marcată de parcă ar fi fost din porțelanul cel mai fin. Era felul ei de a fi tandră, nu cu căldură, ci cu grație. Alin o privi lung, cu o atât de intensă iubire, încât fata se înroși brusc și își desprinse mâna de mâna lui.

Dar nu se îndepărtă de el, pentru că simțea nevoia să fie acolo, lângă trupul lui cald și lângă zâmbetul lui bun. În ea se petreceau niște învolburări ale sângelui care o făceau să aibă un fel de

spasme, dar făcea eforturi să nu se vadă asta, să nu știe ceilalți ce i se întâmplă de fapt. O durere puternică de coaste o făcu să geamă involuntar și, cu ochii plini de lacrimi, îi șopti lui Alin:

- Mi-e frică, mi-e foarte, foarte frică!

Brațul băiatului o cuprinse pe după umeri și o strânse lângă pieptul lui, încălzind-o și înlăturând pentru moment răceala aceea de moarte care se strecurase în corpul ei.

Se lăsă îmbrățișată toată, cu o tainică speranță că asta o poate salva și închise ochii. Pe sub pleoapele ei treceau un fel de fulgere de lumină albastră, mai ales în partea exterioară a globilor oculari și își strânse ochii cu teamă, gândindu-se că s-ar putea să orbească. Își îngropă fața la pieptul lui Alin, ca și când ar fi fost o apă binecuvântată.

Simțind capul Mathildei pe pieptul lui, Alin avu o mișcare naturală de învăluire, parcă vrând să o cuprindă în el, să o apere cu trupul lui de acel ceva misterios și cumplit care ar fi putut să i se întâmple. Îi simțea respirația și avu, nu știa de ce, senzația că fetei îi tremurau dinții și chiar că mușchii feței i se mișcă spasmodic. Nu i se făcu frică, dimpotrivă, simțea cum din el pleacă o puternică energie spre ea, o căldură mare și o lumină pe care aproape că le vedea țâșnind din pieptul lui și învăluind-o pe Mathilde.

Angela și Daian stăteau deoparte, uitându-se la perechea îmbrățișată, cu o privire uimită și nerăbdătoare, ca și cum așteptau ca, dintr-o clipă în alta, să se întâmple cine știe ce stranie transformare. Nimeni nu spunea nimic, nici un cuvânt nu strica liniștea grea a nopții. O liniște sticloasă, groasă, casantă. După vreo oră de tăcere și nemișcare, Angela și Daian adormiseră deja.

Mathilde începu să geamă din ce în ce mai tare, din ce în ce mai răgușit. Trupul i se zvârcolea din ce în ce mai putermic și fulgerele din ochi erau din ce în ce mai intense și mai dureroase. Alin o ținea la piept, lipită de el, cu fruntea ei transpirată și rece atingându-i bărbia.

Deodată, un țipăt neomenesc sfâșie noaptea și un zgomot de oase rupte parcă ori de copaci prăbușiți îi trezi pe Angela și Daian.

Se făcuse aproape dimineață și pe locul unde Alin și Mathilde stătuseră îmbrățișați nu mai era decât o băltoacă de sânge negru, închegat și parcă niște vagi urme de țesut, piele ori carne… în rest nimic!

Undeva, departe, un urlet îngrozitor îi făcu pe cei doi să o ia la fugă, în direcții diferite, ca și când ar fi trebuit să fugă de moarte. Cerul se luminase aproape complet și nimeni nu putea bănui că pământul acela ud și înnegrit ar putea să ascundă o teribilă, îngrozitoare, metamorfoză!

PISICA SĂLBATICĂ

Andra era singură de vreo doi ani. Bărbatul ei murise într-un cumplit accident de mașină, pe când se îndrepta în viteză spre un caz grav, care-i fusese semnalat telefonic, în legătură cu un copil care vărsa sânge, și el, ca un doctor adevărat ce era, nu putuse să stea acasă la el și să trimită doar ambulanța, așa cu ar fi făcut oricare alt doctor în locul lui, ci s-a repezit la mașina proprie și a zburat cu toată viteza spre sătucul amărât în care zăcea copilul acela, prin ploaie și vânt, uitând de sine și neluând în seamă nimic altceva….

La o curbă, un camion venind în viteză l-a acroșat și l-a strivit de peretele de piatră, transformându-l într-o păpușă inertă, pentru că sufletul lui se dusese mai departe spre copilul aflat în nevoie.

După moartea dragului ei Dan, Andra s-a interesat de cazul micuțului pacient și a aflat cu bucurie că acesta supraviețuise și că era bine, iar ea era convinsă că sufletul dragului ei soț făcuse această minune posibilă, că-l veghease pe micuț cu toată grija și cu toată dăruirea de care fusese el în stare când era viu.

După ce rămăsese singură, Andra a vândut apartamentul ăla enorm în care locuiseră împreună și care purta amprenta lui în fiecare bucățică de perete, de ușă, de dulap, de mobilă, de cărți, de covoare, de tot. Mai întâi voise să vândă cu tot cu lucruri, dar s-a trezit deodată plângând în hohote și-și dădu seama ca amintirile acelea erau atât de prețioase și că toate acele obiecte păstrau vie amintirea ființei lui minunate. Dar casa, apartamentul enorm, era expresia unui gol și a unei absențe pe care nu o mai putea îndura.

A plecat luând cu ea lucrurile, ca pe niște relicve prețioase ale unei fericiri pierdute, din care rămăseseră doar firimituri atât de mici și atât de prețioase, încât atunci când a spart cana lui, cana preferată în care el, Dan, își bea cafeaua, Andra a plâns o noapte întreagă.

Și-a dat seama că devenise mult prea sensibilă, că suferă de singurătate și de regret, că viața ea se golise deodată, că umbla prin casă ca o zăludă și nu reușește să adoarmă deloc, că îl caută pe omul ei drag în lucruri, în cuvinte, în umbre, în vis. Dar degeaba, Dan nu mai era nicăieri. Uneori îl visa și era parcă și mai rău după aceea.

Nu mai mergea nici măcar la editură, deși era cea mai importantă realizare a ei, o editură specializată pe cărți de artă, pe care o făcuse și o condusese cu pasiune și care-i adusese multe bucurii și chiar o mulțime de bani. După dispariția lui Dan, editura nu mai conta pentru ea și Andra o lăsase complet în mâinile angajaților care, din fericire, erau oameni inteligenți și loiali, pasionați de artă ca și ea și care-și făceau treaba bine și la timp, chiar dacă ea nu mai era în stare să meargă la sediul editurii.

Își făcuseră ședința singuri, hotărâseră cine să preia conducerea editurii, interimar și fără salariu sporit, și o lăsaseră pe Andra să-și parcurgă suferința și doliul în ritmul ei, oricât ar fi durat asta. Slavă Domnului că era așa, pentru că Andra nu mai ieșea cu săptămânile din apartamentul pe care și-l cumpărase după moartea lui Dan, care era mult mai mic, fără spațiul acela enorm și înspăimântător de gol, dar plin de lucrurile care-i păstrau atingerea, mirosul, amintirea.

Era un apartament departe de centru, parcă departe de lume, în apropiere de lac și cu multă verdeață în jur, așa încât Andra se credea sau voia să se creadă într-o vacanță lungă, dar la sfârșitul căreia se va reîntâlni cu iubitul ei și vor vorbi vrute și nevrute și se vor îmbrățișa fără sfârșit.

Nu mai răspundea nici la telefon, nu deschidea nici televizorul și nici laptopul, decât de nevoie, nu mai comunica cu nimeni. Parcă i se încleștaseră fălcile de atâta tăcere și îi era greu să scoată chiar și cele câteva cuvinte pe care le schimba cu vreun curier care-i aducea ceva de mâncare la ușă, mâncare comandată cu un simplu click.

Nu mai suporta nici muzica, mai ales muzica, căci Dan fusese un pasionat fervent și nu era clipă din viața lui, atunci când nu consulta și nu opera, în care să nu aibă urechile pline de muzică.

Fusese și un virtuoz violonist, dar făcuse medicina de teama sărăciei, căci în familia lui existase prejudecata că artiștii sunt predestinați unui destin de privațiuni de toate felurile, inclusiv financiare și oricum tradiția familiei din care venea era ca în fiecare generație să se formeze cel puțin un doctor, care să ducă mai departe această dinastie a doctorilor renumiți, purtând numele de Marchescu, dinastie al cărei prim doctor se născuse la începutul secolului al 19-lea, marele Dr. Eustațiu Marchescu, care făcuse carieră europeană și devenise un reper greu de atins, dar obligatoriu de urmat.

Andra, în schimb, venea dintr-o familie de artiști boemi, liberi și fericiți, care nu ar fi dat viața de artist pe niciuna dintre bogățiile lumii și care purtau în același timp o asemenea aură aristocratică, încât nici una dintre greutățile vieții nu le putea clătina strălucirea aceea interioară atât de minunată. Andra ar fi vrut să fie scriitoare și chiar era, scria povestiri scurte, dar editura pe care o făcuse și care era dedicată cărților de artă o făcea cu adevărat fericită.

Asta și făcea de când îl pierduse pe Dan, răsfoia în neștire albume de artă și-și bucura spiritul și sufletul cu un iureș de forme și culori care o mai făceau să uite de teribila durere suferită. Pe oameni nu-i suporta și nici viața de afară. Slăbise, își simțea picioarele aproape paralizate dar încă nu putea să reintre în rutina obișnuită a existenței, căci din ea lipsea cel mai important element, omul ei drag, omul ei de nădejde, iubitul ei Dan.

În serile ei lungi și solitare, Andra stătea pe frumosul balcon rotund al noului apartament și sorbea cu nesaț aerul tare care venea dinspre parcul enorm și lacul cu o formă cosmică, geometrică.

Acolo a găsit-o frumosul doctor Zamfir, cel mai bun prieten al lui Dan, care o sunase să-i spună că-i va face o vizită. Vlad era îndrăgostit de Andra de mulți ani și nu îndrăznise niciodată să-i arate ceva din iubirea lui.

- Andra dragă, aici te refugiezi tu de lume? Doamne, cât e de frumos aici, pare un adevărat paradis.

- Da, Vladi, așa și este, e atât de frumos și atât de pur totul, de parcă nici nu ar face parte din această metropolă poluată, zgomotoasă și nebună. Ce anume te aduce până aici, la capătul lumii, la mine?

- Cum adică ce mă aduce? În primul rând voiam să te văd, să te aud, să înțeleg ce e cu tine și cât mai e până când vei ieși din acest culcuș minunat, dar atât de asemănător cu o colivie de lux. Mi-era dor de tine, de râsul tău de altădată, de alinturile tale care ne zăpăceau pe toți.

- Vladi, Vladi, ce spui tu acolo? Și mie mi-era dor de tine, ba chiar pot să spun că mi s-a făcut dor și de mine însămi, cea dinainte de…

- Ah, nu, nu plânge, scumpa mea, te rog nu plânge! îi spuse Vlad Zamfir cu voce rugătoare Andrei, căreia-i tremurau lacrimi grele în gene.

Doctorul Zamfir se ridică de pe șezlong și o îmbrățișă pe Andra, care rămăsese cu un pahar gol în mână și cu un un aer complet rătăcit. Vlad o strânse pe Andra în brațele lui de bărbat puternic și îndrăgostit, atât de tare încât Andra scoase un ușor țipăt și reveni la realitate.

- Ah, Vladi, dacă ai ști cât mi-e de bine că ești aici, parcă mi-ai adus ceva din scumpul meu Dan.

- Ei, sigur că sunt aici și voi fi mereu aici pentru tine! răspunse Vlad Zamfir, cu vocea îndurerată a celui care înțelege că întreaga lui ființă și întreaga lui iubire nu sunt pentru femeia dragă decât motive de a și-l aduce aminte pe cel dispărut.

Vlad se ridică și plecă trist, lăsând-o pe Andra într-o stare de profundă melancolie. Știa că va avea din nou o noapte de insomnie, încă una din multele nopți fără somn pe care le-a avut de când rămăsese singură.

Dar noaptea aceea avea să fie altfel decât celelalte.

După ce încercase în zadar să adoarmă, Andra simți un fel de frison ciudat, care o făcu să se ridice din pat. Aproape imediat după aceea, auzi un țipăt care sfâșia noaptea și ieși pe balcon, ca împinsă de o mână nevăzută.

În spatele blocului exclusivist în care locuia, era un parc enorm, cu mulți arbori și un lac, totul fiind atât de dens de parcă ar fi fost un habitat sălbatic. De acolo răzbătuse acel țipăt straniu și, scrutând întunericul, Andra reuși să vadă în ramurile unuia dintre copacii din apropiere o pisică enormă, ca un linx, care scosese probabil țipetele acelea cumplite.

Într-un impuls necontrolat, Andra întinse mâna în afara balconului și o strigă șoptit pe frumoasa fiară și, spre stupoarea ei, pisica aceea mare făcu un salt neverosimil și-i poposi pe balcon, făcând-o să se tragă înapoi înfiorată.

Văzută de aproape, pisica nu mai părea chiar atât de uriașă, dar continua să semene cu un linx, avea ochii foarte mari și foarte strălucitori și cine știe ce senzație îi străbătea mușchii de sub blană, făcând-o să unduiască aproape halucinant.

Andra se simți înfricoșată și înduioșată în același timp, față în față cu fiara aceea, și-și dori să o ia în brațe și să o strângă la piept. Culmea este că pisica cea mare acceptă îmbrățișarea Andrei, ca și cum se așteptase la ea, ca și cum după asta ar fi țipat cu atâta disperare.

Cu pisica enormă în brațe, Andra se întoarse în dormitor, închise ușa balconului cu brațul rămas liber și se așeză pe pat, cu minunata felină lângă ea.

- Linn, Linn, iubirea mea, ce faci tu splendoare scumpă? Asta îi șoptea Andra minunatei pisici sălbatice cu care stătea acum pe pat, ca și când ar fi fost împreună dintotdeauna.

Pisica se destinse și închise ochii și chiar începu să toarcă, mai întâi discret și apoi din ce în ce mai puternic, ca un motor bine întreținut.

Când Andra se ridică de pe pat ca să scoată din dulap o cuvertură pe care voia să o pună pe parchet pentru minunea felină, cea pe care o numise Linn deschise ochii și-i aruncă o privire lungă și dulce, dulce și profundă, așa cum numai Dan știa să facă, făcând-o pe Andra să se cutremure din cap până-n picioare.

Era oare Dan însuși, sau el îi trimisese pisica și Linn urma să umple fizic locul lăsat gol de dispariția lui?

De fapt nici nu mai avea importanță, căci Linn adormise pe pat, iar Andra o înveli bine, peste blănița umedă de frigul nopții, cu pilota ei și o luă în brațe, observând abia după aceea că pisica umplea locul în care dormise cândva Dan, în patul acela mare, în care fuseseră atât de fericiți!

EQUILIBRIUM

Metropola era adâncită într-un întuneric ca de moarte și nimeni nu înțelegea ce se întâmplă. Chiar și generatoarele secundare căzuseră într-un mod inexplicabil și nu mai furnizau energie deloc, nimănui, niciunde.

Era un coșmar trăit în același timp de câteva milioane de oameni, așa încât era de milioane de ori mai rău decât orice coșmar individual. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi ieșit cu toții pe străzi, dar, în afară de faptul că era iarnă și frig, mai era și teama de hoți, căci jefuitorii se activează la maximum tocmai în asemenea momente de catastrofă.

Iannis și Larissa se baricadaseră la propriu în apartamentul lor, declarându-se oarecum mulțumiți după ce reușiseră cu eforturi supraomenești să care un dulap de fier, un fel de seif mare aproape cât un perete, pe care-l întorseseră și-l împinseseră în ușă cu partea laterală, astfel încât chiar că nu mai era nici un pic de spațiu în vestibulul și așa destul de îngust și de insuficient.

Dar după acel efort care le provocase întindere de mușchi, ligamente, tendoane și tot ce mai era anatomic legat de mecanica efortului fizic, se trântiseră pe patul mare și zăceau la fel de nemișcați ca niște cadavre.

Efortul acela fusese peste puterile lor de tineri abia ieșiți din adolescență, căci Iannis împlinise doar de vreo trei luni douăzeci de ani, iar Larissa urma să-i împlinească și ea foarte curând. Erau pur și simplu extenuați de efortul teribil, cumplit, la care se supuseseră și din ochiul stâng al Larisei curgea o lacrimă singuratică, pe care fata nu mai avea puterea să o șteargă.

Adormiră curând și somnul îi făcu grei și inerți, dar le aduse și o binevenită stare de relaxare. Dormiră un somn adânc și enorm de lung. A doua zi spre amiază, când se treziră brusc, orbiți de lumina soarelui ce pătrundea prin ferestre, au constatat că toate aparatele din casă bâzâiau, zornăiau, urlau, zăngăneau în neștire.

Foehnul, mașina de spălat vase, mașina de spălat rufe, televizorul, computerul, CD playerul, aspiratorul și absolut tot ce mai era în prize și depindea de curentul electric, părea să fi prins viață și să se fi autoprogramat să funcționeze. Slavă Domnului că plita electrică nu dăduse foc casei și nici cuptorul cu microunde nu se topise pe el însuși!

Au fugit amândoi în toate direcțiile ca să oprească debandada aceea sonoră agresivă, simțindu-se ca într-un film de science fiction. Într-un final, reușiră să opreaza hărmălaia și să înțeleagă de la o reporteriță prezentă pe ecranul uriaș al televizorului din livingul casei că pana de curent părea să fi fost provocată de ciocnirea a doi sateliți artificiali care explodaseră în atmosferă.

Cele câteva milioane de locuitori ai metropolei își reluaseră în aparență existența, dar părea că ceva straniu plutea în aer, oamenii simțindu-se parcă spionați de camerele de luat vederi, amenințați de tot ce era motorizat și dependent de curentul electric.

Bineînțeles că la numai câteva ore de la reluarea furnizării de energie electrică, orașul se și umpluse de nenumărați predicatori și profeți ce urlau pe străzi și pe marile bulevarde, cu propria voce sau în megafoane, că sfârșitul lumii e aproape și că oamenii ar trebui să se smerească.

- Dumnezeu ne-a trimis îngerul întunericului să ne avertizeze că dacă nu ne aliniem la acest equilibrium universal pe care El l-a creat vom pieri cu toții!

- Du-te dracului de nebun! îi strigară câțiva.

- Cum să pierim doar așa, pentru că s-a oprit curentul electric? Ce prostie! spuseră alții.

- Ce rahat mănâncă asta cu equilibriumul lui, parcă ar fi un nume de medicament de nebuni?!

Dar fără să vrea cineva și fără să fie cineva conștient de asta, până la sfârșitul zilei cel mai pronunțat cuvânt în marea metropolă avea să fie "equilibrium", spus parcă pe un ton din ce în ce mai amenințător și mai apocaliptic.

- Ce straniu! spuse Larissa. Cum de s-a ajuns ca în numai câteva ore acest cuvânt să devină leit-motivul vieții noastre și, culmea, cu un sens complet opus sensului său originar.

- Dă-l naibii de cuvânt! replică Iannis. Pentru noi nu acest equilibrium e important ci cum vom supraviețui fără să avem mâncare în frigider, pentru că ieri voiam să mergem la supermarket chiar înainte să se întrerupă curentul și ai văzut că nici un magazin, nici o brutărie, nici un bar și nici un restaurant nu s-au deschis astăzi și nu înțeleg de ce. Dacă situația asta continuă și mâine și în zilele următoare, să știi că avem toate șansele să murim de foame, dacă nu reușim să facem ceva, cumva.

- Da, să facem supă de șosete, mai ales din cele murdare cu ceva material biologic pe ele!

- Hai termină, că mi se face greață!

- Păi nu tu ai început cu paranoia asta a înfometării?

- Tu zici că e paranoia, dar eu mă întreb serios dacă nu cumva este intenționat făcută chestia asta și dacă nu e dirijată spre înfometarea și exterminarea celor câteva milioane de oameni din orașul ăsta. Sau poate e un experiment care vrea să urmărească capacitatea noastră de supraviețuire sau procentajul celor care vor apela la canibalism. Ce crezi?

- Iannis, cred că pur și simplu ai luat-o razna!

- Bine, bine, vom vedea în zilele următoare dacă eu am înnebunit sau nu.

Magazinele alimentare nu s-au redeschis nici în următoarele zile și nici în următoarele

săptămâni. Pe străzile metropolei nu mai urlau profeții din toți plămânii "Equilibrium, Equilibrium"!

Se făcuse de fapt o stare de echilibru cumva absurd între moarte și viață și unii, care mai aveau putere să șoptească, spuneau despre vecinii care-și mâncaseră copiii și alte asemenea atrocități. Trecuseră deja patruzeci de zile de la cumplitul întuneric și metropola se despopulase dramatic. Încet și timid, se redeschiseseră și câteva magazine alimentare, dar, spre surprinderea lumii din afară metropolei, prea puțini indivizi mai avuseseră puterea să mai meargă după mâncare.

Guvernul trimisese ajutoare, ambulanțe și polițiști, personal calificat să scoată cadavrele din case și din apartamente pentru a le transporta la crematoriul cel mare. Marii oameni de afaceri din alte metropole au făcut gesturi caritabile și umanitare și au donat crematoare mobile, care mergeau pe străzi și ardeau la fața locului cadavrele găsite, sau rămășițele de cadavre care se mai găseau prin locuințe.

În următoarele șase luni se decretase starea de necesitate în metropola pustiită, care fusese supusă unui proces sever de sanitarizare și fuseseră aduși coloniști dintre locuitorii voluntari din alte metropole sau dintre imigranții care aveau mare nevoie de o locuință.

În ziua când se împlinise un an de la marele întuneric, se putea vedea cuvântul EQUILIBRIUM scris pe toate ecranele publice ale metropolei, pe bannere, pe vitrine, peste tot. Noii locuitori păreau să se fi obișnuit în casele primite și viața se reluase în ritmuri foarte asemănătoare celei dinainte, deși se simțea parcă un fel de ralenti în toate mișcările, și ale oamenilor și ale mașinilor și ale autorităților și ale turiștilor.

În noaptea ce urmase zilei în care se sărbătorise un an de la marele Equilibrium, cum i se spunea acum marelui întuneric, un accident aviatic sau de altă natură a produs într-o metropolă apropiată o cădere de curent foarte asemănătoare cu cea de acum un an.

Ce s-a mai întâmplat după aceea, poate că e mai bine să trecem sub tăcere. Devenise un fel de logo terestru, al întregii planete, sau era doar un virus al universului? EQUILIBRIUM.

VIOLUL

Când Dinu Popoviciu s-a întors din America, după vreo doi ani de absență din țară, a simțit o nevoie imperioasă să meargă în orașul său natal, să-și viziteze mama, care era văduvă, dar ținea să stea în casa ei și continua să fie activă și să știe tot ce se întâmpla în jurul ei și în oraș.

Acolo avea s-o reîntâlnească pe mica Diana, care nu mai era mică deloc, se făcuse deja mare, dar din felul în care se prelingea pe lângă pereți ori cum își ținea privirea în jos, puteai înțelege că era teribil de rușinată și de dezorientată de propria ei feminitate. Avea doar vreo șaptesprezece ani și avea timp să se lămurească ce înseamnă această feminitate, să-i înțeleagă atuurile, să și le asume și să le folosească cu inteligență.

Diana Popa fusese aleasă Miss când avea 15 ani și reușise să ajungă pe coperțile multor reviste locale și chiar naționale. Provenită dintr-o familie aristocratică, care decăzuse dramatic în perioada comunistă, cu rude care făcuseră închisoare pe motive politice, dar care nu-și pierduseră nici onoarea și nici verticalitatea, Diana și cu fratele ei întruneau speranțele acestor aristocrați scăpătați într-o viitoare regenerare a familiei, de ridicare la un nivel înalt intelectual și de bunăstare.

Alegerea frumoasei fete ca Miss a orașului o transformase nu numai într-o vedetă ci și într-o țintă a răutății, invidiei și frustrării multora dintre colegii ei și a familiilor acestora. Dar Diana a rezistat cu brio acestor atacuri. De aceea, Dinu era atât de uimit de uluitoarea ei cădere, ca și cum o neașteptată lovitură sau umilință ar fi surprins-o în plin zbor.

– Mamă, ce e cu Diana Popa, că nu mai are deloc aerul de Miss? Merge la liceu, a terminat, ce face ea? a chestionat-o Dinu pe mama sa, într-un moment când aceasta era atentă la niște rulouri pe care le băgase în cuptor și le spiona să nu se ardă, nedându-i timp să-și fabrice un răspuns, căci numai așa reușea să obțină, când era atentă la altceva, răspunsurile cele mai spontane și mai sincere.

– Ce să fie, nu știu să fie ceva cu ea acum, dar astă-vară au prins-o niște băieți și au dus-o la cascadă, au dezbrăcat-o și au violat-o pe rând, a stat în spital, sărăcuța, dar acuma e mai bine. Merge la liceu, e pe ultimul an! îi spuse mama, care, uitându-se la rulouri, scoase dintr-o suflare tot secretul frumoasei fete.

– Nu mai spune „pe ultimul an", se spune „în ultimul an".

– Nu mă mai corecta, că mă zăpăcești. Da' ce ai cu Diana, ce vrei cu ea?

– Nu vreau nimic, dar nu am mai văzut-o de doi-trei ani și era încă o puștoaică atunci, dar foarte mândră de ea și de frumusețea ei, iar acum e tare ciudată.

– Ei, e femeie și ea, ce vrei, se vede că-i deja femeie, dar ea se rușinează tare, mai ales c-a pățit ce-a pățit.

– Dar cine au fost nemernicii care i-au făcut asta, ce bestii creșteți în școlile de aici?

– Ei, bestii! Erau niște băieți de la liceu, da' printre ei era și-un băiat de popă, culmea, cel mai golan dintre ei, un fugit de acasă, după ce a furat din biserica lui taică-su niște podoabe de la altar, de-a făcut bietul părinte infarct….

– Doamne ferește, eu nici nu mai recunosc orașul ăsta, de câte ori mă întorc, la interval de câțiva ani, îl găsesc mereu mai schimbat și mai de neînțeles.

– Nu orașul e de vină, epoca-i de vină și acuma tu ești mare, bărbat în toată puterea și poți să ai un cuvânt de spus, te poți opune la rău, dar copiii ăștia de azi nu știu să spună nu răului și asta-i doboară! conchise mama lui Dinu Popoviciu, filozoafă și victorioasă că i se copseseră frumos rulourile.

Cascada din nordul orașului era o apă căzătoare, nu foarte înaltă dar foarte frumoasă și toți locuitorii erau tare mândri de cascada lor, mai ales după ce se făcuse o emisiune televizată

despre cascada asta, a cărei apă cădea cumva în evantai, ceea ce o făcea să arate extrem de spectaculos.

Înainte de a se ajunge la cascadă e o zonă împădurită frumos, care e de fapt un parc foarte mare, căruia i se lăsase intenționat un aspect mai wild, considerându-se că sălbăticia peisajului ar putea pune în valoare și mai bine spectacolul miraculoasei cascade-evantai.

Se pare că nenorocirea Dianei se întâmplase tocmai în zona asta sălbatică a parcului, care nu era luminată noaptea și care adăpostea tot soiul de aventurieri ai întunericului.

Dinu Popoviciu nu s-a putut stăpâni și, în săptămâna următoare, a căutat dinadins să o întâlnească pe fată. Meseria lui era de psiholog al adolescenților, făcuse un master în Statele Unite și avea o sensibilitate extraordinară față de problemele acestei vârste, pe care o considera decisivă pentru conturarea personalității de adult, căci văzuse atâția adolescenți cu probleme devenind niște adulți periculoși și pentru ei și pentru alții.

Cheia echilibrului unui adult se găsește în felul în care, adolescent fiind, a știut sau a putut să-și armonizeze pulsiunile hormonale cu cele ideale, partea instinctuală, sălbatică, fiind cea care îl trage în jos, în timp ce partea intelectuală, ideală, îl trage în sus.

Rămasese încă un mister pentru Dinu cum de reușesc adolescenții crescuți în medii foarte simple să-și armonizeze aceste tensiuni în modul cel mai firesc, în timp ce adolescenții crescuți în familii cu pretenții nu reușesc să găsească punctul de echilibru, nici atunci și nici niciodată mai târziu în viață.

Dinu făcuse pe dracu-n patru, cum spunea mama lui, și reușise să obțină o întrevedere cu Diana. Urmau să se întâlnească la o pizzerie din centru, foarte aproape de un cinematograf splendid, recent construit în oraș. El se așezase deja la o masă pe terasă și-și comandase o cafea espresso și o coca-cola cu felii de lămâie, pentru că avea o migrenă cumplită și numai așa reușea să-și echilibreze presiunea din creier.

Bietul Dinu lucrase toată noaptea la textul unei comunicări pe care avea să o țină peste puțin timp la o universitate din Capitală și-i palpitau tâmplele de tensiune și nesomn, dar oricum voia să stea de vorba cu Diana.

A văzut-o de departe. Era o fată extraordinar de frumoasă, cu părul lung blond închis, dar cu pielea foarte albă și pură și cu niște ochi albaștri minunați. Fata moștenise frumusețea fabuloasă a străbunicii ei, o contesă, despre care se spunea că fusese amantă regală. Culmea e că, deși era atât de frumoasă și obținuse un titlu de Miss, Diana părea să nu mai dorească deloc să-și etaleze frumusețea, pe care o considera o vulnerabilitate, mai ales după ce fusese agresată.

Dinu si Diana au petrecut toată după-amiaza vorbind liniștiți, căci fuseseră vecini și el o știa pe fată de când se născuse. Plus că, deși plecase de mai mulți ani din orașul natal, Dinu Popoviciu rămăsese un admirator constant al acelor oameni și al acelor locuri, de aceea se și simțea atât de apropiat și de Diana și era convins că nu trebuia să folosească nici un artificiu profesional pentru a o face să vorbească.

Sigur că au vorbit mai întâi despre orice altceva decât despre ea însăși. Dinu se plângea că nu are timp să doarmă decât ziua pentru că noaptea citește și scrie, ea îi spunea despre cât de absurd i se părea că profesorii de la liceu o mai sâcâiau încă, ascultând-o la materiile care nu o interesau în nici un fel și cum trebuia să-și facă timp să învețe și pentru școală și pentru facultatea la care voia să intre.

Îi povestea despre mama ei, care era cam ipohondră, despre tatăl ei care era depresiv, despre fratele ei cel arogant, îi spunea tot soiul de nimicuri, ocolind cu înverșunare acel moment dramatic din viața ei. Au mâncat pizza, au comandat și dulciuri, Dinu i-a oferit o țigară, dar fata a spus că-i este frică să fie văzută fumând, au intrat încet-încet în universul ei și ușa interioară, care la început părea ferecată, se deschidea încet-încet și lăsa să se vadă neliniștile ei, fragilitatea, teama, durerea, anxietatea, panica, singurătatea, neîncrederea, nefericirea.

Mototolind toate șervețelele de pe masă, Diana i-a spus până la urmă povestea acelui viol, pornit de la un pariu între băieți, așa cum a aflat ea ulterior, viol inițiat tocmai de cel pe care-l

considerase iubitul ei și pe care, de atunci, nu l-a mai văzut niciodată, căci părinții lui s-au mutat cu tot cu băiat în alt oraș, unde aveau cunoștințe în poliție și în justiție și reușiseră să-l scape pe violatorul lor fiu de pușcarie.

Dinu a înțeles că fata nu acuza atât violul, deși era o nemernicie fără seamăn, ci faptul că fusese un viol în grup inițiat de iubitul ei, ceea ce-o făcuse nu doar să se desconsidere pe sine, ci să-și piardă încrederea complet în orice băiat de pe fața pământului. Toată durerea lumii părea că se adunase în sufletul ei și nu mai voia să plece de acolo, căci se căscase un gol care o cuprindea și nu o lăsa să se salveze.

Dinu Popoviciu reacționa în același timp ca prieten de familie și ca psiholog. Plin de tandrețe, a încercat să ajungă la sufletul ei, a făcut tot ce a putut ca să-i sporească încrederea în ea, sau, mai bine zis, să sădească un grăunte care să rodească și să o ajute să-și recapete încrederea, i-a spus cât este de uimitor de frumoasă și de puternică, i-a oferit ajutorul pentru facultate….

După câteva ore petrecute împreună, privirea Dianei se ridicase parcă mai sus și chiar mersul ei nu mai era chiar așa de șerpuit și nu se mai prelingea pe lângă pereți. S-au despărțit cu promisiunea că vor ține legătura și că ea il va suna pe Dinu după examenul de bacalaureat, înainte să vina în Capitală să dea examen la facultatea de medicină.

Nu era de mirare că-și dorea să facă medicina, era clară pornirea ei și dorința ei intensă de a se vindeca pe ea însăși și pe oricine altcineva aflat în suferință.

După acea vizită, Dinu Popoviciu avusese foarte mult de lucru și nici nu și-a dat seama că trecuseră prea multe luni de la întâlnirea lui cu Diana, de care și-a amintit brusc, pentru că citise despre un caz asemănător, în care victima se sinucisese.

Cum nu mai primise de atunci nici un semn de la Diana, lui Dinu i s-a pus un nod în gât și-o greutate pe inimă, și, temându-se că s-a întâmplat ceva grav de tot, a sunat-o pe mama sa.

– Sărut mâna, mamă, uite de ce te sun, că am visat-o urât azi-noapte pe Diana, vecina noastră, și voiam să știu ce e cu ea! a mințit el repede, ca să nu o supere pe maică-sa că nu-i dădea ei prioritate

– A, stai liniștit, Diana e bine, a intrat la medicină la Iași și de Crăciun a venit acasă măritată deja, cu unul dintre profesori, un moșgălău, de te crucești cum a putut fata asta frumoasă să-l ia de bărbat pe unul ca ăla, dar asta e, fata e bine de tot, c-am înțeles că moșu are bani și casă și mașină, ce să mai vorbim! își spuse lecția mama lui Dinu, tot așa, dintr-o suflare, transmițându-i toate sentimentele ei amestecate.

– Mă bucur, mamă, mă bucur să aflu că fata e bine!

– Da' ce credeai, Dinule, c-o să se spânzure pentru tâmpiții ăia, Doamne ferește? spuse mama lui, cu voce tare și folosind un limbaj frust ca să exprime ceea ce Dinu se temuse să-și formuleze chiar și lui însuși.

Off, Doamne! Dinu trebuia să recunoasca sincer că era fericit că fata evoluase ok. A răsuflat ușurat și a început să proceseze cazul. Pe de o parte, a înțeles că fata renunțase să caute iubirea, făcând ceea ce era mai bine pentru ea. Îi era clar că Diana își alesese un soț mai în vârstă și care-i era profesor la facultate pentru că îi dădea ei sentimentul de siguranță și o făcea să se simtă protejată, iar ăsta era un semn bun, indiferent dacă această căsnicie avea să țină un an sau zece sau toată viața!

A înțeles atunci că un caracter puternic poate transforma o nenorocire într-o ocazie pentru a-și ridica propria cetate lăuntrică pe temelii mai trainice, chiar dacă erau făcute în alt fel ori din alt material decât și-ar fi dorit inițial, dar era oricum o cetate, care-i permitea să meargă prin viață cu fruntea sus, fără teamă și fără compromisuri dezonorante.

VODCA

Serghei se grăbea să ajungă la Club și călca pedala de accelerație cu ură. Nu-și rezolvase niciuna dintre problemele programate pentru acea nefericită zi de marți și-l durea capul înfiorător, ceea ce i se întâmpla extrem de rar și de aceea era dispus să-l considere un semn rău pentru această zi și așa destul de ne-fastă.

La Clubul "Narodna" îl aștepta tatăl său, domnul senator Yuri Pavlenko, unul dintre cei mai importanți oameni politici ai acestei epoci. Familia Pavlenko era de viță nobilă și-și ținuse rangul chiar și pe vremea comunismului sovietic, fără să facă rabat de la valorile intelectuale cu care se mândreau de vreo două-trei secole încoace.

Erau sământă de ruși albi, elita aristocratică rusească și mulți dintre strămoșii lor făcuseră studii prin marile capitale europene și deasemenea mulți rămăseseră acolo de frica bolșevicilor. Dar asta e o altă poveste, pe care Serghei o auzise de multe ori din gura tatălui său sau a unchilor săi, a căror mândrie nu era egalată decât de teribila aroganță, pe care nu făceau nici un efort să o ascundă.

În familia lor, bărbații erau aroganți iar femeile erau smerite, cel puțin așa le plăcea să se laude. Mama lui Serghei, Mașa Andreevna, provenea tot dintr-o străveche spiță aristocratică, dar sărăcită și înspăimântată de comunismul bolșevic, într-atât încât ajunseseră să se dezică de stirpea lor nobilă și să accepte cu lașitate funcții în cadrul noii ordini proletare, ceea ce pe mama lui o făcea să se simtă cumva umilită, iar pe tatăl lui îl justifica oarecum să se poarte de multe ori agresiv și stupid cu femeia pe care o iubea cu patimă de mai mult de treizeci de ani. Serghei și sora lui, Sonia, erau fructele acestei iubiri, SS cum le spunea râzând tatăl lor, mângâindu-și mustața atent tunsă.

Domnul senator fuma pipă și aroma tutunului său olandez umplea orice încăpere în care s-ar fi aflat, așa cum se întâmpla și acum, în barul de la clubul select unde-și dăduse întâlnire cu fiul său.

Tatăl și fiul dăduseră de urma unei afaceri destul de necurate, cu vodcă adusă din Finlanda și reetichetată în Rusia, pentru a fi apoi vândută de zece ori mai scump pe piața americană.

Amândoi disprețuiau tot ce era american, cu acea superioritate a vechilor familii boierești, pe care Europa le produce mereu, spre disperarea celor de peste ocean, care nu au nici vechime, nici tradiții, nici cultură, și confundă aristocrația rusească cu cine știe ce altă nobilime, tot așa cum confundă Europa cu Eurasia, dintr-o crasă ignoranță, de care nu se obosesc să scape.

– Tată, nu știu ce să zic, dar nu cred că merită să te bagi în treaba asta, din care nu ai cum să ieși nepătat. Zău nu merită! îi spuse Serghei tatălui său, pe care-l respecta mai mult decât îl iubea și pe care-l admira mai mult decât îl asculta.

– Știu, Serghei, nici nu am de gând să mă bag, vreau doar să dau de niște fire ca să pot apoi să pun totul în brațele procurorului general, bineînțeles! răspunse senatorul.

– Cred că deja trebuie să faci asta, pentru că orice mișcare este de acum înainte riscantă și te poate trage în vâltoarea asta frauduloasă, fără să-ți dai seama! reluă Serghei.

– Tocmai de aceea am vrut să ne vedem, să îmi spui ce părere ai, pentru că eu aș putea să fac o interpelare în Dumă, dar știi cum sunt parlamentarii noștri, se mișcă greu, ca melcii. E un deputat faimos băgat în porcăria asta și mi-e prieten, de asta ezit…

– Aici nu mai încape prietenie, trebuie să tai în carne vie, îl dai pe tavă la procuratură și gata, lasă finețurile și gesturile elegante, că poți ajunge și tu în pușcărie, fără să fii deloc vinovat. Că una era să fi luat și tu niște milioane de dolari, cum a făcut amicul tău și alta este să fii doar un filozof fraier, care nu-și toarnă prietenul din noblețe. Aici e o afacere murdară, e ceva pe viață și pe moarte sau pe libertate, mai bine zis. Nu te băga deloc, dă-te deoparte, acum! îi spuse Serghei pe un ton atât de categoric încât senatorul tresări.

– Ai dreptate, fiule, acum îmi dau seama că nu mai merge noblețea aici, e o treabă prea murdară în care s-a băgat Cernoșenko, nu mai am cum să mă prefac că nu văd. Uite că e aici și procurorul general, am să-i șoptesc ceva.

– Nu, tată, nu merge cu șoptitul. Trebuie să faci un act scris, care să te disculpe la o adică, nu merge pe șoapte, că te prind ăștia la mijloc și nu mai scapi. De unde știi că amicul tău nu i-a dat vreun million de parai și procurorului general?

– Vai de mine, nu se poate așa ceva!

– Tată, lasă naivitățile și idealismele tale aristocratice, vremurile s-au schimbat și victime nu sunt bandiții ci fraierii, așa că ferește-te! apoape că strigă Serghei în urechea tatălui său.

– Așa am să fac, fiule!

Se despărțiră strângându-și mâinile, domnul senator urcând apoi în mașina oficială care avea să-l ducă la Senat, în timp ce Serghei își mai comandă încă un whiskey. Renunțase încă din adolescență să mai bea vodcă, pentru că i se părea că se privează de plăceri mai complexe pentru a ține sus "stindardul" național al vodcii. Descoperise de altfel că se potrivea mai bine cu gustul unui whiskey vechi și scump decât cu tăria votcii criminale, care îi incendia cerul gurii. Dar, de gustibus.

Merse apoi în restaurant, unde îl zări pe procurorul general, stând la masă cu niște prieteni și nu mică îi fu mirarea când îl văzu acolo chiar pe amicul tatălui său, cel care patrona afacerea frauduloasă cu vodcă finlandeză cumpărată ieftin și vândută scump….

O durere ca o sabie îi străbătu pieptul, se ridică grăbit de la masă după numai două îmbucături din mâncarea lui favorită de scrumbie albastră și ieși din restaurant. În foaier, își aprinse nervos o țigară și-și sună tatăl pe telefonul mobil personal, nu pe cel senatorial, ordonându-i aproape să facă acea hârtie! Reclamația adică.

Apoi sări în mașina sa și porni în viteză spre biroul propriei firme. Era architect, ca bunicul și străbunicul lui matern și era foarte încântat să ducă mai departe această zestre profesională. În următoarele ore se văzu blocat în niște ședințe cu angajații și colaboratorii și capul îi bubuia de problemele discutate.

Când ajunse din nou în camera lui directorială, cum îi plăcea să o numească, se așeză aproape oftând pe scaunul înalt de piele și deschise televizoul enorm care se lăfăia aproape pe tot peretele din fața biroului său de sticlă.

Uimit, văzu la breaking news că forțele speciale îl săltaseră din restaurantul clubului unde fusese la prânz pe deputatul Cernoșenko, căruia i se găsiseră cică vreo zece milioane de dolari fără acoperire în seiful de la vila de vacanță. Serghei se uită cu atenție să vadă dacă la masa din restaurant era și procurorul general, pe care-l văzuse cu ochii lui înfulecând cu poftă niște picioare de crab cu usturoi și stingându-le cu vodcă din plin.

Dar nu mai era nici urmă de el, de parcă "marele luptător împotriva corupției" se evaporase.
Serghei răsuflă ușurat, și-și sună tatăl.

- Ce ziceți, domnule senator, facem un biliard astă seară?

- Desigur, dragul meu, ne vedem la club! răspunse cu vocea lui gravă și caldă domnul senator Yuri Pavlenko.

Serghei fu străbătut de un val de duioșie și simți nevoia să-i spună și mamei sale câteva cuvinte la telefon, după care, punându-și picioarele pe birou, în stilul americanilor pe care-i critica toată ziua bună ziua, Serghei se apucă să răsfoiască documentația de la un proiect enorm pe care își dorea cu ardoare să-l obțină pentru firma lui de arhitectură.

Era vorba de o nouă sală de concerte, care se construia pe un teren pe care propriul său bunic patern îl dăruise comunității și care avea să-i poarte numele, căci străbunicul lui nu fusese doar un pierde-vară aristocrat și băutor de votcă, ci și un foarte mare pianist și un campion al caritățiii!

Ziua aceasta de marți se dovedea până la urmă a fi una dintre cele mai faste zile din ultimul an și asta îl făcea pe Serghei să încerce un sentiment de mulțumire și de bucurie cum nu mai simțise de foarte multă vreme.

“Se pare că și vodca asta ajută la ceva”, își spuse el în gând, zâmbind șăgalnic.

MÂNTUIRE

Era o frumoasă dimineață de primăvară. La mănăstirea cea nouă încă mai mirosea a zidărie proaspătă, iar în chilii se simțea aromă de lemn și de frunziș, de ceară de albine și de pânză de bumbac. Grădinile care aparțineau mănăstirii erau în floare, copacii dăduseră frunze și flori și totul avea un aer de început de lume, de paradis terestru.

Călugărițele erau puține la număr, dar vesele și harnice și lucrau de zor să pregătească totul parcă pentru o veșnicie, cât își doreau și aveau să rămână aici. Spălau și curățau, săpau și legau, făceau totul cu drag și cu o bună dispoziție molipsitoare.

Stareța le spusese că va mai veni o călugăriță nouă, cu care trebuiau să se poarte cu grijă.

– Dar cum o cheamă, maică Stareță? întrebă cea mai tânără dintre calugărițe.

– O cheamă Luisa și a avut o viață tare amărâtă, așa că ar fi bine ca noi să-L ajutăm pe Dumnezeu să-i dea liniștea de care are atâta nevoie! răspunse blânda maică Selina, stareța mănăstirii celei noi.

Sora Luisa venea de la o mânăstire îndepărtată, mănăstirea Sfânta Christina, condusă de o stareță foarte severă și care profitase de prima ocazie ca s-o îndepărteze pe Luisa din comunitatea ei.

Nimeni nu știa de fapt ce se întâmplase cu ea, pentru că, chiar și atunci când avea să treacă o bună bucată de vreme de când era deja acolo, sora Luisa tot nu vorbea nimic despre ea însăși ori despre viața ei.

Era atât de tăcută, încât la început toată lumea a crezut că e mută, dar preotul paroh le-a spus că vorbește, pentru că își făcuse confesiunea, în șoaptă, ce-i drept!

Sora Luisa era o femeie robustă, având în jur de treizeci si cinci ori patruzeci de ani, înaltă și blondă, cu mâini mari și cu o față cam inexpresivă dar cu trăsături puternice, de om născut în nord, unde e clima mai aspră și vremea mai nemiloasă.

Fusese învățată de mică cu greutățile, căci crescuse într-o familie cu șapte copii și trebuise să ia parte de la vârstă fragedă la treburile casei.

Tatăl lor murise de tuberculoză când copiii erau mici și mama lor, o biată țărancă ciolănoasă și destul de urâtă, muncea din zori și până noaptea ca să întrețină familia și să le dea de mâncare atâtor guri flămânde.

Femeia muncea pe la vecinii mai înstăriți, spăla podele și căra apă, dădea fân la animale și țesea covoare de iută. La ei acasă era curat și sărăcăcios, era și mereu întuneric, dar pe masă aveau întotdeauna ceva cald și soba avea pe plită zi de zi o oală cu mâncare, chiar dacă era vorba de cele mai multe ori de câte o zeamă lungă, în care fiersese câte un os enorm de vacă sau de cine știe ce alt animal.

Luisa fusese cea mai mare dintre cele patru fete și își crescuse atât surorile mai mici cât și pe cei trei frați, care nu erau toți mai mici decât ea, dar atât de tăcuți, încât în casa lor aproape că nu se știa că e vreun suflet de copil.

Relația Luisei cu Dumnezeu nu era o relație personală, atunci când era copilă, căci mama lor nu știuse să le spună altceva decât că Dumnezeu e cel care-i pedepsește pe oameni pentru aproape orice.

Pe cei care beau, pe cei care fumează foi de tutun, pe cei care mănâncă prea mult, pe cei care râd ori care vorbesc fără rost, așa că ea dedusese că cel mai bine era să nu faci nimic din ceea ce nu-i place lui Dumnezeu pentru că poți să pățești lucruri foarte rele. Crezuse chiar, când era mică și neștiutoare, că Dumnezeu e cineva rău și mereu furios pe oricine și orice.

Când a crescut destul de mare că să îi poată lasă altei surori îngrijirea fraților și surorilor mai mici, s-a măritat cu un îngrijitor de cai, un bărbat cu mult mai în vârstă ca ea și rece ca gheața și la propriu și la figurat.

Nu știuse niciodată ce înseamnă nici blândețea, nici iubirea, nici bucuria, nici nimic din ceea ce face ca viața să fie frumoasă și să merite trăită. Bărbatul ei o bătea cu regularitate, fără motiv, ci doar așa, ca să-i arate că e serios și are pretenții de la nevastă.

Luisa a rămas însărcinată fără să știe când și cum și a născut patru copii, după care a făcut o teribilă infecție care a lăsat-o stearpă pentru tot restul vieții sale de femeie. Bărbatul ei nu s-a mai atins de ea niciodată și ea era bucuroasă că a scăpat de o corvoadă cumplită, căci sexul i se păruse o pedeapsă, o frământare oribilă, murdară, umedă și rece.

Într-una din iernile lungi din acea provincie nordică, bărbatul ei a căzut și a paralizat, apoi a murit, lăsând în urmă o familie bucuroasă că a scăpat de un program de bătăi regulate și fără legătură cu nimic.

Luisa se învățase să facă mâncare, o tocană groasă cu multă grăsime și gătea și pentru alții, făcând rost de câțiva bănuți și reușind să-și țină familia sătulă și primenită.

Dar Dumnezeu nu a vrut să o lase să-i tihnească și la vreo trei ani după moartea bărbatului ei, când era plecată de acasă să tocmească niște lemne de la pădurar, căci se apropia iarna cea lungă și grea, casa ei a luat foc de la soba pe care erau mereu oale de mâncare care fierbeau și a ars complet, cu tot cu copiii ei înăuntru.

Luisei i s-a rupt inima de jale și a căzut pe câmpul din fața casei în flăcări, secerată de o durere care a lăsat-o aproape fără viață. S-a trezit peste mai multe luni, într-un pat de spital, făcut din fier și cu plasă de sârmă, fără să știe nici cine este și nici ce caută acolo.

Știa doar că o cheamă Luisa. Atât. Stătuse în comă și, fiind săracă, cei de la spital au vrut să o lase să moară, dar fata unuia dintre foștii vecini era îngrijitoare acolo și o păzise până când și-a revenit, dacă se poate spune așa.

A mai stat în spital o vreme, a reînvățat cât de cât să vorbească și a început să prețuiască fiecare clipă. Până și bucata de pâine uscată pe care o primea de la cantina săracă a spitalului o mesteca încet, cu un fel de pioșenie și recunoștință și lumina din ochii ei albaștri metalici i-a făcut pe cei de la spital să aibă convingerea că ar fi mai potrivit să o trimită la o mânăstire, ceea ce și făcură foarte curând.

La mănăstirea Sfânta Christina a fost greu, pentru că Luisa nu înțelegea aproape nimic din ce se întâmpla acolo, mai ales că vedea că Dumnezeul pe care-L venerau călugărițele de acolo nu se potrivea cu imaginea care-i rămăsese ei în subconștient.

Își revenea extrem de încet, mergea cu greu și vorbea și mai greu, dar cu fiecare zi părea că primește câte puțin din bucata de viață ce-i fusese hărăzită și pe care Cineva de Sus parcă voia să i-o dea firimitură cu firimitură.

Fiind atât de sălbatică și înstrăinată, stareța de acolo a preferat să o cedeze altei mânăstiri, mai noi, și așa a ajuns Luisa aici, la mănăstirea cea abia construită. Mănăstirea în care ajunsese acum era un loc cald, mult mai în sud, cu o climă blândă și cu grădini înverzite, așa cum nu mai văzuse niciodată.

De pe gemulețul chiliei vedea soarele cum apune într-un culcuș roșietic, care părea să-i încălzească și trupul și sufletul. Luisa simțea, pentru prima oară în viața ei, o stare de liniște și de căldură și de bine cum nu avusese decât poate în pântecul mamei sale și asta o făcea să-și revină din starea de teribilă prăbușire în care fusese.

Ajunse să-și dea seama că nu e așa de bătrână cum credea și parcă oasele trupului ei, precum copacii, începeau să primească o sevă și o viață nouă. Își amintea încetul cu încetul cine este și de unde vine, găsea iarăși în memorie imaginile din copilăria ei și din viața ei de femeie.

Ajunsese să-și revină aproape cu totul, numai povestea nenorocirii cumplite care o făcuse să cadă în comă încă nu și-o putea aminti.

Începuse să vorbească, mergea cu celelalte calugărițe la muncă la grădină, participa la toate slujbele din biserică și învățase să se roage frumos și din adâncul inimii.

Maica Stareță și preotul de la biserică mănăstirii erau oameni cu har și îi deslușiseră adevărata față a lui Dumnezeu, făcând-o să înțeleagă că El îi iubește pe oameni și că viața ne-a fost dată ca să ne bucurăm de ea și nu să o trăim în spaime și în chin.

Luisa învăța să existe în soare ca o ramură de copac, se simțea încălzită și înviată și în ea se insinua sentimentul de bine și de armonie pe care acum îl simțea ca fiind plăcut acestui

Dumnezeu nou descoperit. Era liniștită, iar celelalte calugărițe învățară să-i prețuiască hărnicia și seriozitatea, tăcerea și însingurarea.

Simțea însă că mai avea nevoie de ceva, de o mai mare putere, care s-o ajute să deznoade ghemul acela de lacrimi și chin din sufletul ei. Până nu avea să-și aducă aminte ce se întâmplase cu copiii ei, Luisa nu putea spune că trăiește cu adevărat.

Dar, cu o noapte înainte de Sfânta Înviere, avu un vis în care i se arătară cei patru copii ai ei arzând în flăcări, lângă uriașele oale cu mâncare gătită de ea pentru săteni și izbucni într-un plâns atât de puternic, cu spasme și cu lacrimi multe și calde, care-i șiroiau pe obraji, scoțând din mintea și din inima ei tot răul și toată durerea adunate atâta vreme.

Stareța de la mănăstirea cea nouă era o femeie trecută prin viață, dar cu suflet blând și înțelegător. În acea noapte, o auzise pe Luisa și intrase în chilia acesteia și o cuprinse cu brațele, ca pe un copil și-i șușotea ca s-o liniștească, așa cum fac mamele din toată lumea cu copiii care plâng și se sperie.

- Copilașii mei, copilașii mei, toți patru copilașii mei au ars în casă, au ars de tot, au murit de tot și eu nu am putut face nimic pentru ei, copilașii mei, copilașii mei! spunea fără încetare, printre suspine și lacrimi amare Luisa.

- Sșșșșuuu, șșșșuuu, liniștește-te, draga mea, liniștește-te și lasă-L pe Dumnezeu să-ți intre în inimă și să te aline! Copilașii tăi sunt în Cer lângă Domnul și poți să-i vezi cât sunt de bucuroși, nu-i așa?

- Da, da, da! șoptea printre suspine Luisa.

- Gândește-te cât de bine le e acolo lângă Domnul și ai să vezi că o să te cuprindă și pe tine bucuria. Când Dumnezeu te va chema la El, ai să-i reîntâlnești și o să-i poți strânge în brațe cu drag, ai să vezi.

- În Rai, ei sunt în Rai! șoptea în continuare Luisa.

- Sigur că sunt în Rai îngerașii tăi, sunt acolo și te așteaptă și pe tine, iar când îți va veni vremea să te duci la Domnul, ei te vor lua la ei în Rai și-ți va fi așa de bine și veți fi tare fericiți!

Luisa s-a înmuiat de atâta duioșie și a simțit ca Dumnezeu Însuși o ține în brațe și-o leagănă și-i șoptește duios, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată în viața ei aspră și nemiloasă.

Dimineață, se trezi liniștită și primi raza de soare intrată pe gemulețul chiliei cu atâta adâncă recunoștință, de parcă știa că fusese mântuită de toată durerea trupului și a sufletului ei chinuit.

Auzi clopotele care băteau așa de frumos și chemau la rugăciune, dar sufletul ei urca deja pe scara de lumină spre acel Dumnezeu minunat de blând și de bun, care o ținuse în brațe și o legănase cu duioșie.

După slujba din biserică, când călugărițele se duseră în chilia Luisei să vadă de ce nu ieșise și ea să participe la Sfânta Liturghie, au găsit-o întinsă frumos în patul auster, complet destinsă, cu chipul senin și parcă luminat din interior.

Murise cu puțin timp în urmă, era caldă încă și avea ochii deschiși și plini de pace și bucurie. I-au închis pleoapele și-au învelit-o cu grijă. Misiunea ori martiriul Luisei se terminase. Era în Lumină.

ANACONDA

Ana citise de nenumărate ori Biblia, sau, mai bine zis, anumite capitole din ea, care-i plăceau ei foarte mult. Era încă adolescentă și-și făcea drum la biserică numai și numai ca să întâlnească băieți frumoși și, desigur, să-i satisfacă orgoliul tatălui ei, care era pastor acolo.

Era singura din familie care rămăsese complet insensibilă la fiorul mistic și care le făcuse părinților ei atâtea probleme, încât aceștia se întrebaseră de multe ori în sinea lor dacă nu cumva copila aceasta fusese schimbată din greșeală la maternitate și nu avea în nici un fel sângele lor, dar nu avuseseră niciodată curajul să meargă la un laborator și să facă o analiză ADN.

Pur și simplu le era teamă că vor descoperi că fata nu era a lor și atunci nu vor ști ce să facă și cum să găsească în inima lor acele resurse de iubire pe care Dumnezeu le cere dar pe care ei, nevrednici muritori, s-ar fi putut să nu le aibă.

Pastorul Iacob era vestit pentru cucernicia sa și pentru minunatele cuvinte cu care-i povățuia pe credincioșii care veneau la biserica unde slujea el. Era un bărbat înalt, trecut deja de mijlocul vârstei, căci împlinise în septembrie anul acesta 53 de ani și se bucurase de ziua aceea ca de o minune dumnezeiască, pentru că după o săptămână de ploi urâte ieșise soarele și un curcubeu lat și triumfător se instalase pe cer, parcă intenționat chiar deasupra grădinii casei sale.

Sau poate că bunul pastor cam suferea de o aroganță ascunsă, și avea uneori sentimentul că e centrul lumii chiar și atunci când nu era deloc așa.

Dumnezeu îl binecuvântase pe Iacob cu o nevastă frumoasă și vrednică, care-i născuse și crescuse cinci copii de toată ispravă. Erau mari acum, patru băieți și o fată, Ana, cea mai mică și mai "laică" din toată familia. Pastorul își educase copiii în frica de Dumnezeu, făcându-i să-și însușească morala ca pe un scut împotrivă pedepsei divine, deși știa foarte bine că nu asta era chiar cea mai bună cale nici de a-i face oameni buni cu adevărat și nici de a-i apropia de Dumnezeu, dar atât se pricepuse să facă și asta făcuse.

Copila lui îi dăduse multe prilejuri de a se îndoi de metoda folosită, metodă care dăduse roade cu frații mai mari, dar care pe ea nu reușea să o îmblânzească deloc și nici să o transforme într-o

credincioasă. Dimpotrivă, Ana îi purta un fel de pică lui Dumnezeu și i se părea că Acesta stă cu biciul în mână, încruntat și răuvoitor, așteptând ca oamenii să greșească pentru a-i lovi năpraznic.

Ori, exact această imagine era cea care-i sfâșia sufletul pastorului și-l făcea să se închine în altar și să-I ceară lui Dumnezeu iertare că a putut fi atât de nevrednic încât să pună în sufletul copilei sale sămânța necredinței.

Dar Ana era totuși binevoitoare și, nevrând să-și facă tatăl să sufere, citise Biblia, mai pe sărite, dar o citise totuși, chiar dacă ceea ce citise îi accentuase frica de Dumnezeul acela uriaș și necruțător pe care-L zugrăvea Cartea. Îi plăcuse însă cartea Genezei și povestea Facerii, atunci când Dumnezeu îi creează pe Adam și Eva și îi pune în Paradis, laolaltă cu șarpele.

Ceea ce nu îndrăznise fata să întrebe era de ce șarpele stătea cu oamenii, de ce putea să vorbească dacă era doar un șarpe și cum putea să fie rău, dacă era făcut tot de Dumnezeu. Ar mai fi vrut să știe și cum arăta acel șarpe, dacă era ca o anaconda cum vazuse ea în cartea de zoologie de la școală, sau dacă nu cumva era vreo făptură venită dintr-un univers paralel în care Dumnezeul acesta nu avea putere. Și mai era ceva: cum de intrase șarpele cel rău și viclean în Paradisul care fusese proiectat să fie perfect și impenetrabil?

Toată povestea asta cu Paradisul, cu șarpele și Eva, părea o uneltire a unor forțe superioare ca putere lui Dumnezeu cel din Biblie, forțe capabile să-I strice creația chiar din momentul în care ea ar fi trebuit să fie perfectă. Și dacă aceste forțe ostile erau superioare lui Dumnezeu, atunci de ce în biserică se spunea că Dumnezeu este atotputernic când de fapt nu era deloc așa? Era toată credința doar o păcăleală, era religia construită pe o farsă sau oamenii se rugau unui Dumnezeu complet neputincios în fața Răului, care-I atacase creația și căruia nu-i putea face nimic?

Ana nu avea răbdare să stea la predicile ținute de tatăl său, pentru că-i era aproape milă să vadă cât de credincios era pastorul Iacob și cum se închina cu fervoare la acest Dumnezeu despre care credea că este puternic și că poate pedepsi orice rău, când de fapt era slab și fără putere în fața răului, care se vedea a fi superior și biruitor.

Dar poate că tot ce credea ea era doar o aiureală de adolescentă și de multe ori se spășea în sinea ei, spunându-și că face interpretări greșite și că Cel Rău o ademenește și pe ea, ca pe Eva, nu luând forma unui șarpe anaconda, ci luând forma unui gând și a unei îndoieli care putea să erodeze o credință oricât de puternică.

Ana își iubea tatăl foarte mult, îl respecta și-l prețuia mai mult decât pe oricine, dar nu se putea opri să nu gândească fiecare cuvânt pe care-l citea în Sfânta Scriptură și cu cât se gândea mai mult și mai adânc cu atât era pe cale să-și piardă credința, cel puțin acel model de credință pe care biserica și pastorul Iacob, tatăl ei, îl inoculau oamenilor.

Simțea câteodată că nu credința era cea care îi lipsește, ci încrederea în adevărurile spuse în biserică, pentru că acele adevăruri erau atât de șubrede și se ruinau aproape imediat la o analiză logică. Se întreba dacă nu cumva șarpele din Facere era o ființă superioară, un alt creator de oameni și dacă era așa, nu cumva era ea însăși o urmașă a oamenilor creați de acel șarpe anaconda? Ea, Ana, nu era cumva o anacondă?

Ei bine, gândul acesta o făcea să țipe interior și să se refugieze într-un fel de întuneric, ca o grotă a gândului. Într-un astfel de moment o surprinse tatăl ei, care intrase tiptil în cameră, dorind să vadă ce face fata lui și s-o invite la o întâlnire cu niște tineri creștini veniți dintr-o altă țară. Dar fata scoase un țipat de spaimă atât de ascuțit, încât pastorul, îngrozit, dădu să iasă din cameră.

– Tată, ce faci aici? strigă fata, albă ca varul la față.

– Ana, draga mea, iartă-mă că te-am speriat, nu am avut asta în intenție, te rog să mă crezi. Voiam să-ți fac o surpriză și să te invit la o întâlnire cu niște tineri ca și tine, dar veniți dintr-o altă țară și să vorbiți despre școală, despre familie, despre Dumnezeu….

– Tata, știi foarte bine că ceva nu e în regulă cu mine și că nu e cazul să mă pui în situația de a fi un adolescent exemplar, în sensul pe care-l dorești tu, pentru că s-ar putea să ai surprize foarte neplăcute.

– Cum adică? întrebă aproape șoptit pastorul.

– Noi am mai vorbit despre cum văd eu adevărurile din Cartea Sfântă, dar între timp am ajuns la niște interpretări care sunt convinsă că te vor revolta, dacă nu cumva te vor speria de-a dreptul.

– Ce fel de interpretări ai ajuns tu să faci, Ana? Nu ți-am spus că nu e bine să te îndepărtezi de spiritul interpretărilor făcute de Sfinții Părinți?

– Tata, dar eu am propria mea minte, nu am nevoie să iau de bune interpretările făcute de alții, cu atât mai mult cu cât întrebările mele pun la îndoială însăși existența lui Dumnezeu ca divinitate atotputernică.

– Doamne Sfinte, unde ai ajuns tu, copila mea, cu îndoielile tale nebunești?

- Tata, am ajuns să cred că eu provin dintr-o altă specie decât tine, de exemplu. Poate că tu vii dintr-o specie de oameni creați de Dumnezeul tău, dar eu cred că provin dintr-o specie de oameni creați de șarpele din paradis, căruia îmi place să-i spun Anaconda.

- Copila mea, dar acela e Satana, nu ai tu cum să fii din stirpea Satanei…. urlă speriat pastorul Iacob.

- Ba da, tată, eu așa cred, că provin din Anaconda. Și să știi că șarpele ăla nu era deloc Satana, ci un Dumnezeu mult mai puternic decât Dumnezeul tău, așa cum eu sunt mult mai dșsteaptă decât tine și decât toți credincioșii tăi idioți de la biserică! țipă și fata la rândul ei și ieși fugind din cameră și plângând în hohote.

Pe Ana nu a mai văzut-o nimeni după acest incident și se spunea prin vecini că pastorul ar fi făcut testul ADN și că fata nu era a lui și a nevestei lui, că ar fi fost schimbată la maternitate, dar pastorul Iacob, în marea lui bunătate, ar fi internat-o la o mănăstire, ca să aibă o viață dăruită lui Dumnezeu.

Așa se spunea, dar adevărul-adevărat nu-l știa nimeni.

OBSESIA UȘII

De când se știa, deci de când era o persoană conștientă de sine, de pe la unsprezece-doisprezece ani adică, Klaus avea obsesia ușii. În stare de vis sau de trezie, apropierea de o ușă îi provoca fiori și un val de spaimă viscerală se ridica din adâncurile ființei lui până îi inunda conștiința. Nici nu știa exact de unde anume provenea această obsesie, această spaimă amestecată cu excitație și dezgust în același timp, cu teamă dar și cu uimire, toate duse până la extrem și la extenuare.

Într-o zi, și-a făcut curaj și a apelat la un psiholog recunoscut pentru meritul de a induce starea de hipnoză și de a-i face pe pacienți să-și amintească ceea ce se ascundea cu îndărătnicie în străfundurile subconștientului lor, dar tot acestui psiholog i-a murit o pacientă în fotoliul în care o hipnotizase, făcând infarct de spaima provocată de cine știe ce amintire oribilă ori dureroasă.

Ciudatul psiholog a mers liniștit la pușcărie pentru vreo doi-trei ani și s-a reîntors ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Culmea este că era mai căutat acum de pacienți decât înainte de acel incident.

Klaus a fost programat la ședința de hipnoză într-o zi ploioasă de vineri. Era octombrie și până în acea dimineață fusese o vreme de toamnă dulce și colorată, dar ploaia aceea venise ca o pedeapsă, parcă intenționat ca să strice toată dispoziția sufletească a bietului Klaus, care și așa era atât de copleșit de spaimă.

Deși foarte tânăr, abia împlinise în septembrie douăzeci și șapte de ani, Klaus avea o tendință spre calviție, pe care o detesta și pe care o moștenise de la savantul său tată, marele fizician Werner Schweiger, care se sinucisese când băiatul abia intrase în facultate.

Nimeni nu a înțeles niciodată cu adevărat motivele care l-au dus pe ilustrul om de știință la sinucidere și în casa lui Klaus se pronunța în șoaptă numele tatălui său, parcă pentru a nu-i deranja somnul veșnic, tot așa cum se vorbea în șoaptă când el era viu și petrecea ore nenumărate în biroul său, scriind cu înverșunare formule neînțelese pentru ceilalți ale vreunei noi demonstrații ori ale cine știe cărei teorii fabuloase.

Fantoma severă a tatălui său părea că plutește în casă, tot așa cum era prezentă și în viața personală a lui Klaus, care nici acum nu se recomanda în numele lui însuși, ci ca fiu al celebrului fizician.

Klaus nu moștenise în nici un fel mintea de excepție a celebrului său tată și nici sufletul cald al mamei sale. Părea să fie un fiu al altui cuplu, adus parcă în această familie doar pentru a-i consola pe părinții lui după dispariția misterioasă a fiului mai mare, cel mai iubit și mai adorat, cel mai talentat și mai idolatrizat: Thomas.

Thomas era super inteligent și super talentat, un elev eminent și un geniu în devenire, reprezenta mândria familiei și bucuria vieții părinților săi… până în ziua când a plecat cu barca vâslind pe lacul de lângă casa de vacanță și nu a mai fost găsit niciodată. După îndelungi căutări, pe fundul lacului au fost găsite bucăți din vesta de piele a băiatului și un adidas cu monogramă, în rest nimic, absolut nimic.

Thomas tocmai împlinise cincisprezece ani în vara în care a dispărut, iar părinții săi l-au plâns mult timp după aceea. Ce este foarte ciudat e faptul că mama lui Klaus a rămas însărcinată cu el imediat după dispariția lui Thomas, ca și când Dumnezeu sau soarta ar fi vrut să-i ofere o consolare, să-i dea o direcție și un scop, pentru a nu-și pierde mințile de durere.

Așa a și fost. Pe măsură ce micul Klaus creștea în pântecele mamei sale, aceasta pomenea din ce în ce mai puțin numele lui Thomas, ajungând ca după nașterea micuțului să nu mai amintească deloc, cel puțin față de cel mic, despre tragedia care a marcat atât de sumbru familia lor.

Micul Klaus nu avea să semene deloc cu Thomas, nu era nici strălucitor ca acela, nici atât de inteligent și nici atât de plin de exuberanță cum fusese Thomas. Klaus era cuminte, timid și retras, crescut cumva sub un nor care părea să-i acopere orice tentativă de a se impune atenției, căci deîndată ce își manifesta mai puternic dorințele, atât mama cât și tatăl său îl priveau într-un anume fel, făcându-l să înțeleagă că nu este îndreptățit să-și dorească chiar așa, orice.

Într-o vreme, când avea vreo șapte-opt ani, crezuse chiar că a fost înfiat și că părinții lui nu îl iubesc cu adevărat, dar bătrâna menajeră a casei lor i-a spus băiatului povestea morții tragice a

lui Thomas și Klaus a înțeles că el avea să rămână cu rolul de umbră, căci soarele familiei fusese băiatul celălalt.

La început i-a fost greu, de parcă ar fi fost obligat să crească într-un țarc, dar cu timpul s-a obișnuit cu acest rol și s-a străduit să nu mai iasă în evidență cu absolut nimic, tocmai pentru a nu deranja atât de fragila liniște a familiei.

Când Klaus avea cam zece ani, tatăl său reușise să scrie o carte care a devenit repede celebră în toată lumea și care explica niște mistere ale fizicii, care pentru băiat au rămas perpetuu neînțelese. De altfel notele lui de la școală reflectau cu mult mai mult faptul că era fiul unei celebrități decât meritele lui personale, iar el se obișnuise să primească totul fără efort, fără vizibilitate, fără strălucire.

Casa lor era o casă uriașă, a cărei umbră acoperea jumătate din bulevardul pe care locuiau și Klaus a învățat să prețuiască umbra casei și umbra vieții lui deopotrivă. Venea acasă de la școală și după ce menajera servea masa, iar mama lui îi dădea îmbrățișarea zilnică, Klaus se retrăgea în acea aripă a casei de unde nici un zgomot nu ar fi putut să se audă și să întrerupă munca genialului său tată.

Klaus și-ar fi dorit să cânte, dar asta ar fi amintit de tragedia lui Thomas, așa că nu a fost încurajat spre muzică. Îi rămăseseră doar cărțile, nenumăratele tomuri ce umpleau uriașa bibliotecă a familiei, cărțile minunate pe care bunicul său patern, mare magnat al oțelului, pusese să fie învelite în coperți din piele fină și cu titlurile scrise cu aur.

Klaus s-a dăruit încă de mic cititului și făcuse din această pasiune tăcută un fel de lumea a sa, în care putea să viseze cu ochii deschiși, putea să se imagineze frumos, strălucitor, entuziast și puternic ca Thomas, sau chiar mai mult decât atât.

Neavând părinți foarte tineri, căci părinții lui fuseseră foarte tineri atunci când îl avuseseră pe Thomas și de vârstă mijlocie atunci când s-a născut el, Klaus nu prea comunicase cu ei. Nu numai vârsta, ci mai cu seamă teribila tregedie prin care trecuseră după pierderea primului băiat i-a făcut pe amândoi tăcuți și distanți, parcă desprinși de realitate, într-atât încât nici nu păreau

să trăiască cu adevărat, ci aveau mai degrabă consistența unor personaje livrești, cel puțin așa îi percepea Klaus.

Până la urmă, băiatul reuși să termine cuminte facultatea de drept, pentru că așa își dorise bunicul lui matern, unul dintre puținii oameni consistenți și adevărați pe care-i cunoscuse în familie.

Dar după facultate nu a practicat nici o zi avocatura, ci s-a dedicat studiului problemelor personalității criminale, domeniu care împletea și studiile lui academice dar și patima literaturii. Klaus era prea introvertit pentru a fi un avocat pledant, dar avea un simț de observație, o finețe de analiză și o minte atât de coerentă încât chiar se potrivea cu ceea ce făcea.

Fără să facă prea mult caz de asta și fără să încerce să atragă atenția, se angajase ca și consultant la Procurorul general și avea un birou al său, în care, când nu i se aduceau cazuri spre analiză, stătea și visa cu ochii deschiși, atunci când nu citea sau nu scria vreunul dintre numeroasele sale studii de profil.

Klaus rămăsese însă un om delicat și discret, purtând cu el o anume trăire în umbră, ca pe un trench purtat pe orice vreme. De curând însă, simțea nevoia de a se descotorosi de această umbră perfidă, care pătrunsese în toate firidele vieții sale personale, până acolo încât ajunsese oarecum inapt pentru relații erotice și asta îl nemulțumea profund.

De aceea se și decisese să meargă la psiholog, să scape de obsesia ușii, pe care o considera vinovată de tot acest sentiment de teamă în fața vieții. Era dispus să facă orice pentru a scăpa de umbra dinlăuntrul său.

Odată ajuns la cabinetul ciudatului psiholog, Klaus nici nu a apucat să se așeze pe scaun în mica sală de așteptare că a și fost chemat în cabinet.

- Ce bine! își spuse în gând și păși cu curaj pragul cabinetului în care avea să afle răspunsul la toate problemele sale.

Îl dureau parcă brațele și picioarele, încheieturile mâinii și gleznele, ca după sex, era în acea stare când ești gata de orice nebunie, se simțea ca înainte de o săritură în gol cu coarda elastică de bungy-jumping, dar nu-i mai păsa de asta.

Doctorul era în cabinet, atent și jovial. Era doctor, căci psihologul Steiner făcuse prin corespondență facultatea de medicină, câte doi ani într-unul singur atunci când fusese în pușcărie, ca o sfidare la adresa celor care-l condamnaseră, ieșind de acolo nu spășit sau speriat, ci cu o nouă diplomă, care-l făcea și mai important și mai stăpân pe sine.

Klaus îl admira pe ciudatul personaj, care în realitate arăta totuși la fel de banal și lipsit de stridență ca un contabil.

Domnul Steiner îl primi pe Klaus cu o excesivă politețe, parcă făcută să-l scoată pe cel din urmă din zona de confort, unde stătea nebăgat în seamă, în umbră. Activitatea de profiling la care lucra de o vreme îi dădea lui Klaus instrumentele necesare înțelegerii unei tehnici de abordare pe care altfel ar fi ignorat-o complet.

Klaus își dădu seama că experimentatul psiholog voia să-l domine și să ușureze astfel lucrul cu pacientul, care ar fi putut opune o rezistență tăcută dar încăpățânată la tentativele de dezvăluire a subconștientului.

Klaus nu-și putu stăpâni un zâmbet, pentru că realiza că exact asta se întâmplase în sinea lui, înainte de a deschide ușa cabinetului, și anume spaima lăuntrică devenise mai puternică decât determinarea aflării adevărului ascuns, iar domnul Steiner îl citise perfect deîndată ce îl văzu în cabinet.

- Extraordinar! îi spuse Klaus domnului Steiner. Abia acum am înțeles că de fapt mă opuneam din răsputeri propriei mele decizii de a veni aici și de a colabora complet la hipnoză.

- Eu cred că încă vă mai opuneti, dar una dintre ușile interioare, cea mai ferecată, deja am reușit să o întredeschidem, așa că putem merge mai departe.

Klaus fu invitat să se așeze pe un fotoliu extraordinar de comod și învăluitor, care-i cuprinse trupul atât de plăcut, de parcă ar fi fost un bebeluș ținut în brațele mamei sale. Trupul său se relaxă instant și o anume voluptate a destinderii mușchilor se instală în el încet dar cu putere.

Era din ce în ce mai adâncit în senzația aceea de bine total, într-atât încât, atunci când domnul Steiner îl adormi pentru hipnoză, nu mai opuse nici un fel de rezistență. Se simțea parcă plutind într-un fel de atmosferă lăptoasă și moale și, pe măsură ce regresa în timpul său interior, imaginea se făcea tot mai clară și mai exactă.

Se făcea că era într-o după-amiază de duminică și se furișase din camera lui, unde fusese dus pentru somnul obligatoriu de după prânz, somn pe care-l detestase întotdeauna, dar de la care nu se sustrăsese niciodată până atunci. Atunci însă, în ziua aceea, parcă se simțea împins de o voință căreia nu i se putea opune și mergea furișat, dar ca teleghidat, în partea interzisă a uriașei vile, spre biroul tatălui său, din care străbăteau pe coridor niște sunete stridente de voci care parcă se certau.

Era fără îndoială vocea tatălui său, ciudată, ascuțită, țipătoare, așa cum nu o mai auzise niciodată și vocea cealaltă era a unei femei, care nu era însă mama sa, ci era o voce străină și joasă, parcă a unei femei mai în vârstă, dar care putea să scoată și un fel de chiuit specific fetelor tinere. Nu știa cui aparținea acea voce și nici nu înțelegea cuvintele, căci, deși erau strigate cu voce foarte puternică, erau într-o limbă care-i era total necunoscută.

Afară era soare puternic și holul cu ferestre mari era inundat de lumină, chiar dacă geamul imenselor ferestre era de tip vitraliu. Klaus își amintea perfect lumina aceea necruțătoare, care făcea parcă să se audă sunetul celor două voci și mai tare și mai strident decât dacă ar fi fost o vreme mohorâtă.

El, micul Klaus, care avea vreo unsprezece-doisprezece ani, nu mai mult, se apropiase de ușa biroului tatălui său, atât de mult încât simțea mirosul ușor dulceag al lacului cu care era dată imensa ușă neagră. Clanța mare și aurită strălucea pe negrul lucios al ușii, ca pe un pian sau ca pe un imens obiect funerar. Era ceva straniu și profund hipnotic în efectul celor două străluciri, cea aurie și cea neagră, care-i dădeau băiatului o senzație de amețeală și de suprarealitate.

Vocile continuau să se ridice din ce în ce mai sus pe măsură ce băiatul se apropia de ușă. Aproape că atingea ușa cu obrazul și, fără să-și dea seama, mâna lui apăsa pe clanța ușii biroului. Clanța aceea era teribilă și nu-și aducea aminte să o fi deschis vreodată el însuși, așa că rămăsese cu impresia că este extraordinar de greu de deschis, aproape imposibil.

Ei bine, în clipa aceea, clanța ușii biroului tatălui său, ușă ce echivala cu altarul sau catapeteasma altarului dintr-o biserică, acolo unde nu ai voie să treci, clanța ușii interzise cedă, deși fusese abia atinsă de mâna micului Klaus și ușa se deschise încet, puțin și încă puțin, în timp ce tatăl lui continua să țipe la doamna care-i răspundea tot țipând într-o limbă străină.

Când ușa se deschise suficient de mult fără ca cei doi certăreți să observe, Klaus văzu ceva ce nu și-a mai putut aminti niciodată după aceea.

Trupul lui Klaus fu străbătut de un frison puternic și rece ca gheața.

Auzi vocea domnului Steiner care-i cerea să descrie ceea ce vede ……

Micul Klaus deschise ochii mari de tot și își făcu curaj să privească înăuntrul biroului tatălui său. Urechile i se înfundaseră și parcă nu mai auzea deloc vocile ascuțite ale celor doi, dar îi putea vedea și ceea ce vedea era peste puterile lui de a înțelege.

Klaus fu copleșit de acea imagine fără înțeles, pe care nici mintea și nici sufletul lui nu o putuseră primi și decodifica. Ceea ce vedea era mai întâi persoana tatălui sau… tatăl sau, marele fizician, care stătea întotdeauna, inclusiv în familie, numai în ținută perfectă, cu costum și cravată, era acum fără pantaloni, numai în cămașă, roșu la față și ținând în mână biciul de piele cu care era lovit calul lor de călărie ca să meargă mai repede. Ei bine, domnul Werner, marele și genialul om de știință, impunătorul tată al lui Klaus, era fără pantaloni și cel mai probabil și fără chiloți, numai în cămașă, descheiată și aceea, și o biciuia pe acea femeie, pe doamna necunoscută băiatului, iar doamna însăși era cu sânii la vedere și cu fesele goale.

Erau amândoi roșii de excitație și de efort, el de efortul de a o biciui, ea de efortul de a suporta loviturile de bici. Când și-au dat seama că sunt priviți, au întors ochii spre băiatul care

încremenise în cadrul ușii și care, ca răspuns la privirile lor cumplite, își pierdu cunoștința, leșinând în fața lor.

Tot ce-și adusese până acum aminte Klaus era faptul că fusese întins pe patul din camera mamei sale și i se spusese că a leșinat, iar tatăl său, perfect îmbrăcat în costumul său impecabil și cu cravată la gât, îl privea cu grijă pentru sănătatea lui.

I se spusese că fusese găsit leșinat în FAȚA ușii biroului tatălui său și că acesta se speriase și chemase medicul, dar Klaus nu-și aducea aminte deloc să fi fost până la ușa biroului și de fapt nu știa cum de putuse să se fi trezit din somnul de prânz și să umble prin casă ca un somnambul.

- Dar, mama, eu nu țin minte să mă fi sculat din pat, nu cred că am fost nicăieri, nu aveam cum să fiu la ușa biroului tatei! șopti, cu voce speriată, micul Klaus.

- Stai liniștit, puiule, stai liniștit, te-a consultat domnul doctor și nu e nici o problemă! răspunse mama sa, cu vocea ei cea mai dulce și mai blândă.

- Nu-i așa domnule doctor că nu are nici o problemă cerebrală? întrebă mama lui Klaus, întorcându-se spre bătrânul medic al familiei.

- Nu e nici o problemă cerebrală, crizele de somnambulism sunt frecvente la vârsta pubertății, atât la băieți, cât și la fete! răspunse calm bătrânul doctor.

Câțiva ani mai târziu, când tatăl său se împușcase în cap, Klaus a stat în fața ușii biroului acestuia minute în șir, neîndrăznind să apese clanța și terifiat de ceea ce ar fi putut să găsească în acel birou, din care se auzise zgomotul împușcăturii.

Nefiind lăsat de biserică să fie înmormântat creștinește, marele fizician a fost incinerat, iar la procesiunea de depunere a urnei în cavoul familiei, Klaus zărise, undeva în spatele șirului aproape nesfârșit de admiratori ai marelui geniu al fizicii moderne, o femeie subțire, cu o privire ciudată, ațintită asupra sa!

PĂDUREA DE CRISTAL

În a doua zi de Paști, mătușile prințesei Sonia mergeau obligatoriu până la mănăstirea din deal, într-un scurt pelerinaj de mulțumire față de Dumnezeu. Chemau mașina, îl luau cu ele pe șoferul cel bătrân, care conducea încet și claxona tot timpul, și, bineînțeles, plecau dis de dimineață.

Amândouă erau îmbrăcate în rochițe de brocart, că doar Sfânta Înviere a Domnului nostru Isus Christos trebuie sărbătorită cum se cuvine! Aveau în picioare pantofi de lac și în mână poșetuțe din piele veritabilă de aligator, mănuși de dantelă încheiate cu năsturei diamantați și umbreluțe de soare. Și, indiscutabil, pălării!

Pălăriile mătușilor prințesei Sonia erau celebre și prin formă și prin culoare. Erau adorabile, în culori pastelate și dulci, precum cremele de șarlotă, dar de Paști își puneau pălării de dantelă neagră, cu bentiță aurie, ca la cea mai mare Sărbătoare a anului.

În timpul acesta, când mătușile își făceau pelerinajul pascal la mănăstirea Sfântul Duh din dealul Simka, prințesa Sonia dormea dusă, că doar stătuse toată noaptea de Înviere trează și nici în noaptea următoare nu dormise prea bine, așa că se răzbună dormind până la prânz, cu draperiile trase. Draperiile din camera prințesei erau din catifea de culoare magenta, cu ciucuri aurii și cu șnur la fel.

Patul însuși avea o formă de ou, la cererea expresă a prințesei și fusese comandat de la o firmă italienească renumită, al cărei proprietar se spunea că este vrăjitor și că pune în obiectele pe care le execută la comandă câte un descântec special, în funcție de care beneficiarului avea să îi meargă foarte bine sau foarte rău, după cum fusese meșterul într-o dispoziție bună sau proastă.

Patul prințesei fusese, se pare, beneficiarul unui descântec benefic, pentru că fetei îi mergea foarte bine de când dormea în el, nu mai avea coșmarurile acelea care îi întunecaseră copilăria și care o făceau să arate trasă la față și cu cearcăne vinete, ca o stafie.

- Ce boală credeți că poate să aibă Prințesa? se întrebau cu îngrijorare locuitorii micului regat.

- Cred că e vrăjită, nu se știe dacă va putea cu adevărat să conducă regatul!

- Cum adică să nu poată conduce regatul?
- Vorbiți prostii. Prințesa noastră va fi cea mai mare regină de pe fața pământului!

Cam ăsta era cel mai frecvent schimb de replici dintre supușii îngrijorați de soarta prințesei regale, care urma curând să urce pe tron, pentru că împlinea vârsta legală și nu mai trebuia să stea sub regența mătușilor sale.

De când muriseră Regele și Regina într-un fel foarte ciudat și greu de înțeles, pe când prințesa Sonia avea numai doi ani, fata fusese bântuită de coșmaruri sinistre și numai patul acesta în formă de ou reușise să o scape de ele, în timp ce toți doctorii și toate tratamentele scumpe pe care le făcuse atâția ani nu o ajutaseră cu nimic.

După moartea Alteților lor regale, s-a instituit o regență, formată din cele două mătuși, până la majoratul prințesei Sonia, care urma să împlinească 18 ani chiar la sfârșitul acestui an, cu o zi înainte de Crăciun. Acum însă era abia primăvară și se sărbătorise cu mare fast Paștele și Învierea Domnului.

Când Regele Pavel și Regina Ania fuseseră găsiți morți pe pledul lor țesut cu fir de aur, pădurea de cristal era abia înmugurită. Copacii abia făcuseră primii țurțuri de cristale galbene și roșii, care se legănau ușor pe ramuri și susurau subțire un cântecel nemaiauzit de nici o altă făptură omenească înaintea alaiului regal. Se producea un fel de muzică făcută din vibrații, din sunete parcă cerești, iar Regele și Regina erau cuprinși de extaz din ce în ce mai mult.

Gărzile se îndepărtaseră discret pentru a le lăsa pe majestățile lor să se bucure de acel susur divin, când, deodată, s-a produs un fel de explozie, o lumină orbitoare și un zgomot asurzitor care i-a făcut pe toți din alaiul regal să înțepenească în locurile unde erau.

Când s-au dezmeticit și s-au dus în mare grabă spre locul unde cu numai câteva clipe înainte fuseseră Regele și Regina, nu au găsit decât un morman de material carbonizat sau mai bine zis

cristalizat, ca un fel de sticlă amestecată cu metal topit, în care se întrezăreau, în mod cumplit de înspăimântător, ca și cum ar fi fost niște măști mortuare, chipurile cuplului regal.

Prințesa Sonia nu a înțeles mult timp că regalii săi părinți nu mai sunt în viață. Era de altfel foarte, foarte micuță și ceea ce ei i se părea atunci a fi realitate era lumea minusculă a jucăriilor sale. Mătușile ei au compensat cu prisosință și cu milioane de tandrețuri lipsa părinților, dar Regele și Regina lipseau într-un fel atât de misterios, încât întreg poporul era îndurerat și se simțea cumva vinovat de dispariția lor.

De atunci, nimeni, niciodată nu a mai avut voie să intre în pădurea de cristal, care crescuse enormă și avea copaci uriași cu imenși țurțuri de cristal galben și roșu. În unele nopți, o muzică profundă, ca dintr-o orgă hiperbolică, se auzea din pădurea aceea stranie și părea că totul intră în vibrație cu țurțurii stranii și că luna însăși se transformă pentru câteva clipe într-o imensă, cosmică, mască de cristal topit.

Nimeni nu își mai aducea aminte de unde primise Regele darul acela neobișnuit, săculețul cu semințele de cristal, care au fost sădite pe unul dintre cele douăsprezece dealuri ce înconjurau marele castel regal, semințe din care crescuse pădurea vrăjită. Nimeni nu își mai amintea parcă nici chipurile cuplului regal și poate că majestățile lor nu ar mai fi rămas în nici un fel în amintirea supușilor, dacă nu ar fi fost uriașele portrete oficiale din sala tronului sau pozele oficiale din cărțile de istorie, în care Regele și Regina păreau că privesc undeva în zare, spre o viitoare pădure de cristal!

Mătușile prințesei Sonia intraseră în mănastirea Sfântului Duh în vârful picioarelor, una dintre mătuși, cea mai înaltă, mergând cu niște balerini auriți, iar cealaltă, cea mai scundă, purtând cu mult curaj niște toculețe subțiri care păreau să se rupă dintr-o clipă în alta sub greutatea rubicondei și veselei mătuși.

Erau amândouă surorile Regelui, dar mult mai în vârstă decât acesta și se purtaseră întotdeauna cu majestatea sa într-un fel matern și protector, care îl scosese adeseori din sărite pe măritul rege. Dar cu prințesa Sonia își găsiseră adevărata vocație de mame emblematice. O răsfățau și făceau totul ca să-i cucerească inima, luându-se chiar la întrecere, care să fie cea mai iubită și care să ofere cele mai multe și mai dulci alinturi.

Din fericire pentru întregul regat, prințesa Sonia, care urma să devină Regină, era o fată deșteaptă și reușea să facă față nu numai avalanșei de dulcegării ale mătușilor îndrăgostite de frumoasa lor nepoată, ci și uriașei simpatii pe care locuitorii micului regat i-o transmiteau în permanență.

Sonia era echilibrată și, deși anii în care avusese coșmaruri o marcaseră și o făcuseră mai sensibilă, nu îi afectaseră nici inteligența și nici caracterul. Crescuse într-un mediu plin de iubire și înțelegere și avea să fie o regină mare și puternică, înțeleaptă și plină de curaj. Așa spunea toată lumea și așa credea și ea însăși.

În timp ce mătușile erau în biserica mănăstirii Sfântului Duh de pe dealul Simka și se rugau cu fervoare, prințesa Sonia dormea încă în patul ei în formă de ou și visa ceva atât de frumos și atât de luminos, cum nu mai visase niciodată.

Se făcea că era încă în pântecele mamei sale regale, dar acesta era transparent și putea vedea afară, ca și cum ar fi fost închisă într-o colivie de cristal. Vedea cerul și copacii, păsările zburând și peisaje nesfârșite desfășurându-se rapid, ca la fereastra unui tren de mare viteză și totul era atât de luminos și de plin de căldură, încât micuța făptură își dorea cu intensitate să iasă din acea colivie și să atingă ea însăși lumina minunată care era în lume.

Deodată, în vis, derularea peisajelor s-a oprit și a putut vedea doar figura Reginei, mama sa, cum stătea aplecată spre mica prințesă, în spatele acesteia fiind Regele, amândoi având niște fețe atât de zâmbitoare și atât de pure, cum nu își amintea să le fi văzut vreodată. Când și-a dorit însă să se apropie de părinții săi regali, să îi atingă cumva, fețele lor au dispărut brusc într-o explozie de lumină și colivia de cristal a devenit albastră, parcă de un albastru acvatic.

Prințesa Sonia încă mai zâmbea și simțea că își dorește să mai revadă acea fabuloasă lumină și chipurile dragi ale părinților ei când s-a trezit, înțelegând într-o fracțiune de secundă că fusese un vis.

Dar ceea ce continua să o nedumerească era claritatea acelui pântece de cristal în care se găsea în vis și, fără să vrea, mintea ei făcu analogia cu pădurea de cristal în care se mistuiseră în mod misterios părinții ei. Simțea ceva, ca o revelație, ori ca un adevăr ascuns ce i se dezvăluia

deodată, că acea moarte nu era naturală și nici întâmplătoare, ci fusese prețul plătit de cuplul regal pentru viața prințesei Sonia.

Poate că făcuseră un legământ, poate că juraseră că dacă li se îndeplinește acea dorință extraordinară de a avea urmași, ei ar putea să dispară, mistuiți ori devorați de strania, magica pădure de cristal. Prințesa Sonia își dădu seamă cât de prețioasă era viața ei, pentru care Regele și Regina plătiseră cu propria lor viață!

Fata simți nevoia să facă o promisiune față de ea însăși de a se strădui să fie o mare, o foarte mare Regină, pentru că avea sentimentul că părinții ei au avut poate o viziune a viitorului și au văzut că era cineva mai prețios decât ei pentru destinul acelei țări, cineva care trebuia să existe, să se manifeste și să se ridice, iar asta merita orice preț și orice sacrificiu!

Pădurea de cristal era acolo, ca un glob ce reflecta viitorul, istoria, destinul, rece și nemiloasă, fără emoții față de sacrificiul suprem, înregistrând doar ceea ce poveștile spun, dar cunoscând în adânc și acele secrete pe care nici poveștile și nici istoria nu ni le spun aproape niciodată.

Când mătușile prințesei Sonia s-au întors din scurtul lor pelerinaj pascal, au găsit-o pe prințesă complet schimbată, cu o altă atitudine și cu altă expresie pe chip. Se vedea limpede că-și înțelesese destinul și că era gata să facă ceea ce îi fusese scris ei, să adauge în cartea istoriei acele pagini minunate, pentru care cei ce îi dăduseră viață făcuseră sacrificiul suprem.

- Ce-i cu tine, Sonia? Ce s-a întâmplat, ce e cu privirea asta care pare a unei persoane cu zece ani mai mare?

- Nu am nimic, dragele mele, nu s-a întâmplat nimic rău. Dimpotrivă, am înțeles cu adevărat că eu urmează să fiu Regină și asta mă face să mă simt la fel de importantă ca orice alt mare personaj din cărțile de istorie!

Prințesa Sonia nu le putea spune mai mult, pentru că a considerat că acea revelație nu era ceva ce putea fi împărtășit cu dragile sale mătuși, cel puțin nu în cuvinte, ci le-a mângâiat delicat, dar cu o superbie nouă și cu un aer regal pe care îl avea deja pe chip și pe care avea să îl păstreze pentru totdeauna.

OMUL-MAIMUȚĂ

Era soare și un zgomot infernal, sirene nebune și urlete. În intersecția de langă minunatul hotel vienez “Imperial” se produsese un accident oribil.

Matei Sterian, care era cazat tocmai la acest hotel de lux, s-a ridicat din pat și a închis fereastra, fără să se uite în stradă, pentru că nu-i plăcea să se lase mânat de curiozitate ori de cine știe ce pulsiune stupidă, combinată cu voluptatea de a vedea sânge și trupuri sfârtecate, așa cum au atâția oameni care se adună în grămezi masive langă locul oricărei asemenea tragedii.

Venise la Viena special ca să o reîntâlnească pe Lena, fosta lui mare iubire din copilăria de băiat însingurat și romantic. Și să o ajute într-o împrejurare dramatică.

Înainte să implinească 18 ani, Lena a fugit de acasă, din cauza unui tată alcoolic și abuziv, dar și ca să scape de o soră ce părea a fi unica iubire a părinților ei, sătulă de rolul de Cenușăreasă și pentru că părea a nu avea nici o sansă să-și schimbe ursita.

A fugit cu o familie de sași care au cărat-o ca pe un bagaj, din România în Germania și mai apoi în capitala Austriei, unde Lena și-a găsit un job în lumea modei și a reușit să se întrețină singură și să își facă pentru o vreme o existență frumoasă și confortabilă, dar fatalmente singură în sufletul ei, până când s-a măritat cu un bărbat pe care l-a crezut bun și cumsecade.

Numai că s-a dovedit că nu era chiar așa, iar destinul ei cel rău începuse din nou să-și arate colții.

Ăsta era destinul ei, era un pattern pe care soarta i-l refăcea oriunde s-ar fi dus, era rolul vieții ei, acela de a deveni Cenușăreasă. Soțul Lenei, un bărbat mult mai în vârstă decât ea, era o nulitate îngâmfată, care s-a folosit de ea ca de un obiect, o jucărie sexuală de care s-a plictisit însă repede. Cum Lena a continuat să lupte cu viața și să-și facă o carieră în lumea modei, bătrâiorul ei soț s-a băgat și el în industrie, maimuțărindu-i nevestei lui toate mișcările.

Ori de câte ori Lena reușea să obțină un job mai bun, un contract mai avantajos sau o poziție mai importantă, omul-maimuță se mișca deîndată în exact aceeași direcție, subminând succesele ei și băgându-se el în seamă cu orice preț.

Ani și ani de-a rândul, Lena nu înțelegea de ce nu reușea să ajungă acolo unde își dorea, până când a realizat că piedica cea mai mare din viața ei era fantoșa aceea de bărbat, care o imita în tot ce făcea, neavând nici atuurile ei și nici capacitatea ei de a suporta realitatea.

Atunci ea s-a hotărât să renunțe la carieră, rămăsese însărcinată și, după o sarcină extrem de dificilă, a născut un băiat cu niște teribile probleme de sănătate.

Din acel moment, omul-maimuță, soțul ei, a abandonat-o și și-a făcut o carieră a lui, bazată pe un fals grosolan cu care a reușit să-i păcălească niște ani pe unii antreprenori, până când a fost dat afară în șuturi cam de peste tot.

Invidia lui inițială față de Lena s-a transformat într-o ură profundă și, într-o noapte furtunoasă de toamnă, a încercat să o înece în cada mare din baie și pe ea și pe băiețelul lor, care avea un handicap sever.

Din fericire, Lena a reușit să se salveze și să-l scoată din apă și pe puiul acela nevinovat. Într-un final s-au despărțit și omul-maimuță a stat la închisoare vreo doi ani.

Pentru această minunată femeie se afla Matei la Viena. Lena îl sunase disperată că are nevoie de bani ca să-și poată externa fiul, după ce acesta fusese internat într-o clinică și suferise niște intervenții chirurgicale extrem de costisitoare.

Bineînțeles că Matei a răspuns apelului ei și a venit cu banii.

– Bună, Lena dragă! Unde-i băiatul?

– E în ambulanță, îl vor duce acasă într-un scaun special, să nu te superi că nu te-am lăsat să-l vezi.

– Doamne ferește, cum să mă supăr! Spune-mi ce mai pot să fac pentru voi?

– Nimic, deocamdată. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că ai venit!

– Fii serioasă, nu e nevoie să te simți în nici un fel recunoscătoare, eu îți sunt recunoscător că ai apelat la mine și m-ai lăsat să te ajut! Spune-mi ce face omul-maimuță?

– Cine?

– Omul-maimuță, ex-ul tău, tatăl băiatului!

– Ei, ce să facă, are o criză de identitate și nu e interesat de familie, vrea să se recupereze pe el însuși, nu ți-am spus? Dar nu știam că-i spui așa, i se potrivește perfect! râse Lena amuzată.

– Dă-l încolo de nemernic! Văd că ai niște cearcăne ca-n filmele horror.

– Daaa! N-am putut să dorm deloc, eram înnebunită de teamă că nu voi putea plăti spitalul, plus că Teo geme noaptea și se zvârcolește de parcă s-ar lupta cu cineva.

– E și el mic și chinuit de soartă. Ai să vezi c-o să se facă bine și vei scăpa și tu puțin de norul ăsta negru.

– Să știi că nu băiatul meu ori boala lui e norul negru pentru mine, ci tembelul ăla care mi-a distrus viața și sufletul Și culmea e că nici acum, după câte mi-a făcut, eu tot nu pot să-l urăsc, în timp ce el mă urăște de moarte.

– Te urăște din complex, e un handicapat nenorocit, fără suflet, fără conștiință.

– Așa e, din păcate!

Lenei îi străluceau ochii albaștri-gri, plini de lumină și de lacrimi. Îi rămăsese trupul frumos și felin și mersul acela specific de catwalk, se simțea în ea imediat manechinul de modă care fusese.

Dar ceea ce te făcea să o remarci dintr-o mare de oameni, era chipul ei, luminat de o imensă flacără sufletească. Se vedea pe toată ființa ei bunătatea și devotamentul, generozitatea și iubirea ei arzătoare.

Matei fusese în multe locuri din lume și cunoscuse multe femei, dar o asemenea minune de om ca Lena nu mai întâlnise nicăieri, niciodată.

Fusese vecina lui când era copil și îi însufleţise visele de băiat naiv și doritor de iubire. Se simțea la ea încă de atunci, de când era doar o fetiță, acea tandrețe nesfârșită care avea să-i lumineze viața și s-o transforme într-o eroină a propriei sale existențe.

Matei Sterian era credincios fără a fi bisericos, dar cum era un om educat și cultivat, profesor de istoria religiilor la o Universitate transilvană, obișnuia să analizeze realitatea și din perspectivă mistică ori mitologică. Poate de aceea, nu înceta să se întrebe de ce Dumnezeu sau îngerii găsesc o asemenea plăcere sadică de a chinui făpturi atât de valoroase ca Lena, făcându-le să se combine cu niște oameni demenți ori criminali!

Parcă îi venea să creadă versiunea aceea mitologică cu Fârtatul și Nefârtatul, adică Dumnezeu și Diavolul, împărțindu-și lumea, pentru ca mai apoi cel din urmă să se distreze cu nenorocirile creaturilor umane!

Se ruga lui Dumnezeu să-l ierte dacă greșește, dar îl durea să vadă asemenea victime nevinovate, asemenea ființe umane cu suflete minunate, cărora li se întâmplă o grămadă de lucruri cumplite, fără nici o logică, fără nici o justificare, fără nici un sens, în timp ce oamenii-maimuță se simt bine merci și-și văd de viețile lor meschine și îmbuibate, fără să aibă nici un fel de probleme de conștiință.

…. Mulți ani mai târziu, după ce Lena îi devenise soție și era fericită iar micuțul Teo se recuperase absolut miraculos, Matei Sterian avea să afle că fostul soț al Lenei, omul-maimuță cum îi plăcea lui să-i spună, fusese împușcat din greșeală de un coechipier de vânătoare, când se dusese pe munte să vâneze cerbi.

Matei simțea că Dumnezeu își mișcase Degetul Său demiurgic, făcând să se întâmple ceea ce era drept și fiara aceea umană să dispară în neant, după ce făcuse atât de mult rău.

MANUSCRISUL PIERDUT

În casa enormă a defunctului filosof Edward Kremer era un scandal monstruos, pentru că moștenitorii veniți împreună cu avocații lor au căutat în toată uriașa bibliotecă a maestrului ultimul său manuscris, care propunea o teorie a cunoașterii cu totul inedită, din care Kremer publicase deja câteva capitole ce făcuseră deliciul dezbaterilor mondiale de idei, dar nu-l găsiseră nicăieri.

Acest manuscris era de o importanță fundamentală pentru cunoașterea filosofică actuală și, mai mult decât atât, editorii din domeniu promiseseră niște sume colosale pentru privilegiul de a-l edita în ediție princeps.

Fiica cea mare a filosofului, Victoria, era căsătorită cu un cunoscut bancher, cu care avea trei copii și era însărcinată cu al patrulea, în ultima lună de sarcină, ceea ce nu o împiedica să urce și să coboare scările care duceau la camera enormă de la etajul vilei, în care era biblioteca tatălui său.

Victoria nu era chiar o intelectuală, în adevăratul înțeles al cuvântului, deși făcuse o facultate de ochii lumii, studiind management ori ceva de genul ăsta și-și luase licența cu o lucrare pe care nici măcar nu avusese curiozitatea să o citească după ce-i fusese adusă, deja scrisă, de un amic al tatălui ei, mare specialist în domeniu.

Avea deci o diplomă, dar nu lucrase nicăieri niciodată, căci se măritase rapid cu cu Hans Goldberg, care era un bancher foarte bogat, de vârstă mijlocie, care fugise de însurătoare până pe la 45-46 de ani, dar care, atunci când a cunoscut-o pe Victoria, a înțeles că nu mai are nici o șansă să scape din ghearele acestei splendide femei roșcate cu ochii verzi. Se căsătoriseră rapid dar cu mare pompă și, de atunci, Victoria îi turna câte un copil din doi în doi ani, cu o precizie matematică.

La căutarea febrilă a minunatului manuscris participa și fratele mijlociu al Victoriei, fiul preferat al tatălui lor, tată care fusese un geniu în teorie dar un părinte plin de defecte în practică, el neînțelegând niciodată că trebuia măcar păstrată aparența unei iubiri egale pentru

copii și-și permisese să-și arate iubirea sa paternă exclusiv față de fiul mijlociu, ignorând-o pe Victoria pentru că era fată și pe fiul cel mic pentru că nu-și amintea, se pare, că și acesta era fiul lui.

Deci favoritul său, Caspar, inventator recunoscut și inginer talentat în aeronave, umbla acum în patru labe, răvășind sertarele cele mai de jos ale uriașelor dulapuri din biroul-bibliotecă al tatălui său, considerându-se de altfel singurul îndreptățit să găsească și să publice lucrarea fundamentală a regretatului său tată.

Caspar nu se pricepea la filosofie în nici un fel și nici nu pretinsese vreodată că s-ar pricepe, așa cum făcuse mereu fratele său mai mic, mereu ignoratul Paul, muzicianul aiurit și boem, care nu moștenise practic nimic din rigoarea seniorului filosof.

Toată lumea țipa isteric, uitând cu desăvârșire că mama lor, soția răposatului filosof, zăcea în camera ei cu febră mare, supraveghetă de o asistentă lăsată special acolo de medicul de familie, care diagnosticase o pneumonie periculoasă la vârsta ei și mai ales pe fondul unei depresii teribile, de care suferea frumoasa doamnă Kremer după pierderea celebrului ei soț.

Era în toată vila aceea splendidă o asemenea mișcare și un asemenea zgomot ce nu avea nimic din reverența și decența unui doliu firesc după o pierdere atât de importantă, a unui drag membru al familiei. Se pare însă că sumele fluturate de edituri îi făcuseră pe toți să-și piardă mințile, sau aproape pe toți, căci Paul părea că nu e atât de interesat de acest manuscris, ci mult mai mult de sticla de bourbon pe care abia o deschisese.

Paul era un bărbat tânăr, blond și înalt, cu alura tipică muzicienilor, față fină, degete lungi, cearcăne vinete sub ochi, care nu aveau însă nimic de-a face cu muzica ci mult mai mult cu nopțile nedormite și cu consumul serios de alcool la care se deda Paul, cu o teribilă voluptate.

Suferise ani în șir din cauză că tatăl lui îi ignora existența, dar renunțase să mai facă vreun efort în a-i atrage atenția gânditorului său tată ci, susținut de iubirea mamei sale, își permisese să facă absolut tot ce-și dorea și în materie de carieră și în viața personală. De altfel Paul era singurul necăsătorit dintre moștenitorii filosofului, căci frumosul muzician schimba iubitele mai repede decât își schimba viorile.

Caspar însă, marele favorit, era însurat cu fata unui magnat din domeniul automobilelor, aveau o reședință somptuoasă în capitală și multe altele prin locuri exotice și se simțea stăpânul lumii, căci puterea banului și a propriei sale minți inventive îi dădea un aer de lider total.

Paul își bău paharul de bourbon și coborî apoi în apartamentul mamei sale, pe care o iubea cu o tandrețe liberă, căci fusese învățat să fie independent și să ofere doar atât cât era autentic în sine, nu din obligație. Se bucură că-și găsi mama mai vioaie și mai liniștită, căci scăpase și de febră și de tuse și urmărea pe tabletă un filmuleț nostim care o făcea să fie bine dispusă.

- Ce faci, dragule? îl întrebă mama sa pe Paul.

- Bine, mamă, sunt din ce în ce mai uimit de cât de hrăpăreți pot să fie scumpa mea soră și minunatul meu frate. Caută ca nebunii ultimul manuscris al tatei, cică le-au oferit niște editori câteva milioane de euro pe el și au înnebunit amândoi. Ce părere ai tu de asta?

- Ce să spun, dragule, eu îmi cunosc bine copiii și îi știu pe cei mari ca fiind foarte materialiști, ei nu sunt artiști ca tine. Crede-mă că mi-aș dori ca tu să fii cel care găsește manuscrisul ăla, abia așa ai scăpa pentru toată viața ta de stresul financiar, nu crezi?

- Hai, mamă, mă vezi pe mine găsind ceva când caut, ori, și mai rău, atunci când nici măcar nu caut?

Începură amândoi să râdă, mama și fiul ei cel mai mic, singurii, se pare, complet dezinteresați de teribila moștenire a ilustrului filosof.

Paul ieși din camera mamei lui senin și cu un zâmbet ce nu i se ștergea de pe figură. Făcea pași lenți și se gândea: „ce-ar fi, totuși, ca tocmai eu să găsesc acel manuscris?”

Intră în bucătărie, pentru că i se făcuse foame. Bucătăria familiei Kremer era foarte mare, parcă era cea de pe Titanic, spuneau copiii în glumă când erau mici. Avea trei plite și trei cuptoare, cel puțin unul dintre ele fiind complet nefolosit, căci doamna Kremer nu prea mai dădea prin bucătărie de când plecaseră copiii de acasă, iar bătrâna bucătăreasă care lucra la ei de vreo treizeci de ani, nu stătea acolo decât două-trei ore pe zi și gătea puțin.

„Ce-a fi să-mi pun o pizza la microunde?”, se întrebă Paul, dar căutarea cuptorului cu microunde nu dădu nici un rezultat. Își aminti că mama sa îi spusese cu ceva vreme în urmă că a

citit că nu era sănătoasă mâncarea preparată la microunde și Paul bănui că a renunțat la cuptorul respectiv.

Scoase totuși o pizza din congelator și aprinse unul dintre cele trei cuptoare electrice. Când deschise ușa cuptorului să pună pizza în el, văzu că interiorul cuptorului era plin cu un teanc enorm de foi, învelite într-o folie de plastic, peste care se pusese o alta, din nu se știe ce material.

Pentru că Paul aprinsese cuptorul înainte să deschidă ușa lui, țiplele care înveleau teancul de foi se încălziseră deja, dar nu foarte tare. Tânărul muzician scoase teancul din cuptor, desfăcu țiplele în care era învelit și văzu cu stupoare că era chiar manuscrisul pierdut al tatălui sau, pe care ceilalți doi frați și avocații lor îl căutau de zor în bibliotecă.

Paul reînveli teancul de foi și merse direct în camera mamei lui.

- Uite, mamă, ce am găsit în bucătărie, în cuptor!

- Ce e asta? întrebă doamna Kremer cu o nedisimulată uimire.

- E manuscrisul tatei! Uite-așa! Vezi că Dumnezeu ține cu mine?

- Foarte bine, e foarte bine așa. Te rog, ia mașina mea din garaj și du-te la această editură care e notată pe biletul pe care mi l-a lăsat sora ta pe măsuță, încă de ieri, când i-a fost făcută oferta aia mirobolantă.

- Ok, mamă, așa o să fac, spuse Paul și ieși pe ușă.

Trecuseră deja cinci ani de la această zi de pomină și lucrarea fusese publicată, cu un succes fantastic.

Practic, filosofia contemporană se reconfigurase odată cu publicarea acestei lucrări și nu numai, căci gândirea flosofică din toate timpurile se dezvăluia acum dintr-o cu totul altă perspectivă.

Paul devenise îngrozitor de bogat odată cu publicarea ultimului manuscris al tatălui său și nu voise să le dea nimic celor doi frați ai săi din uriașa sumă încasată.

Ei nici nu aveau nevoie, dar au fost uimiți cu toții de atitudinea lui Paul, altădată atât de generos cu familia.

Victoria născuse al patrulea copil, care avea un handicap sever și încă nu putea merge, deși împlinise deja cinci ani, dar făcea un tratament experimental și erau speranțe că își va reveni.

Casper supraviețuise unui accident de avion și era fericit că e în viață, iar mama lor, doamna Kremer, era mai sănătoasă și mai strălucitoare ca niciodată.

Paul devenise un muzician recunoscut pe întregul mapamond, dar în faima lui de muzician emerit intervenea mereu faptul că el era fiul tatălui său, ajungând practic să împartă cu acesta posteritatea, ca o mare, uriașă ironie a sorții.

Și tocmai el, Paul, fiul ignorat de tată, era cel mai cunoscut dintre copiii tatălui său și Paul se gândea uneori că tatăl său, aflat în Rai sau în Iad, se răsucea de furie pentru ceea ce se întâmpla, dar nu mai avea cum să intervină în nici un fel în asta. Destinul era, de data aceasta, cel învingător.

LABIRINTUL

Mica urbe era adormită sub soarele de august. În partea asta de țară, verile nu sunt neapărat toride, dar e o căldură din aia grea, ca o sferă enormă răsturnată peste oraș. Totul e cald și somnoros, lent și parcă moale, viața însăși se prelinge ca o miere consistentă, alunecând încet, onctuoasă și dulce.

Lângă opulenta reședință a avocatului Herea se află o altă casă splendidă, cu un destin cel puțin straniu. E o casă albă și foarte mare, cu uși și ferestre negre, făcută cumva în stil colonial, foarte neobișnuit în zonă, dar ceea ce o face absolut unică este grădina-labirint, concepută de un jardinier francez, adus special de primii proprietari ai casei, care aveau șapte copii, șase băieți și o fată, care se făcuse de o frumusețe neverosimilă la vârsta adolescenței.

Frumoasa fată era singura care știa să se descurce perfect în acel labirint și se așeza exact în centrul lui, tolănită pe un fotoliu luxos și aștepta ca frații săi să reușească să ajungă la ea. Mai târziu, frații și-au adus și prietenii, iar prietenii lor i-au adus pe alți prieteni și drumul prin grădina-labirint, până la frumoasa minune așezată în centrul grădinii, dura ore și ore, de multe ori prinzându-i noaptea pe băieții care încercau, chiar și la lumina lunii, să găsească drumul prin acea îmbârligătură demențială.

Din păcate, jocul s-a transformat în tragedie și chiar în mai multe tragedii, căci unii dintre băieți nu au mai ieșit niciodată vii din labirintul grădinii. Peste mai mulți ani, chiar frumoasa fată avea să moară de o tuberculoză netratată la timp și casa a fost vândută și revândută de mai multe ori, până când nimeni nu a mai vrut să o cumpere, căci întotdeauna labirintul din grădină făcea noi victime.

Era un labirint blestemat, iar casa a rămas pustie și s-a ruinat din cauza lui, căci nimeni, absolut nimeni, nu mai avea curaj să intre acolo.

În timpul nopților de vară se auzeau sunete ciudate din labirint, ca niște gemete surde ale unor oameni chinuiți într-atât încât obosiseră de moarte și se stingeau acolo lent și inexorabil.

Spre toamnă, domnul avocat Herea a fost angajat printr-un intermediar să facă actele de vânzare-cumpărare ale acelei case stranii și până în ultimul moment nu a avut habar cine erau cei care deveniseră noii stăpâni ai casei cu labirintul blestemat.

Când a coborât din mașină în piața mare a târgului medieval, unde-și dăduse întâlnire cu noii proprietari în persoană, domnul Herea fu șocat să vadă că era vorba despre un bătrân țigan, care se prezenta ca fiind bulibașa unui trib țigănesc care se aciuase de multe zeci de ani pe dealul din partea de răsărit a orașului.

Acum erau foarte bogați, căci Banca Națională le cumpărase gălețile pline cu monezi de aur și cu cine știe ce alte obiecte, toate făcute din aur. Erau putred de bogați, cum se spune pe aici. Dar erau și un neam de oameni frumoși, cu femeile înalte, blonde cu ochi negri și cu bărbații șateni cu ochii verzi.

Avocatul dădu mâna cu bătrânul bulibașă, care era un om educat și înțelept, cu maniere demodate dar ireproșabile. Omul emana un miros de chihlimbar încins la soare, de iarbă uscată ori de fum fin și era extraordinar de curat îmbrăcat, chiar elegant, ca un personaj de film aproape.

- Cum de ați avut curaj să cumpărați casa asta, despre care știți că se spune că e blestemată, mă rog, nu casa în sine, ci grădina, labirintul?

- Mie nu mi-e frică de nimic și de nimeni, domnule avocat! răspunse bătrânul bulibașă, răsucindu-și mustața lungă și trăgând cu nesaț dintr-o pipă prețioasă, în care ardea un tutun extrem de aromat.

- Dar știu că dumneata ai copii și nepoți, cum veți face să locuiți acolo și să folosiți și labirintul, căci nu se poate ajunge la curtea mare cu pășune din spate decât dacă treci prin labirint și știu că voi aveți și cai din ăia scumpi, care au nevoie de pășune proaspătă. Știu chiar că sunt acolo în spate niște grajduri foarte dichisite.

- Păi tocmai caii ăștia reprezintă curajul nostru, domnule Herea! răspunse bulibașa, cu glasul calm și ușor răgușit.

- Cum adică, ce secret e ăsta? E o vrăjitorie? întrebă totalmente surprins domnul avocat Herea.

- A, nu, nu e nici o vrăjitorie. Dar caii sunt animale cu un alt fel de deșteptăciune decât a noastră și se orientează perfect prin orice fel de desișuri, păduri, drumuri întortocheate. Noi am și verificat asta, înainte de a ne trimite notarul la dumneavoastră și am reușit să trecem cu toții prin labirint, dar numai călăre pe cal. Așa că ne vom urca pe cai și vom ajunge în grădina mare cu grajdurile din spate. Odată ajunși acolo, vom sparge zidul într-o parte și vom face poartă, ca să se poată intra direct pe acolo, dar deocamdată vom intra prin labirint.

- Extraordinar, foarte deșteaptă idee! rosti cu o admirație nețărmurită domnul Herea.

Așa că, în scurtă vreme, toată lumea s-a obișnuit cu casa colonială locuită și nu se mai vorbea despre blestemul labirintului. Se făcuse între timp iarnă, o iarnă din aceea siberiană aproape, cu ger și viscol, ceva cumplit, că nici nu mai puteai să ieși din casă fără să simți că te ia vântul pe sus și te duce la capătul pământului. Asta pentru că târgul este într-o zonă din asta cu verile foarte călduroase, dar cu ierni cumplit de geroase și grele.

Locuitorii credeau că era cea mai cumplită iarnă care se abătuse peste ei, pentru că de vreun secol nu se mai pomeniseră asemenea nămeți uriași și asemenea geruri. Mulți spuneau că au auzit lupii urlând în pădurile din partea de vest a orașului și parcă o insidioasă dar temeinică frică se furișase în sufletele oamenilor.

Nici școlile nu au funcționat în iarna aceea și nici magazinele nu prea au fost deschise. Oamenii făceau cu rândul și încărcau mâncare într-o camionetă și treceau pe la fiecare casă, lăsând câte ceva de mâncare.

Dar în marea lor majoritate erau oameni gospodari, care aveau cămările pline cu cârnați și șuncă, cu dulcețuri și magiun, cu conserve și murături, cu zacuscă și fructe uscate, cu făină și mălai, iar ouă aveau de la găinile pe care le culcușiseră bine ca să nu înghețe. Aveau ce mânca și au reușit să treacă sănătoși și întregi peste iarnă.

La începutul lunii martie a ieșit și soarele și au început să se dezghețe zăpezile alea uriașe. Curgeau streșinile, cădeau țurțurii enormi și oamenii începură să iasă din casă, cu prudență și cu oarecare spaimă, că nu știau niciodată ce putea să cadă de pe acoperișuri, așa că făcuseră cărări pe mijlocul străzilor.

Într-o sâmbătă, pe la prânz, domnul avocat Herea se întâlni pe poteca de zăpadă înmuiată cu preotul paroh din acea parte a orașului. Părintele paroh era un bărbat cam la șaizeci de ani, fiu și nepot de preot, un om cu har, care slujea la catedrala din centru, care era de fapt o biserică ortodoxă foarte mare, căreia locuitorii îi spuneau catedrală ca să facă față concurenței majestuoasei catedrale catolice, construite recent chiar lângă biserica centrală a orașului.

Părintele Pintilie fusese foarte gras, aproape obez, cel puțin așa și-l amintea domnul Herea, dar acum părea neverosimil de suplu, deși purta peste sutană un cojoc frumos și bine lucrat, căci omul avea și o tăbăcărie din care scotea bani frumoși, dar o trecuse pe numele ginerelui, ca să nu se spună că popa e bogat.

- Bună ziua, părinte, ce-ai slăbit așa de tare peste iarnă? Ai făcut foame, n-a fost nimeni la biserică? întrebă cu o veselă ironie domnul avocat.

- Bună să vă fie inima, domnule Herea! răspunse părintele mucalit. Au fost vreo doi-trei moșnegi și vreo trei-patru babe în iarna asta la biserică, dar mai mult am slujit singur, că eu am ajuns mai ușor de la casa parohială din curte decât putea ajunge la biserică oricine din oraș. Ba chiar am tras și clopotele și am curățat zapada singur, că s-a îmbolnăvit și a murit clopotarul care făcea treaba asta înainte.

- Vasile? Dar ce-a pățit săracul?

- Da, Vasile. Nu știu exact ce s-a întâmplat și chiar acum merg acolo să văd ce și cum a fost cu povestea asta, că din câte spune nevasta lu' Vasile ai putea înțelege că l-a mâncat cine știe ce fiară diavolească pe bietul om.

- Cum adică?

- Apăi, Leana, nevastă-sa, zice că Vasile s-a dus înainte de Crăciun la casa albă a bulibașei să împrumute niște bani, ca să aibă de sărbători, că știți că țiganii au bani mulți și dau cu camătă, parcă ar fi ei jidovii cei noi din târgul ăsta.

- Știu, părinte, că-s bancheri, cum să nu știu! râse domnul avocat Herea.

- Da, bancheri nu glumă! Și Leana zice că Vasile a luat de la bulibașă vreo două mii de lei și au avut niște sărbători îmbelșugate, dar imediat după anul nou a venit la ei la poartă unul dintre puradeii țiganilor și i-a spus lui Vasile că-l cheamă bulibașa la el.

Vasile se dusese la bulibașă și se făcuse noapte afară și se făcuse dimineață și el nu mai venea. Femeia era moartă de grijă, dar peste vreo jumate de ceas, Leana l-a văzut la poartă pe copilul care venise de cu seară din partea bulibașei, cărându-l cum putea el pe bărbatul ei, Vasile, care părea leșinat ori beat mort. Leana a vrut să țipe la Vasile, dar a văzut că era bătut și învinețit și nu putea vorbi deloc. I-a mulțumit copilului care a spus că l-a luat pe nenea din nămeții de lângă biserică și a plecat la el acasă.

- Și, ce s-a mai întâmplat? întrebă cu o nedisimulată curiozitate avocatul.

- Păi, ce să se mai întâmple? Leana mi-a spus că Vasile a zăcut mult și nu a mai putut vorbi deloc și nu s-a mai putut ridica din pat. Peste vreo două săptămâni a murit, dar cum chiar atunci a fost viscolul ăla nebun de nu se putea ieși din casă deloc, femeia l-a îmbrăcat frumos pe bărbatul ei, l-a pus într-un giulgiu făcut dintr-un cearșaf de pat și l-a băgat în zăpadă, chiar în față ușii, că mai departe nici nu putea ajunge din cauza nămeților cât casa. Când a început zăpada să se topească, Leana a ieșit cu o lopată să-l scoată pe Vasile și să-l aducă la biserică că să-i slujim și să-l îngropăm creștinește.

- Și?

- Și culmea este că nu l-a mai găsit! Eu de asta mă duc acuma la bulibașă să văd dacă cineva de la ei a luat cumva mortul, deși nu cred că aveau de ce și nici cum să facă asta.

- Bineînțeles că nu aveau cum.

- Bine, părinte, mai vorbim când se curăță cum trebuie zăpada asta. Numai bine!

- Să fiți sănătos!

După vreo lună de zile, când orașul revenea încet la viață după iarna aceea de coșmar, avocatul Herea a fost chemat la procuratură unde i s-a spus ca polițiștii au găsit în labirint vreo doisprezece morți. Dar ce era teribil de straniu, era faptul că toți erau îmbrăcați și încălțați cu lucruri noi, și înveliți în giulgiu, plus că era evident că fuseseră congelați în zăpadă.

Bulibașa și toți din familia lui au fost cercetați, dar nu s-au găsit nici un fel de dovezi că ar fi fost implicați în această stranie poveste.

Mult mai târziu s-a aflat că toți cei găsiți în labirint fuseseră anterior să vorbească cu bulibașa despre împrumutul de bani pe care-l făcuse fiecare. Nu s-a găsit însă nici o legătură între această vizită și moartea oamenilor, iar locuitorii urbei nu vorbeau decât în șoaptă despre asta, căci nimeni nu avusese curajul să spună la poliție că inșii ăia ajunseseră la casele lor zdrobiți în bătaie sau în alt mod și că de aceea și muriseră.

Nu spuneau nimic nici despre labirint, mai ales după ce auziseră cu toții urlete neomenești dinspre locul acela sinistru!

FĂRĂ SENTIMENTE

Între soții Antonov nu mai era de mult nici un fir de iubire, dar interesul financiar îi făcea să fie solidari în conducerea firmei lor comune. Dintr-o mică firmă de familie, care dintr-un apartament de bloc făcea legătura între cei interesați de anumite obiecte și producătorii de resort, firma lor ajunsese în zece ani la o cifră de afaceri comparabilă cu a unei fabrici de automobile.

Vladimir și Ania aveau și un băiețel, deja școlar, a cărui inimă și-o disputau cu ferocitate, adversitatea lor devenind astfel din ce în ce mai încrâncenată. Se iubiseră cândva cu pasiune, dar o pasiune scurtă, ținând mai mult de trup decât de suflet, așa încât atunci când Ania deveni mamă, soțul ei nu mai vedea în ea o femeie iubită, ci doar un obiect casnic, de a cărui utilitate nu era foarte lămurit la început.

Din bărbatul tandru și fermecător de la începuturile poveștii lor nu mai rămăsese nimic, nici măcar rutina vreunui gest mecanic de mângâiere, așa cum faci cu un animal de casă. De partea cealaltă, Ania cea drăgălașă și dulce și răsfățată se transformase într-o femeie aspră, cu vocea poruncitoare și cu un interminabil chef de ceartă.

Acum însă era în pericol firma lor, amenințată de guvern că va fi scindată și împărțită între mai mulți acționari, așa încât făcură în mod spontan front comun.

- Ce-și închipuie nemernicii ăștia de la guvern că le vom da rodul muncii noastre, al sacrificiilor noastre așa, pe degeaba? Dar ce suntem noi, asociație de caritate?

– Păi da, frate, auzi! Cică e inadmisibil ca o singură firmă familială să aibă asemenea profituri uriașe, de parcă nu le-am fi făcut noi, ci ni le-ar fi dat ei și noi am stat doar degeaba, la cerșeală!

– Nu știu cum dracu fac ăștia de nu se mai satură de luat, că bugetul îl sug, taxele la fel, șpăgile curg tot la ei în conturi, numai noi cât le-am dat limbricilor ăstora! tună și fulgeră Vladimir.

– Lasă dragă, că numai eu știu eu câte neveste de demnitari am cărat cu mine la Paris, la Milano, la Londra, de-am îmbrăcat toate țoapele astea cu haine de la cele mai renumite

branduri! Mi se face greață când mă gândesc! adăugă și Ania, cu lacrimi de furie în ochii ei minunat de azurii.

Chiar în seara aceea însă, amândoi s-au supus cerințelor guvernului, au alcătuit un consiliu de administrație și au băgat o mare parte din firma deja gigantică pe un consorțiu alcătuit dintr-o mulțime de firme offshore, create sigur în străinătate și cu sediul în diverse insule exotice, ei fiind în spatele acestor misterioși acționari anonimi.

De fapt, toți cunoșteau șmecheria, dar cum la fel făceau și ceilalți, guvernul se prefăcea că îi crede și că firma va avea acționariat multiplu, cu investitori străini și că ei, Antonovii, nu vor fi decât niște administratori loiali!

Minciuna ajunsese în toată țara o politică oficială, nici nu mai era cazul să se ascundă sau să se streseze. Cine nu știa să mintă, gata, veneau urgent procurorii dirijați de sus, de la Nașul mare și-l săltau pe respectivul, băgându-l la zdup ca pe un infractor periculos! Frumos de tot, cu televiziuni la poartă, cu tot tacâmul! Între puterea politică și cea a unor Antonovi deveniți prea tari se ducea un război greu, de mai mulți ani și încă nu se știa cine va câștiga.

Numai bieții oameni obișnuiți, cu familii amărâte, își duceau de pe o zi pe alta necazurile, fără să aibă nu atat problema conflictului afectiv pe care-l aveau Vladimir și Ania, cât nu duceau grija grea a unei firme de miliarde, grija unui bănet prea gogonat, care să supere guvernanții!

Deci, s-ar putea spune că ei erau fericiți, săracii! Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor va fi Împărăția Cerurilor, spusese Cristos și fiecare moment al istoriei i-a dat și-i dă necontenit dreptate! Dar nimeni nu a spus niciodată despre cei săraci cu adevărat, despre cei fără pâine, despre cei flămânzi, dacă și ei aveau vreun loc în ceruri. Ah, ba da, spusese ceva Cristos și despre aceștia. Oricum însă, în această lume, nu ei sunt cei care contează.

Între timp, băiețelul Antonovilor, exasperat de atmosfera de ură din familie, fugise de acasă, luat de niște elevi mai mari care se duceau la munte să facă alpinism. Neștiind nimic despre băiat, Ania și Vladimir aflară cu stupoare că e de negăsit și începură cu presiuni pe poliție, pe salvamontiști, pe directorii școlari, pe toată lumea.

Copilul lor era, simțeau ei așa, în mod instinctiv, în pericol și nu-l putea ajuta nimeni ! Însă, în ciuda urletelor înfuriate sau disperate ale celor doi părinți, nimeni nu a putut lua legătura cu copilul.

Doar o familie, a unuia dintre elevii mari, a aflat de ce și cum au plecat cei din grup la munte și știau cu aproximație cam pe unde ar putea să înnopteze. Lanțul relațiilor sus-puse funcționa perfect în afaceri, dar în cazul ăsta nu prea mergea ca acolo.

Copiii erau de negăsit, pentru că nu ajunseseră la nici o cabană din zonă și nici nu puteau fi văzuți din elicopterul cu care Vladimir Antonov se și dusese în recunoaștere.

Era o noapte neagră și urâtă, cu luna ascunsă de nori și cu o atmosferă sumbră, ca o presimțire rea. Începuse și ploaia și căutarea devenise imposibilă. Lăsară totul pentru a doua zi în zori, dar nici căutările ulterioare nu dădură vreun rezultat. Parcă-i înghițise pământul pe copiii ăia, cu bocanci cu tot!

Foarte târziu, în noaptea următoare, Ania primi un telefon de la mama unuia dintre elevii mari. Femeia plângea și printre suspine spuse că i-a fost găsit băiatul zdrobit de o stâncă și că nu știe despre ceilalți.

– Dimi, Dimi, scoală-te, hai să căutăm băiatul! strigă Ania, cu glasul răgușit de nodul de plâns din gât.

Vocea cu care-l trezise pe Vladimir nu mai era a Aniei, doamna cea învățată să comande, ci era vocea disperată a unei mame care presimte ceva cumplit în legătură cu puiul ei.

Vladimir a comandat un elicopter de la un mare proprietar de astfel de vehicule, s-a urcat în el si a pornit spre munte, în timp ce Ania urma să colinde spitalele. Abia spre dimineața următoare a dat de un doctor de la Spitalul municipal de urgență, care i-a spus că i-au fost aduse trei corpuri de adolescenți, dar aflate într-o stare de asemenea distrugere fizică încât nu crede că ar putea fi recunoscuți.

Înainte însă ca Ania să înceapă să urle de durere, doctorul îi spuse că în sala de operație mai era un copil, mai mic decât ceilalții, pe care încercau să-l salveze, deși șansele erau minime.

Doctorul nu știa cine era copilul și nici nu putea să intre acolo, așa că o sfătui pe Ania să aștepte terminarea operației pentru a-l vedea.

Numai Dumnezeu știe cum au trecut cele vreo trei ore, până când au ieșit doctorii, cu fețele supte de oboseală. Între timp sosise și Vladimir și amândoi Antonovii se repeziră la doctori cu niște figuri deformate de plâns.

– Nu știm cine e copilul, dar…. trăiește! asta a fost tot ce a mai putut să îngaime doctorul care-l operase.

Când targa pe care era copilul a fost scoasă din sala de operație, cei doi s-au aruncat în genunchi să-i vadă fața. Era, da, da, era chiar băiatul lor și soții Antonov izbucniră în hohote de plâns, îmbrățișându-se spasmodic, în timp ce copilul lor, iubirea vieții lor, era dus la reanimare!

DORINȚĂ NESFÂRȘITĂ

În întreaga regiune alpină nu întâlneai un mai mare înțelept și un mai strălucit matematician decât Arturo Silvestrini, descendentul, spun gurile rele, al unui celebru cândva astrolog de la curtea regilor Franței, dar asta era doar o legendă, pe care adeseori el însuși, marele geniu într-ale numerelor, o menționa câteodată, cu un amuzament aparte și cu un zâmbet abrupt în colțul gurii.

Geniul alpin, cum îi plăcea să se autodefinească, era un bărbat înalt de aproape doi metri, osos și cu o expresie de vultur pe figura aspră, cu trăsături de muntean care nu cunoaște civilizația. Marele matematician se și lăuda cu genele lui alpine și spunea că specia extraterestră din care provine are genele mai tari decât pământenii obișnuiți.

Planeta să erau munții Alpi, pe care-i cunoștea foarte bine, căci vara făcea lungi drumeții, iar iarna schia neobosit, în ciuda vârstei sale, care de altfel nu se vedea deloc pe trupul masiv al profesorului. Arăta oricum cu mulți ani mai tânăr decât era în realitate!

- Îmi funcționează creierul mai bine când e hiperoxigenat, am nevoie de munte, nu pot să trăiesc altfel și nici să gândesc. Cred că toți oamenii ar putea fi geniali dacă ar avea creierul foarte bine oxigenat! spunea râzând cu poftă genialul Arturo Silvestrini.

Râsul îi dezvelea dinții mari, cu canini foarte ascuțiți, ca la fiarele adevărate. Culmea era că genialul matematician semăna mult mai mult cu un țăran de la munte, decât cu un savant școlit la cele mai strălucite și renumite universități din lume.

- Numai funcționarii mediocri seamănă a „intelectuali”, măi copii! le declară ritos Arturo Silvestrini studenților săi.

- Cum așa, dom’ profesor?

- Uite-așa! Gânditorii adevărați arată fiecare extrem de special, de personal, nu sclivisit, cu frezăpe-o parte și cravată colorată cum au tolomacii ăștia făcuți la ștanță! Ăștia sunt toți la fel, roboți cu pretenții și fără minte, hahaha!

Studenții se amuzau, dar aveau grijă ca nu cumva să apară în fața genialului profesor cu aspect din acela de android, adică nu veneau îmbrăcați după moda birourilor și nici nu făceau paradă de urbanitatea lor exagerată. Dacă ura ceva cu adevărat pe lumea asta, Arturo Silvestrini îi ura pe masculinii obsedați de modă ca niște pițipoance, căci bătrânul gânditor era convins că preocuparea fundamentală a unui intelectual adevărat este să-și muncească mintea și nu să-și asorteze fundul, cum spunea el.

Era în apropierea Paștilor din anul 1991, când genialul Arturo Silvestrini împlinea chiar 91 de ani și era atât de preocupat de numere și semnificațiile spirituale ale acestora dezvăluite de formule matematice, încât umbla ca un bezmetic, nu mai dormea, nu mai mânca la timp, aproape că nu se mai îngrijea.

Părea obsedat să descopere acea formulă matematică, acea combinație de numere, acel cod care tradus în cuvinte se numește Dumnezeu și acestui scop îi dedica întreaga sa genialitate și energie.

- Și ce-o să faci când o să-L decodifici pe Dumnezeu, bunicule? îl întrebă Richard, nepotul său de 13 ani, cel mai mic dintre nepoții săi, născut de fiica cea mică, rod al bătrâneții sale, și singurul care părea să-i fi moștenit preocupările și poate chiar genialitatea.

- Richard, când o să-L decodific pe Dumnezeu, o să pot înțelege universul și ființa și tot ce este în această lume și în alte lumi posibile.

- Adică o să-ți îndeplinești dorința ta nesfârșită de a cunoaște, dar alți oameni, bunicule, dacă ar avea acces la codul lui Dumnezeu, ar putea să-și îndeplinească cine știe ce dorințe criminale, nu-i așa?

- Dragul meu, oamenii obișnuiți în general își îndeplinesc dorințele, inclusiv pe cele criminale, pentru că nu sunt atât de evoluați încât să-și reprime dorințele primitive și să caute să-și împlinească dorințe superioare, spirituale de exemplu.

- Vai, bunicule, tu vorbești despre oameni cu un dispreț teribil, de parcă ar fi viermi, nu ființe cu conștiințe, cum mi-ai spus chiar tu.

- Ce bine ar fi dacă la toți oamenii ar fi active aceste conștiințe, dar conștiința, Richard, este știință, cunoaștere adică, conjugată cu credință, de aici derivă și acea particulă „con”, care înseamnă împreună. Ori, din păcate, prin cine știe ce eroare de programare, oamenii au ieșit defecți și nu-l pot reflecta clar pe Dumnezeu, deși codul divin este înscris și în ei înșiși.

- Poate că oamenii simpli dar curați, puri, au acces la acest cod divin nu prin intermediul numerelor, cum vrei și poți tu, ci, așa cum „văd” orbii, prin ceva informal ori poate inefabil, nu crezi?

- Hmm, nu e rea deloc ideea ta. Mă gândesc că acest cod numeric divin are și expresii alternative, așa cum este lumina, care este și undă și corpuscul. Deci acest cod numeric ar putea fi și un cod muzical, așa numita muzică a sferelor, ori un cod cromatic, ori o expresie de altă natură, poate afectivă, da, da, cred că este posibil.

- Și totuși, până la urmă, în esența lor, toate aceste expresii sunt tot numerice, pentru că sunt vibrații, iar vibrațiile se decodifică tot matematic. Numai tu ai dreptate, bunicule, când spui că tot ce există, și Dumnezeu însuși, sunt expresii ale unor coduri numerice. Aha, oare de asta au început să fie puse coduri numerice la toate alea, oameni și obiecte, ca să-l imite pe Dumnezeu?

- Să știi că nu m-am gândit la asta, dar este extrem de interesantă abordarea ta. Acum, lasă-mă singur, Richard, pentru că simt că mă apropii de Lumina Primordială, de Numărul Divin!

- Așa să fie, bunicule. Și ai grijă cum îți formulezi dorința ta nesfârșită, ai grijă, atunci când îl decodifici pe Dumnezeu!

- O să am, Richard, o să am!

Puștiul ieși gânditor din imensul birou al bunicului său, ca dintr-o grotă de cărți și păși gânditor, ieșind din vilă și mergând pe cărarea ce ducea de la casa genialului Arturo Silvestrini spre una din pădurile alpine din apropiere.

Richard era atât de atent la meandrele gândurilor sale, încât era gata să se împiedice de doctorul Meuron, care se grăbea, cu pași mari, spre reședința Silvestrini.

- Bonjour, docteur! Îmi cer scuze că nu am fost atent, sper că nu v-am lovit.

- Nu e nici o problemă, Richard, nici eu nu eram atent. Mă grăbesc să merg la domnul profesor Silvestrini, pentru că am primit un telefon urgent de la mama ta, care mi-a spus că domnul profesor este încuiat în biroul său și că se aude de acolo cum geme fără oprire.

- Nu se poate, abia m-am despărțit de el și era în stare perfectă, probabil că scoate cine știe ce sunete în timp ce umple tablele cu formulele lui fascinante. E pe cale să-l găsească pe Dumnezeu într-o formulă matematică, să știți! îi spuse Richard doctorului Meuron, cu un ton conspirativ.

- Și totuși, hai să grăbim pasul spre casă, să vedem ce se întâmplă acolo! răspunse doctorul.

Richard era nu doar nepotul preferat al bunicului său, dar părea să fie, într-un fel destul de straniu, aproape o clonă a acestuia. La fel de înalt și osos, la fel de expresiv, numai că Richard, la cei 14 ani ai săi, arăta poate cu câțiva ani mai mare, dar altfel era doar un adolescent blond, cu ochi mari și albaștri, în timp ce genialul său bunic era aproape brun, numai ochii săi verzi, ca veninul de șarpe, îl salvau de la a fi smead de-a binelea.

Mama lui Richard era a cincea și cea mai mică dintre fiicele profesorului și nu fusese căsătorită niciodată. Rămăsese gravidă încă din timpul liceului și nimeni, dar absolut nimeni din familie, nu a reușit să afle cine era de fapt tatăl băiatului său.

Nici măcar preotul nu a reușit să-i smulgă această mărturisire, cum nu a reușit nici vestitul psiholog elvețian chemat în ajutor de Arturo Silvestrini pentru fiica sa preferată.

Richard primise explicații hazlii despre originea sa supranaturală, ca și cum frumoasa sa mamă ar fi fost lăsată grea de vreun preaputernic duh alpin, cum sunt atâtea prin pădurile acelea.

Oricum, Jeanette, căci așa o chema pe mama lui Richard, a rămas lângă părinții săi, abandonând orice ambiții academice, iar după moartea mamei sale, adorata soție a profesorului Silvestrini, ea a fost cea care a preluat conducerea uriașei reședințe familiale, care nu se limita doar la reședința propriu-zisă, ci avea și construcții dedicate oaspeților, mai ales studenților care veneau în grupuri mari, să stea alături de marele profesor în convorbiri care durau zile întregi, așa că aveau asigurată pensiunea acolo, pentru indiferent cât voiau să stea.

Deasemenea, într-una din curțile ”castelului”, cum spunea în glumă Richard, erau și vreo trei-patru mașini, mereu la dispoziția membrilor familiei sau a oaspeților care se perindau permanent pe acolo.

Doctorul Meuron o luase cu mult înaintea lui Richard și pătrunse pe poarta mare, urcă scările și intră în vastul apartament al matematicianului.

Jeanette îl însoți până la ușa biroului, din care însă nu se mai auzea nici un sunet. Îl strigară și unul și celălalt pe profesorul Silvestrini, rugându-l să deschidă ușa, care era încuiată pe dinăuntru.

Cum nu primiră nici un răspuns, Richard, ajuns și el în fața ușii, se repezi pe scări în jos, ca să aducă cheia de rezervă și poate și vreo bucată de ceva care să-l ajute să deschidă ușa forțat, dacă era nevoie. Cam la soluția asta s-a și ajuns până la urmă, pentru că nu se putea face nimic cu cheia de rezervă, atâta timp cât pe interior mai era o altă cheie în broasca ușii.

Deschiseră cu forța și, spre marea lor stupoare, profesorul Silvestrini nu era absolut nicăieri.

În timp ce dădeau telefon la poliție, de undeva de dincolo de curtea reședinței, dinspre pădure, cineva striga, aproape urla, că l-a găsit pe profesorul Silvestrini. Au dat fuga cu disperare și îl văzură pe bătrânul geniu zăcând în poziție fetală la intrarea într-o grotă din apropiere, cu mâinile împreunate a rugă.

Între timp, Richard putuse să vadă, pe una dintre imensele table negre din biroul bătrânului, și unde un nucleu spectaculos de formule matematice, care parcă emana o energie pregnantă, îi atrase în mod special atenția.

- L-a găsit pe Dumnezeu, bunicul l-a găsit pe Dumnezeu! murmură băiatul.

Nu mai spuse nimănui secretul care-i fusese dezvăluit în mod miraculos, dar își notă cu grijă formula, înțelegând că bunicului său îi fusese împlinită dorința nesfârșită de a cunoaște Totul divin, de aceea, credea Richard, putuse să dispară din camera de studiu, poate dematerializându-se și rematerializându-se în pântecele alpin pe care-l iubise așa de mult.

Oricum, poliția nu a găsit nici o explicație pentru cele întâmplate, iar moartea bătrânului matematician a fost declarată, bineînțeles, moarte naturală!

TRAUME ȘI VINDECĂRI

Emilian a fost și a rămas un visător. Genul ăla pierdut în filmul interior, care merge pe stradă, dar nu trăiește în realitatea de aici și acum, ci în realitatea din capul lui, unde e poate o furtună și o casă care se desface în vânt sau cine știe ce alte lucruri.

În mintea lui era sigur că a parcurs o mie de vieți, a avut zeci ori sute de cariere, a luat premii și medalii, s-a însurat de o mie de ori și a divorțat de două mii, a avut sute de copii, regate și împărații. În mintea lui, în visul lui, se simțea etern și infinit, așa cum sunt de fapt toți oamenii.

Acolo, în visul nostru de trezie sălășluiește puterea lui Dumnezeu sau a ceea ce noi numim cu acest cuvânt și care este probabil energia universală, cea care susține și universurile vizibile și pe cele invizibile.

Emilian credea că prima lui experiență de vis interior s-a întâmplat când încă nici nu era la școală. Se făcea că era o după-amiază în care mama lui adoptivă îl obliga și pe el, ca și pe ceilalți copii ai familiei, să doarmă după masa de prânz. Îi așeza pe fiecare în patul lui, îi învelea frumos, le dădea comanda supremă „Dormiți!” și ieșea din casă, continuând să trebăluiască prin curte. Din când în când, intra ușor și îi verifica, ca să se asigure că nimeni nu iese din cuvântul ei.

Și nimeni nu îndrăznea să facă asta. Nici măcar micul Emilian. Cum însă ritmul lui interior se pare că era diferit de al celorlalți copii, nu-i era niciodată somn și nu reușea să adoarmă după prânz oricât de mult s-ar fi străduit, așa că a învățat să închidă ochii, doar pentru a nu o supăra pe mama sa.

Așa a învățat să-și creeze nenumărate scenarii în minte, în care, desigur, el era protagonistul și eroul, ceea ce-i dădea un sentiment de intensă bucurie. Atunci a devenit visător, și, așa cum avea să-i spună, mult mai târziu, una dintre iubitele sale, care-i era și colegă de facultate, se părea că nu va reuși să trăiască în mod real decât atunci când avea să renunțe să viseze în plină trezie.

Pe Emilian însă nu îl complexa deloc visarea asta cvasi continuă, care îl făcea să pară un ciudat, ci ceea ce îl durea era acea traumă pe care încerca necontenit să o ascundă în spatele ecranului miraculos al minții, pe care se proiectau filmele lui, dorințele, iluziile, iubirile, amăgirile sale.

În timp, priceputul tânăr și-a elaborat și dezvoltat cu măiestrie aceste filme interioare. Credea că datorită lor a și reușit să treacă peste marea traumă a copilăriei sale, momentul în care mama lui biologică l-a dat de la ea, traumă care a rămas în bărbatul adult care devenise, așa cum rămâne o gaură, ca amintire a unei împușcături al cărei glonț ți-a străpuns pieptul și a ieșit pe partea cealaltă.

Nici succesele sale școlare de excepție, nici cariera lui din ce în ce mai importantă și mai profitabilă, nici toate iubitele, ori călătoriile și distincțiile, nimic nu au reușit să acopere gaura aceea de glonț din pieptul lui, care durea ori de câte ori era atinsă, fie chiar și cu răsuflarea.

Singurul tratament care funcționa cu adevărat era visul interior, treaz dar în extaz, cum îi plăcea să-l numească, dar care l-a salvat pe Emilian de la depresie, de la disperare, de la ratare. Sigur că nu putea recomanda această "terapie" și altora, așa cum face un psiholog ori un psihiatru, acelora care suferă de o traumă în copilărie și care ar putea să se trateze și ei cu visul lucid, nu, nici vorbă. Fiecare om își găsește în propria sa existență soluțiile cele mai bune la problemele sale, indiferent despre ce problemă ar fi vorba.

Stând de vorbă cu Dinu, un foarte bun prieten, Emilian îi povesti, plin de însuflețire, următoarea întâmplare:

"Lucram la un moment dat cu o echipă de specialiști veniți din Statele Unite și depășiserăm cu mult orele de program. Trebuia să rezolvăm ceva și nu se potriveau piesele, ne sfătuiserăm, căzuserăm de acord pe o anumită soluție care părea să rezolve totul, dar se dovedise că în practică nu mergea deloc ceea ce noi consideraserăm a fi soluția ideală. Mark, șeful team-ului american, mă trase de mânecă și-mi spuse:

– Emilian, te rog să nu te superi, dar am impresia ca voi, românii, nu știți ce înseamnă limita. Indiferent de situație, voi mergeți până dincolo de limită și dacă asta pare să funcționeze o dată sau de două ori, nu poate să funcționeze pentru o viață întreagă. M-ai pus într-o situație extrem

de neplăcută față de echipa mea, i-ai făcut pe băieți să se entuziasmeze, să creadă că au găsit rezolvarea perfectă și uite că nu merge și trebuie să o luăm mereu de la capăt. Tu ai vrea să stăm cu toții până dimineață, dar nu se poate, man! Avem o singură viață și ea merită trăită și ca s-o trăiești trebuie să știi când să te oprești și să nu-ți epuizezi energia vitală așa, aiurea, degeaba. Înțelegi ce vreau să spun?

– Înțeleg, Mark. Sorry că am trecut peste tine ca lider, dar sincer am crezut că o să iasă perfect totul și… hai să plecăm acasă, adică eu acasă și voi la hotel, să ne odihnim și de mâine vedem cum ajungem la o soluție rezonabilă! Ok?

– Ok!

Americanii au plecat să se odihnească, dar mintea mea de român care nu are liniște până nu epuizează toate variantele, până nu simte că i se scurge materia cenușie pe birou în căutarea unei soluții, nu m-a lăsat să mă odihnesc. Pe la ora șase dimineața, găsisem deja soluția și o și testasem și văzusem că merge. Fericit și surescitat, am mers la baie, am lăsat apa să curgă și mi-am băgat capul sub jetul de apă rece ca gheața. Apoi m-am șters cu prosopul, îndelung, așa cum îmi făcea mama mea adoptivă când eram copil. Mă simțeam complet odihnit și renăscut, de parc-aș fi dormit zece ore, deși nu închisesem ochii nici măcar o secundă.

Până când Mark și team-ul lui aveau să sosească la ora nouă dimineața, am închis ochii și am „vizionat” un film interior, în care totul ieșea perfect și aveam succes și se întâmplau numai chestii minunate. Când au venit americanii, am deschis ochii, m-am ridicat și eram plin de energie și entuziasm. I-am spus lui Mark ce soluție am găsit, le-am arătat și celor din echipă cum am rulat testarea și am lucrat toți ca să fim gata până la ora standard de plecare de la birou.

Înainte să plecăm, Mark m-a tras deoparte.

– Nu știu cum faci tu, sau cum faceți voi, românii, de reușiți să vă extenuați și după aceea să vă reveniți ca prin minune! Sunteți o specie aparte, un neam mistic, așa cum îmi spusese mie un prieten, al cărui bunic se trage din România, de undeva de prin munți. Sunteți tari de tot, bro!

– Thanks. Poate că ai dreptate, suntem foarte tari, numai că nu știm să ne prețuim între noi și lipsa asta de prețuire face ca totul să fie ca un miliard înmulțit cu zero, face tot zero. Norocul nostru că vin unii din strainate, așa ca voi, și pot să ne prețuiască cu obiectivitate.

– O să țin minte asta!

Ne-am despărțit strângându-ne mâinile și îmbrățișându-ne frățește. Terminaserăm un proiect din care niște unii din țările noastre aveau să câștige milioane, pe care nu aveau să le împartă cu noi, dar bucuria de a fi reușit să facem ceva important, care să iasă grozav, era mai presus de orice.”

Emilian terminase de povestit și fuma o țigară, cu mișcări lente, păstrând pe figură o anume melancolie a lucrurilor pe care le destăinuise. Dinu, prietenul lui, îl privea admirativ și păstra o tăcere gânditoare, cu care el însuși nu era prea obișnuit.

- Ești tare, Emilian, știam eu că tu ai o forță interioară neobișnuită. Se prea poate ca mulți dintre români să aibă această forță, această încăpățânare de a lupta cu realitatea, pe când străinii au proceduri, pe care le aplică și gata, ei se menajează, nu se extenuează ca noi.

- Da, se prea poate! răspunse Emilian. Dar când aplici doar proceduri și nu participi cu toată ființa ta, nici reușita nu o trăiești atât de plenar cum o trăim noi.

- Da, asta e adevărat! replică Dinu, tot gânditor.

- Orice problemă are o rezolvare, trebuie doar să ai încăpățânarea și rezistența și răbdarea și inteligența să o cauți și să o găsești! continuă Emilian cu convingere.

De altfel, el știa că asta se întâmplă și cu traumele. Toate au un tratament, trebuie doar să ai puterea să sapi adânc în tine, până găsești gaura aceea de glonț, care e trauma și să o astupi cu ceva, cu ceva care să te readucă deasupra, să te facă să te simți și chiar să fii un învingător.

El așa făcuse. Ieșise din gropile sale lăuntrice, le astupase locul și le-a făcut zid. Nu era însă dispus să recunoască niciodată, decât față de el însuși, cât i-a fost de greu să găsească tratamentul.

Parcă o auzea în gând pe mama sa adoptivă, care venea cu nuiaua, gata pregătită să-i ardă una peste locurile moi:

– Dar trezește-te o dată din somn, copile, și du-te să iei pâine neagră, că aia-i ieftină și mare și vă ajunge la toți, iar la Brukner se închide dacă nu fugi acuma!

Brukner era un neamț, născut și crescut în România, dar provenind din niște nemți adevărați, rămași aici de pe timpul Primului Război mare. Fuseseră niște amărâți, le murise tatăl și nici nu aveau ce pune pe masă, iar maică-să, nemțoaică mândră, nu voia să ceară de la nimeni ajutor, până când unul dintre plozi, flămând și bolnav, s-a stins.

Atunci, nemțoaica a uitat de mândrie și s-a băgat slugă la brutărie, ca să-și poată hrăni și crește copiii, că nu mai voia să piardă niciunul. A învățat atât de bine să facă pâine, că și-a deschis în câțiva ani propriul ei cuptor, unde făcea pâine neagră cu semințe și pâine albă cu cartofi, după rețetă nemțească, dar cu făină românească.

Toată suflarea târgului s-a dus să cumpere de la Frau Brukner pâine din aia mare de tot și caldă și bună și cu coajă groasă și crocantă. Femeia aceea găsise leac pentru sărăcia ei și fusese în stare nu doar să se hrănească pe ea și pe copiii ei, ci reușise să hrănească tot târgul din munca mâinilor ei.

La fiul ei cel mare, devenit brutar de soi, îl trimitea mamă-sa pe micul Emilian, căci pâinea aceea era ieftină și mare și bună și putea să hrănească toate gurile flămânde din familia lor numeroasă.

Așa se face că durerea unuia poate fi tratamentul altuia și totul merge mai departe, așa cum a lăsat Dumnezeu sau natura să se împlinească.

“Cred că tocmai lucrurile acestea simple și ușor de înțeles, care fac viața să fie nu doar suportabilă ci și trăibilă cu adevărat, sunt cele care mi-au marcat cu adevărat copilăria și viața și nu traumele, căci e mai sănătos și mai în firea lucrurilor să privești plinul și nu golul, să vezi continuarea și viitorul și nu ruptura și sfârșitul”, își spuse Emilian în gând și se ridică plin de energie de pe canapeaua unde zăbovise meditând.

PĂCATELE TRECUTULUI

Zborul cu avionul îl obosea dramatic pe Julien. În afară de faptul că făcea un fenomen de insuficiență respiratorie în timpul zborului, care putea să fie și de la aerul permanent reciclat din habitaclul avionului, dar și de la panică, orice călătorie a lui cu avionul, oriunde pe glob, era mereu o sursă de stres.

In ciuda acestui fapt, Julien mergea frecvent cu avionul, fie în interes de serviciu, fie, și mai mult, în interes personal. Așa a mers, de foarte multe ori, ani de-a rândul, cu avionul în Belgia, la un foarte bun prieten al său, deși îi despărțeau decenii ca vârstă, acela având vârsta tatălui lui Julien, ba chiar mai mult decât atât.

Monsieur Voncelet, din Belgia, era doar unul dintre numeroșii prieteni aristocrați pe care și-i făcuse Julien Albani pe tot mapamondul și nu pentru că ar fi căutat cu tot dinadinsul asta, dar așa s-a întâmplat să fie, așa că a luat formarea acestei adevărate rețele globale de prieteni nobili ca pe un semn divin. Sau doar de aroganță!

Julien Albani provenea el însuși dintr-o străveche familie aristocratică și, deși nu mai era la fel de bogată ca acum câteva secole, tot mai avea niște proprietăți în cele mai renumite zone ale Franței și ai cărei membri tot mai țineau la blazonul lor, pe care și-l imprimau cu mândrie atât pe zidurile caselor cât și pe lenjeria de pat sau personală, obicei care-l făcea pe Julien să se simtă bine și oarecum protejat de vulgaritatea și mizeria lumii contemporane.

Relația lui de prietenie cu Monsieur Voncelet a fost una extrem de ciudată, o prietenie care-i dăduse mai întâi satisfacții uluitoare, dar care mai apoi avea să-l prăbușească în abis.

Monsieur Voncelet aparținea unei specii pe cale de dispariție, era genul acela de bărbat care, fără să fie frumos, putea fascina toate femeile din lume doar vorbindu-le și fiind el însuși.

Îmbrăcat mereu foarte elegant, cu sacouri de super brand și întotdeauna cu papillon, Monsieur Voncelet era la el, în Belgia, unul dintre primii bogătași ai țării. Poseda castele străvechi, semn al nobleții sale indubitabile, dar avea și vile moderne și o impresionantă colecție de mașini, moderne ori de epocă și chiar o colecție de iahturi.

Julien îl cunoscuse la Paris, fiindu-i prezentat și adus la ministerul unde Albani conducea o direcție importantă, pentru că se dovedise se pare a fi un investitor de anvergură. În urma acelei relații oficiale s-a stabilit între ei doi o legătură umană cu mult mai însemnată, totul plecând de la pasiunile lor comune pentru muzica de jazz și de operă, dar și pentru mâncărurile rafinate, căci Julien avea o slăbiciune pentru mâncărurile alese, asta mai ales pentru că a și fost crescut și învățat din tată-n fiu cu cele mai princiare delicatese.

Monsieur Voncelet era el însuși un gourmet desăvârșit, care poseda în cel mai înalt grad educația gustului, pe care o împletea cu arta conversației, însoțind-o cu mâncăruri și băuturi speciale și oferind cele mai luxoase banchete la care Julien a fost invitat vreodată.

Și nu era vorba numai de banchete care mizau doar pe mâncare ori băuturi speciale, ci erau banchete în sensul socratic al cuvântului, discuțiile filosofice și disputele de idei și de teme culturale constituind adevăratul clou al petrecerilor date de acest aristocrat de sânge dar și de spirit.

Julien nu putea să nu recunoască însă că îl oboseau totuși întâlnirile cu acest nobil extravagant, nu pentru că ar fi avut un motiv concret, ci era mai mult o oboseală morală, pentru că intuia cumva că sub masca lui de aur se mai ascundea ceva, ceva ce nu reușise să deceleze, oricâte eforturi făcuse în acest sens.

Mult mai târziu, și complet din întâmplare, Julien Albani avea să afle oripilat, de la niște cunoștințe commune, că omul acela magnific, atât de educat și de rafinat, se lăsa purtat de un viciu cumplit și de o putreziciune infinită. Îi plăcea pornografia cu fetițe de vârstă foarte mică, pe care o practica dement, iar Julien a fost atât de îngrozit și de dezgustat când a aflat asta, încât nu i-a mai vorbit deloc.

Trecuseră deja mai mult de doi ani de zile de când Julien aflase cu stupoare acel secret oribil care-i repugna într-atât încât îl făcuse să-l rejeteze complet pe cel pe care-l considerase un foarte bun și drag prieten, dar nu putuse trece peste ceea ce i se dezvăluise și nici nu-și putuse reprima oroarea viscerală pe care o simțea gândindu-se chiar și numai pentru o fracțiune de secundă la fostul său prieten.

Pentru Julien a fost groaznic să-i afle secretul, mai ales că înțelesese că Monsieur Voncelet se prefăcea a fi investitor în țările aflate în dificultate economică și în care el reușea să-i plătească pe niște descreierați fără suflet și fără Dumnezeu ca să-i furnizeze „marfa" proaspătă, de prin orfelinate ori din familiile sărace!

Cumplit, absolut cumplit! Julien a simțit atunci că se prăbușește în gol.

Mai târziu avea să afle că țări minunate și civilizate aveau un circuit al viciului cu adevărat diabolic, care cuprindea politicieni, oameni de afaceri, intelectuali, nobili, toată elita depravată și mizerabilă moral, care se desfăta violând și chinuind copii năpăstuiți de soartă, pe care-i racolau cu bani și vorbe dulci și pe care-i tratau cu o cruzime de neînchipuit.

Lui Julien, crescut într-o familie de catolici practicanți, i-a fost rău mult timp după ce a aflat că Monsieur Voncelet făcea parte din acest cerc.

Dar cel mai recent drum în Belgia al lui Julien Albani nu avea legătură cu super rafinatul și destrăbălatul său fost prieten, ci cu un minunat grup de tineri inventatori, care îi fuseseră studenți când el însuși abia intrase în lumea academică pe post de preparator și cu care păstrase legături de prietenie și de respect mutual.

Discuta cu ei despre orice, despre știință și Dumnezeu, despre familie și politică, despre iubire și sex. Dar marea bucurie a lui Julien venea din aceea că erau niște oameni foarte tineri dar cu principii morale ferme, date nu atât de religie, cât de educația profundă a sufletului lor minunat.

Tocmai se pregătea să plece înapoi la Paris și încă era în camera sa de hotel, lângă aeroport, în Bruxelles, când, la ușa lui se auzi un ciocănit ușor.

– Entrez! spuse Julien, crezând că este camerista, pe care o anunțase că va elibera camera.

– Bonjour, mon ami! se auzi vocea atât de cunoscută a lui Monsieur Voncelet.

– Oh, quelle suprise! spuse Julien, mimând o bucurie pe care nu o avea.

Dar, întorcându-se spre el, privirea lui întâlni o persoană practic necunoscută, atât de îmbătrânit, de împuținat și de schimbat era fostul său prieten.

– Dar ce vi s-a întâmplat, Maestre? l-a întrebat Albani, folosind una dintre vechile lor glume, în care gradul masonic și apelativul se identificau intenționat.

– Nu mi s-a întâmplat nimic, dragul meu, nimic altceva decât că m-a ajuns blestemul copiilor pe care i-am chinuit în viața mea și toate greșelile trecutului meu demonic se revarsă acum peste mine.

– Cum adică?

– Uite-așa! Am descoperit că sufăr de o boală rară, am ceva în mine, un fel de parazit carnivor, care mă mănâncă pe dinăuntru, începând cu zona genitală. Mi-a căzut penisul, ca la leproși, mi-a putrezit scrotul, și atunci am înțeles că-i un blestem pentru păcatele mele abominabile. În curând, viermele ăsta din mine îmi va devora inima și creierul, căci ficatul și splina sunt sfârtecate deja.

– Nu se poate? Mai bine ați fi plătit cu pușcăria decât așa!

– Oh, dragul meu, în această situație, pușcăria ar fi fost pentru mine o dulce vacanță! Dar nu merit nici măcar astfel de vacanțe. Când umplu chiuveta cu bucăți din ficatul meu, îmi răsună în urechi țipetele fetițelor pe care le-am violat ca un sălbatic nenorocit și le-am făcut să-și piardă sângele și viscerele străpunse de criminalul de mine. Îmi merit soarta.

– Poate că da, și spun „poate” în sens eufemistic. Știți cât v-am detestat când am aflat?

– Știu, dragul meu. De aceea am și venit la tine, să te rog pe tine, căci în Dumnezeu nu cred, să te rog pe tine să mă ierți că ți-am maculat viața cu infecția mea! Iartă-mă, iartă-mă!

Spunând mereu „iartă-mă”, Monsieur Voncelet îngenunchiase cu mare greutate și-și împreunase mâinile, ridicând fața spre Julien Albani ca spre o icoană.

Dar tânărul Julien avu o instinctivă mișcare de recul, dându-se un pas înapoi, cuprins de o imensă silă, de un dezgust care-i răvășea tot trupul și a trebuit să fugă la baie, să ridice capacul toaletei și să vomite tot ce avea în stomac, cu icnituri și dureri și cu o senzație de moarte iminentă.

Când s-a întors în cameră, desfigurat și cu mâinile încă pline de clăbucul săpunului lichid pe care simțea nevoia să-l miroase, l-a găsit pe Monsieur Voncelet prăbușit pe mochetă, cu fața înecată într-o spumă însângerată.

Julien a chemat repede recepția și au venit în fugă, împreună cu medicul hotelului și niște gardieni.

Nu mai era nimic de făcut. Monsieur Voncelet murise.

Când l-au ridicat de jos și l-au întins pe targă, Julien i-a văzut fața, neverosimil de destinsă și de luminoasă.

Poate că totuși, în ultimul moment al vieții sale, sufletul lui Monsieur Voncelet L-a întâlnit pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu e foarte posibil să-l fi iertat!

Să-l fi iertat oare? Julien Albani își dorea să nu fie adevărat.

FOTBALUL ȘI NEBUNIA

Pe Arena Națională se juca în nocturnă un meci colosal, dar Ioan stătea acasă cu piciorul în gips, se uita la televizor și se simțea un ratat. Problema lui era că intrase ca un imbecil cu mașina într-un calcan de bloc, ce părea să-i fi apărut în cale de niciunde și asta numai și numai pentru că a acceptat să-i țină companie unui prieten ce-și îneca amarul în whiskey. Uite-așa a făcut și mașina praf și piciorul și i-a suspendat și poliția permisul de conducere.

"Doamne, cât iubesc fotbalul!" se gândea Ioan, simțindu-se oribil de frustrat că trebuia să stea în casă, în loc să fie în tribune și să se îmbete de adrenalină. Când era puștan, mergea cu tatăl lui la meci, pe stadion, ca niște fani adevărați, nu ca fraierii care se uitau la fotbal stând pe canapea și umflându-se cu bere!

Tatăl lui Ioan Basarabescu, domnul Sergiu Basarabescu, fusese în tinerețe jucător de fotbal la o echipă de categoria B, dar cu clasă și cu jucători talentați. Era în stare să povestească un meci în așa fel încât nici o televiziune din lume nu ar fi putut concura cu el, pentru că-ți putea explica aproape fiecare fază, îți dădea imediat schema mișcărilor câștigatoare ale echipei favorite și analiza și jocul rivalei. Era fabulos!

De la tatăl lui, Ioan învățase multe lucruri despe tactica de joc, despre fente deștepte, despre fotbaliști celebri. Când începeau ei doi să vorbească despre fotbal, doamna Basarabescu, mama supremă cum îi spuneau copiii ei, credea că ei folosesc o limbă străină, asta pentru că nu înțelegea nimic din termenii fotbalistici ori din exprimarea schemelor de joc.

Așa a aflat Ioan încă de la o vârstă mică despre stilurile de joc, italian, latin sau anglo-saxon, germanic sau sud-american, artistic sau mecanic, cum le spunea tatăl lui, despre rolul fiecărui jucător pe teren, despre cât de important era antrenorul și cât de motivați trebuiau să fie jucătorii.

Dacă n-ar fi avut probleme cu alcoolul, poate că domnul Sergiu Basarabescu ar fi făcut o carieră fulminantă în fotbal, dar n-a fost să fie. Și mai era ceva, ce-l descalifica oarecum ca fotbalist, deși, în mod paradoxal era o mare calitate umană, îi lipsea ura, ura aceea de moment, care-i face

pe adversari să se lovească năpraznic, ignorând pericolul și uitând că se pot lovi mortal, ceea ce s-a și întâmplat uneori.

Tatăl lui Ioan nu putea lovi, nu avea ura aceea sinistră și nici dorința de a câștiga cu orice preț. El avea voința de a învinge, de a fi mai bun decât adversarii și atât. Dar poate că această explicație era doar una facută să eludeze adevărul despre teribilul viciu al lui domnului Basarabescu!

Când Ioan era la Londra, imediat după ce terminase un master acolo, l-a reîntâlnit pe un fost coleg de școală, care ajunsese mare fotbalist și juca la o foarte celebră echipă englezească. Marele fotbalist era un bărbat frumos, atletic, impresionant, dar, din păcate, un om ce fusese dirijat de mic exclusiv către fotbal și nu avusese nimic altceva în viață. Când era încă în țara natală era adorat ca un idol, se însurase cu o fată extraordinar de frumoasă cu care avea și un băiețel, dar de când juca în străinătate părea să-și fi pierdut mințile, cel puțin așa spuneau apropiații lui.

Diamantul, cum i se spunea și era cunoscut în lumea fotbalului, pe numele lui adevărat Șerban David, se născuse într-o familie extrem de săracă, în care erau vreo zece-unsprezece copii și atunci când profesorul de sport le-a spus părinților lui că băiatul e talentat la fotbal, nu a mai existat nici o altă opțiune pentru el. Se gândeau că va ajunge mare fotbalist, va face bani și-i va scoate din mizerie pe toți ai lui.

Culmea este că așa s-a și întâmplat, numai că la momentul la care l-a reîntâlnit Ioan, Diamantul părea de-a dreptul extenuat, avea cearcăne vinete sub ochi și o paliditate nesănătoasă. S-au îmbrățișat frățește, s-au împuns cu piepturile ca atunci când aveau zece ani, s-au regăsit parcă tot școlari.

- Salut, Ioane!

- Salut, Șerbane! Ce faci, bătrâne, ești mare vedetă?

- Ei, pe dracu! Mă muncesc ăștia aici ca pe un sclav și nu mă aleg cu nimic.

- Cum adică? Am auzit că ai un salariu fabulos, cred că e al doilea din lume, nu? Ai eclipsat pe toată lumea, cred că vor ăștia să-ți ia gâtul de invidie!

- Ce bani, frate? Trimit la ai mei acasă câte o căruță cu bani și eu rămân aici închis ca la pușcarie, că ăștia-s nebuni, te țin în priză tot timpul, nu le pasă c-o să te arzi dracului!

- Ei, hai, Șerbane, nu fii șulfă! Tu ești vedetă mondială și te smiorcăi aici ca un pușți bătut de tac-su. Asta-i viața de fotbalist, bani, gagici, lux.

- Du-te, mă, de-aici! N-auzi că stau ca la pușcarie, sunt într-un cantonament permanent. Nevastă-mea a intentat divorț că nu mă vede cu anii și nu vrea de la mine decât pensie alimentară babană pentru ăla mic.

- Auzisem că ai fost accidentat nasol și că ai stat mult în spital, e adevărat?

- Da, frate! Mi-au dat ăștia la gioale de m-au secat. Șapte operații am făcut, aveam niște dureri de-mi venea să mă jupuiesc singur. Noroc că mi-au dat medicamente cu poala și m-am potolit, dar mă mai apucă din când în când câte-o durere din aia rea, de mă seceră, chiar când sunt pe teren! Nu știu cât o să mai rezist pe aici, că mă urăsc al dracu englezoii ăștia.

- De ce, măi? Că ești blond și frumos? Că le dai clase la fotbal?

- Nu știu, bă. De boi! Nu știu cine dracu le-a băgat în cap că în România sunt mulți țigani și-o țin langa cu prostia asta. Le-am spus eu ce și cum dar ăștia au creierele spălate, dacă le-a băgat cineva o prostie în cap nu le-o mai scoate nimeni, sunt tari de tărtăcuță.

- Ei, hai, nu exagera și tu acum, poate că e valabil doar pentru câțiva fraieri, nu pentru toți. Și ce-o să faci? Pleci în altă parte?

- Da, măi, m-aș duce în Italia, că ăia-s băieți mai faini, mai generoși și guralivi, așa ca noi, românii. Și vor să-mi dea și mai mulți bani și o casă a mea, aș fi tratat ca un prinț, nu ca un sclav.

- Bravo, baiatu', păi de ce mai stai pe gânduri?

- Nu mai stau, că e deja aranjată treaba.

- Super. Felicitări și ai grijă de tine!

- Păi da, cum să nu!

Cei doi buni prieteni s-au despărțit și când și-au strâns mâna, așa, ca atunci când erau puști și băteau mingea în curtea școlii, Ioan a avut o ușoară strângere de inimă.

L-a urmărit pe Diamant cu privirea și realiză că se simțea mândru că a vorbit cu el, că a fost văzut cu marea vedetă, căci Șerban David chiar era o vedetă pe bune, pentru că era extraordinar de talentat și de celebru.

La vreun an după ce Ioan Basarabescu s-a întors în București, întâmplarea a făcut ca la un moment dat, când fusese invitat cu o ocazie oficială la ambasada Italiei, să o vadă pe fosta nevastă a marelui fotbalist, Mona David, care purta în continuare numele fostului ei soț.

Era strălucitor de frumoasă, atât de frumoasă încât ar fi eclipsat orice Miss, dar, spre suprinderea lui Ioan, era însoțită de un tip care nu avea nimic de-a face cu lumea fotbalului. Se zvonea de o vreme că-și făcuse și ea o carieră în Italia, de actriță de cinema, dar nu se știa cu certitudine dacă era talentată sau nu. Oricum, la cât de frumoasă era, putea să apară doar așa, ca o splendoare pur și simplu și tot ar fi putut să facă o carieră în domeniu.

Ioan s-a gândit să întrebe totuși și a aflat că domnul care o însoțea era un cunoscut regizor italian, a cărui muză devenise Mona și care o distribuise deja în vreo patru-cinci filme care avuseseră succes și probabil că de aici deriva acel uriaș aplomb cu care se mișca ea, ca o adevărată divă și nu ca o fostă soție de mare fotbalist. Bravo ei, ce ar mai fi fost de spus!?

Dar pentru că veni vorba și despre fostul ei soț, Ioan Basarabescu deschise discuția, spunând că știa chiar de la Diamant că voia să joace în Italia și se gândea că cei de la ambasadă știau mai multe decât el.

Da, era deja în Italia, la o mare echipă și era adulat și acolo. Numai că durerile pe care le avea de la multele operații suferite la picioare îi reveniseră și fusese spitalizat de urgență.

Acolo, la spital, s-a aflat că se droga încă de când era la Londra, ca să facă față durerii probabil, căci făcea și abuz de analgezice, dar la acestea adăugase copios cocaină. Italienii erau generoși și clubul nu făcuse nimic ca să renunțe la el, dar se iscase un scandal mare la fosta lui echipă, din Anglia, iar acolo fusese turnat de unul dintre foștii coechipieri că ar fi fost narcoman. Oribil!

Ioan se întreba cu stupoare cum se poate ca destinul să-ți ofere atât de mult talent, atât de multe șanse și apoi să-ți dea la gioale, la propriu? Să-ți rupă picioarele și să te înnebunească, să-ți ia de fapt tot ce ai mai bun și mai frumos și să te transforme într-o victimă! Cât de nedreaptă e viața!

Într-una din serile anoste, când era obligat să stea în casă pentru că era după accidentul de mașină, Ioan și-a dat seama că trecuseră niște ani de când nu-l mai întâlnise pe celebrul fotbalist, fostul lui coleg de școală. S-a gândit la el și a simțit nevoia să-i dea telefon unui prieten comun, ca să afle ce mai face Diamantul, mai ales că era o lungă pauză publicitară la un film pe care-l urmărea.

Amicul s-a amuzat copios că Ioan l-a sunat special ca să-l întrebe de Șerban.

- Păi ce, tu nu știai ca nebunul a renunțat de tot la fotbal?

- Nu, dar de ce a făcut asta?

- Nu mai scăpa de procese și de amenzi și, în afară de asta, nu putea renunța la droguri și la medicamente. Și, ce să vezi?

- Ce?

- S-a cuplat cu fata unui mare bogătan și i-a turnat ăleia vreo trei plozi. E boier, stă la soare pe iahtul personal și-și bagă picioarele în fotbalul lor de rahat. Înțelegi?

- Înțeleg, cum să nu! Înțeleg că după ce a fost star mondial, acum stă pe purcoiul de bani și nu mai vrea să facă nimic. Dar eu mă tem că e un ratat, un nebun de fapt.

- Ei, da, o fi nebun dar îi e foarte bine așa!

Ioan închise telefonul supărat la culme și chiar furios. “Ca să vezi ce mi-a făcut curiozitatea!”, își spuse el. “Mai bine nu știam că marele star, care mă emoționase de atâtea ori, așa cum îi făcuse pe atâția și atâția oameni să plângă de fericire, stă acum ca o beșniță la soare și nu-i pasă de propria soartă. Ce nebun!”

Dar poate că Ioan nu avea neapărat dreptate. Șerban era un om care nu avusese niciodată în viața lui posibilitatea să facă nici o opțiune, fusese îndrumat spre fotbal, obligat să joace fotbal, exloatat până la sânge. Nu a avut o viață a lui, construită de el, așa cum ar fi vrut el, ci i-au construit-o alții. Ei bine, acum, când era „nebun”, era de fapt beneficiarul propriilor lui alegeri, având o viață pe care și-a construit-o singur, așa cum a vrut el.

Ioan Basarabescu a realizat și el, până la urmă, că dincolo de succesul aparent, de poziția oricât de înaltă pe care o ai în lume, ceea ce contează cu adevărat este ceea ce-ți dorești tu de la viață, ceea ce-ți dorești tu cu adevărat să fii și să ai.

Abia atunci poți să fii fericit. Poate nebun, dar fericit!

IUBIRE AMARĂ

După ce Edward a cunoscut-o pe Hellen, a avut câteva zile de totală derută. Nu știa ce să facă, nici cu el și nici cu timpul său, nu se mai regăsea, nu se mai putea plasa în propria-i existență.

I se părea că o forță divină a smuls viața lui de pe orbita dinainte și a aruncat-o pe o orbită nouă, cu alt magnetism, cu alte dimensiuni, cu alte condiții. Se simțea mare și prost, neîndemânatic și inutil. Trăia deja febra îndrăgostirii atât de intens, încât devenise jalnic, patetic. Și nu mai era un adolescent, era deja un bărbat în toată firea, căci la cei treizeci de ani ai săi, Edward Moffat trăise zeci de aventuri și relații, cu multe femei, cărora nu doar că le supraviețuise, reușise chiar să scape neatins de ele în vreun fel esențial.

Cu Hellen însă părea să fie un eveniment cosmic, fizic și metafizic deopotrivă, căci se exacerbaseră în el sensibilități de care nici nu avusese habar că le are și se dezvăluiră coordonate ale ființei sale atât de diferite de ceea ce știa despre el însuși, încât avea senzația că este un străin, insinuat sub propria-i figură. De fapt, Edward era deja depășit de situație. La job, unde avea enorm de lucru, a invocat o stare gripală și a rămas acasă, zăcând ca în transă ori într-o comă ușoară, stare care însă îl separa de propria-i realitate.

Lucidul cuceritor Edward Moffat, cel care obișnuia să-și schimbe iubitele la fel cum își schimba costumele, era acum parcă scos din funcțiune, oarecum dezarticulat și patologic obsesiv, uitându-se la telefon cu privirea fixă și părându-i-se că ar putea transmite telepatic ceea ce simțea.

Dar nu era așa. Din câte se părea, Hellen rămăsese complet indiferentă la întâlnirea lor. Hellen Moss era o femeie modernă, frumoasă și deșteaptă, cu o existență bine utilată, care nu se pierdea în fața nici unui bărbat, oricât ar fi fost de celebru sau important. Atenția ei era îndreptată eficient asupra targeturilor personale și profesionale, iar amănuntele diverselor întâlniri nu-i rămâneau în minte, decât cu condiția să răspundă unor interese ale ei, foarte precis formulate.

Atunci când, absolut banal și întâmplător, l-a întâlnit pe Edward Moffat, pe Hellen o luaseră niște prieteni buni la petrecerea dată de acest burlac destul de cunoscut în cercurile mondene, dar ea nu a reținut nimic din datele lui, pentru că nu răspundeau în nici un fel tematicii agendei

sale personale, așa că uitase complet de el. Când, în sfârșit, Edward și-a făcut curaj să-i dea telefon, Hellen nici nu-și amintea cine este personajul.

Edward s-a simțit ca și când cineva i-ar fi aruncat o găleată cu gheață în cap, dar nu trezit din aiurare, așa cum te-ai fi așteptat, ci doar profund lovit, inclusiv fizic. Era distrus, pur și simplu. N-a mai vorbit cu nimeni toată săptămâna, anunțând doar la job că își ia concediu medical. Avea o voce atât de chinuită și de pierdută, încât au crezut că suferă de o pneumonie cumplită.

Edward lucra atunci la un proiect dedicat reformarii și restructurării unui întreg domeniu profesional și făcea asta cu multă pasiune. Era un lider recunoscut printre colegi, conducea un colectiv destul de mare și totul mergea strună, căci avea și capacitate organizatorică și idei inovatoare. Era cu adevărat pe creasta valului din punct de vedere profesional. Absența lui a făcut ca lucrurile să stagneze, ba chiar să ajungă într-o situație critică, pentru că se cerea de către conducerea ministerului o evaluare a stadiului proiectului, cu tot ce implică asta, resurse umane și materiale, timing de desfășurare, previziuni de dezvoltare și numai Edward Moffat știa și putea să facă asta.

Bineînțeles că era conștient de dezastrul ce se prefigura dacă nu reușea să-și stăpânească teribila înflăcărare ori înfrigurare pe care o simțea. Știa că trebuia să depășească cu orice preț starea de confuzie și să reintre în realitate. Edward și-a luat inima-n dinți și i-a dat întâlnire lui Hellen la un restaurant fancy, de care era convins că avea să-i placă. A venit la fix, fără să întârzie intenționat, așa cum fac femeile proaste și fără să se alinte stupid. Și-a dat seama imediat că se întâmplă ceva grav cu Edward, s-a așezat la masă și i-a luat mâna lui în mâinile ei, care erau subțiri și reci.

- Știu că ne cunoaștem foarte puțin, dar dă-mi voie să te întreb ce e cu tine. Ești bolnav? M-a înfiorat tonul vocii tale la telefon, pentru că altfel poate nici nu aș fi acceptat această întâlnire. Ai febră, delirezi, ești bolnav, nebun, îndrăgostit? Ce e? întrebă Hellen, preocupată dar și oarecum precipitată.

- Nu știu! a șoptit Edward, dându-și seama că se purta ca o victimă, ceea ce-i distrugea practic orice șansă de a o cuceri pe fata aceea.

- Uite, hai să ne imaginăm că ne cunoaștem de foarte mult timp și că ai putea să-mi spui cu sinceritate ce se întâmplă. Poate reușesc să te ajut cumva. Deci, te rog să-mi descrii cât mai exact cu putință ceea ce simți!

Hellen avea o voce caldă dar categorică. Edward s-a conformat și i-a spus că nu se regăsește, et caetera, et caetera. I-a descris practic toată suferința lui, spunându-i că totul era din cauza ei.

- Din cauza mea? Oh, my God! Dar eu nu ți-am făcut nimic. Iartă-mă că sunt poate brutal de sinceră, dar eu nu te-am remarcat în nici un fel la petrecerea aceea a ta. Erai doar un tip drăguț care a dat o petrecere de aniversarea lui, mi s-a părut că ești cam afemeiat și cam arogant, poate chiar cam prostănac, dar atât. Nici una dintre trăsăturile menționate nu te făcea să meriți atenția mea.

- Doamne, Hellen! Cred că-ți par acum un caraghios, un imbecil căruia i se năruie viața pentru că s-a îndrăgostit de tine, nu?

- Nici nu cred că te-ai îndrăgostit, pentru că nici nu aveai cum, nu am comunicat decât protocolar, sau poate că eu am spart protocolul și te-am uimit cu întrebarea mea despre spiritualitatea creștină, dar ți-am explicat atunci că era ceva ce mă preocupa profund și care nu avea nici o legătură cu nimeni în afară de mine. Eu cred că ție doar ți se pare că te-ai îndrăgostit sau îți dorești să fie așa, stimulat de cine știe ce fantezie ori dorință ascunsă de-a ta. E destul de idioată situația, între noi fie vorba. Și chiar dacă ai fi așa de dramatic de îndrăgostit, să știi că asta nu mă obligă pe mine să-ți acord mai multă atenție decât cred eu că meriți. Și, iartă-mă, dar cel puțin deocamdată, pentru mine nu reprezinți un element de interes. Așa că te rog să te calmezi și să-ți vezi de viața ta! Ok?

- Ne mai putem vedea, să ascultăm niște muzică de exemplu? întrebă, cu voce sfârșită, Edward.

- Nu, dragul meu. Acum am o relație cu un bărbat pe care-l iubesc sau cel puțin așa cred, ca să fiu și cu mine la fel de severă cum am fost cu tine. Dacă va fi vreodată vreun moment în care destinul ne va întâlni cu adevărat, atunci poate se va schimba situația, dar până atunci…

- Iartă-mă, Hellen, dacă te-am supărat în vreun fel!

- Domnul meu, ca să mă fi supărat, ar fi trebuit să însemni ceva pentru mine, ori, din câte vezi, nu se pune problema. M-ai inoportunat doar, dar te scuz pentru asta. Iartă-mi răutatea, dar simt nevoie să clarific situația, spre binele tău în principal.

După care se ridică de pe scaun, își încheie frumos pardesiul absolut splendid cu care era îmbrăcată, își luă poșeta și mănușile și ieși liniștită din restaurant. Edward rămăsese ca un prost, ca ultimul fraier din lume. Nici în filmele proaste nu vedeai așa o figură tristă și hilară în același timp. Stima de sine însuși era căzută sub masă. Dacă în clipa aceea, ar fi venit un necunoscut și i-ar fi tras un pumn în plină față, nu ar fi fost capabil să reacționeze în nici un fel. Era ca o cârpă.

În drumul spre casă, Edward nu se mai urcă la volan, pentru că era totalmente amețit. Mergând pe jos până la vila în care locuia, a revăzut întreaga scenă a întâlnirii sale cu Hellen și și-a dat seama cât de penibil a fost, dându-se în spectacol în fața unei femei necunoscute, pentru care făcuse probabil o fixație morbidă! S-a gândit chiar că o speriase cu insistența lui idioată și nu putea să nu-i admire calmul exemplar cu care l-a pus la punct.

Credea că nu mai avea absolut niciodată nici o șansă cu această splendidă femeie. Probabil că l-ar fi suspectat de hărțuire sau de cine știe ce boală psihică daca ar fi continuat. Edward se întreba oripilat cum de a putut fi atât de nebun, de inconștient, de iresponsabil? Cum a putut să declare iubire înfocată unei femei cu care abia schimbase câteva cuvinte? Era oare chiar nebun și își crea fantezii în legătură cu o iubire devastatoare pe care își dorea de o viață întreagă să o trăiască?

Ajuns acasă, umplu cada din baie cu apă și rămase acolo vreo două ore. Când a ieșit din cadă, avu impresia că e mai ușor cu câteva kilograme, că s-a curățat de un mâl gros și greu. Un prieten binevoitor l-a informat pe Edward că iubitul lui Hellen era mare mahăr la Washington, făcându-l să fie și mai timorat decât era înainte. Se întorsese la birou și reîncepuse să lucreze, cu un zel exagerat, căci asta îl ajuta să-și golească capul de gânduri nesănătoase.

Când Edward Moffat era adolescent, auzise în orașul Des Moines, Iowa, unde crescuse, despre povestea unui îndrăgostit părăsit de iubita lui, care-și tăiase venele într-un fel oribil, măcelărindu-se pe el însuși, căci le tăiase pe verticală, ca să se golească de sânge. Îi reușise asta,

a murit înecat în propriul lui sânge, scurs din el, fără să mai afle vreodată că fata pe care-o crezuse pierdută pentru totdeauna a plâns amarnic la înmormântarea lui, șoptind neîntrerupt în batistă: „De ce n-ai știut că te iubesc? De ce n-ai știut că te iubesc? De ce n-ai știut că te iubesc?”

Edward simți cum tot trupul îi era cuprins de frisoane, de parcă ar fi ieșit în răcoarea dimineții. Nu se putu abține să nu-și spună lui însuși: “Cred că noi, oamenii, nu suntem capabili să comunicăm, trăim închiși în propriul eu, prizonieri ai minții sau ai inimii noastre, făcând cele mai cumplite greșeli tocmai față de cei cu care ar trebui să ne construim fericirea. E ca un blestem al speciei, un blestem pe care zeii l-au aruncat asupra noastră ca pedeapsă pentru că am vrut cu tot dinadinsul să fim ca ei și asta i-a înfuriat la culme!”

În spatele casei unde locuia Edward în Washington începea parcul, cu lacul enorm și halucinant, în apa căruia i se părea că sălășluiesc tot felul de vedenii, care te atrag spre apă, spre moarte. S-a plimbat o noapte întreagă pe malul acelui lac și parcă auzea apa cum îl cheamă în adâncuri, dar s-a gândit că sinuciderea nu e atât un păcat, cât o uriașă, demonică aroganță.

Simți că ai vrea să dispari, dar nu pentru că viața ar fi devenit imposibilă pentru tine, ci pentru că în fantasmele tale îți vezi iubita sau iubitul plângând și suferind cumplit după tine și îți asta îți dă o satisfacție monstruoasă. În lunile care au urmat, Edward își pierduse orice speranță că s-aș fi putut reabilita vreodată în ochii frumoasei Hellen. Făcuse o figură atât de grotesc de stupidă încât nici apele Iordanului nu l-ar mai fi putut spăla. Dar viața sau destinul nu țin întotdeauna cont de logica liniară și avea să înțeleagă asta la începutul iernii care avea să vină.

Edward își luasem concediu de sărbători de la job, după ce fusese într-o delegație extrem de obositoare în Canada. Obositoare dar plină de succes și satisfacție, așa că își promisese o odihnă binemeritată.

Și unde ar fi putut el să se refacă cu adevărat decât acasă, în Iowa, la căldura șemineului familial. Toată familia se pregătea de niște sărbători tihnite și luminoase, dar nu a fost să fie așa. Domnul Moffat senior, tatăl lui Edward, a făcut congestie cerebrală în a doua zi de Crăciun și au alergat cu toții la spital să fie alături de el dacă, Doamne ferește, s-ar fi întâmplat să se ducă în locul acela cu eternă verdeață de care vorbesc preoții la slujba de înmormântare.

Dar seniorul nu avea de gând să se ducă acolo decât peste încă mulți ani și după câteva zile a reușit să se restabilească și băieții lui, Edward și John, veniseră să-l ia acasă. Rămăsese doar cu o pareză mai ușoară decât crezuseră doctorii, așa că fiii lui erau bucuroși că nu s-a întâmplat ceva mai rău de atât.

La spital însă, când fiii domnului Moffat așteptau ca medicii să facă formele de externare pentru tatăl lor și să-l aducă infirmierul cu scaunul cu rotile, John se dusese să primească schema de tratament de la medic iar Edward măsura cu pași mari sala de așteptare.

Pentru că nu se mai întâmpla nimic și-l cuprinsese nerăbdarea, Edward s-a hotărât să meargă la camera de gardă să vadă care e situația. Pe holul de la camera de gardă a dat însă nas în nas cu Hellen Moss, care era plânsă toată și tremura din tot corpul.

Edward s-a dus direct la ea ca să afle ce se întâmplase. A aflat că Hellen și iubitul ei fuseseră invitați în Des Moines de niște prieteni cu care fuseseră la ski înainte de a veni aici. Acolo, iubitul ei avusese un accident pe care îl ignorase, dar care după câteva zile îl făcuse să aibă niște migrene cumplite, pentru ca acum să fie în comă!

Hellen izbucni în niște hohote de plâns atât de puternice și de irepresibile încât Edward a simțit nevoia să o ia în brațe să o liniștească. Hellen s-a lipit toată de pieptul lui, cu disperarea celui care știe că se îneacă dacă nu se ține strâns de scândura ieșită în cale! Edward simțea degetele ei subțiri cum îi intră în carne, îi mirosea plânsul și-i gusta lacrimile. Simțea cum durerea ei urcă în el, făcându-l să plângă, numai că lacrimile lui erau amestecate cu o fericire fără seamăn.

Se pare că în momentele amare, între iubire și moarte, lacrimile devin liantul cel mai durabil!

BĂRBATUL ÎN NEGRU

Chiar în fața lui Isabel Allende stătea un bărbat complet străin, care pretindea că ar fi chiar bărbatul ei, soțul ei, cel cu care Isabel își petrecuse mulți ani de viață, iar ea îl privea pe acesrt om, dar nu reușea să recunoască în nici un fel și în nici o trăsătură a lui ființa care-i fusese cândva atât de dragă.

Desigur, știa că ceea ce simțise pentru bărbatul ei fusese mai mult decât dragoste, pentru că era completată de o uriașă compasiune pentru omul plin de calități dar și de defecte, unele extrem de perverse, care-l schilodeau și-l făceau să-și dorească poate să fie un om întreg, dar să nu poată ajunge niciodată să fie.

Bărbatul acesta, care stătea acum în fața ei, era un om îmbătrânit înainte de vreme, cu obrajii supți și cu ochii pustii. Era îmbrăcat în negru, nu convențional și nici funebru, ci parcă venit dintr-o altă lume, stătea drept și țeapăn ca și când s-ar fi prezentat la judecata din urmă.

Aproape rigid, fără nici o tresărire și fără nici o expresie, bărbatul în negru era într-un anume fel fantoma bărbatului ei, a celui cu care-și făcuse copiii și despre care crezuse o vreme că i-ar putea fi un partener și un apărător pe drumul greu și periculos de pe muntele vieții.

Isabel Allende provenea dintr-o familie străveche, cu blazon și cu personalități istorice cu care se putea lăuda, așa că nu exista în ea nici un fel de atracție spre vulgaritate sau spre micimea care-i caracterizează pe oamenii obișnuiți, care trăiesc viața la un nivel mărunt și lipsit de perspectivă.

Prin tradiție și prin educație, Isabel Allende credea cu tărie în instituția familiei, pe care o respecta și pe care o considera chiar sacră. De aceea, atunci când se măritase, ea l-a văzut pe bărbatul ei nu numai ca pe un soț, ca pe un partener, ci și ca pe o parte a ei însăși.

Astfel că nu se gândise niciodată înainte la bărbatul ei ca la o persoană aflată în afară ființei ei extinse, care era familia, nu putuse să-l excludă din acest cerc nici măcar când realizase că nu era în nici un fel omul merituos și plin de iubire pe care și-l imaginase.

Ea continuase să-l țină alături, nu din inerție, ci din conștiința dificultății acestui drum existențial și, dincolo de asta, dintr-un fel de nobilă datorie de raportare la un destin ideal pe care dorea să-l împărtășească și copiilor ei, pe care nu voise să-i lase să fie desfigurați de vulgaritatea și mizeria vieții obișnuite.

Poate că tocmai asta era vina ei, că se raportase mereu la un ideal, în timp ce existența alături de un bărbat nedemn de ea se degrada inevitabil, parcă pentru a-i demonstra intenționat cât de puternică este realitatea măruntă față de idealul dorit.

Asta fusese cândva, după aceea bărbatul care-i fusese soț dispăruse din viața ei ca printr-un fel de magie destul de sinistră, dar ea își continuase existența alături de copii, cu aceeași încăpățânată raportare la ideal, ignorând ori eludând faptul că lipsea elementul patern din acea familie ideală.

Dar iată că el părea că reapăruse, sub forma unui străin pe care sfera ei lăuntrică îl respingea categoric, ca pe un element totalmente incompatibil, acest bărbat în negru fiind poate nu atât o sosie a celui dispărut, cât cineva care-i furase identitatea formală, dar care nu avea nici trăsăturile și nici elementele de recunoaștere firești ce ar fi trebuit să le prezinte un fugar la întoarcerea sa în matricea inițială.

Nu avea nimic din fostul ei soț, decât poate această înstrăinare care semăna într-adevăr cu aproape patologica detașare emoțională de care suferea bărbatul ei, iar ea știuse asta din primul moment și crezuse că se va putea descurca și că va putea trăi cu acest gol imens alături de ea, cu această gaură neagră din inima celui pe care și-l alesese drept tovarăș de drum.

Crezuse că preaplinul din inima ei avea să compenseze perpetuu acel gol, dar nașterea copiilor și nevoile lor afective depășiseră cu mult previziunile ei, așa că se trezise că ulciorul inimii îi era adeseori gol și apropierea acelui ins fără inimă o storcea de vlagă și îi distorsiona cerul interior.

Dar asta fusese demult și bărbatul din fața ei nu-i spunea nimic și nu făcea nici o conexiune cu absolut nimic din viața ei, așa că ea continua să-l privească pe acest străin cu detașare și cu un fel de silă, ca față de o apariție fantomatică dintr-un coșmar, de care abia aștepți să scapi și să te bucuri că exiști în afara lui.

Isabel era o fire solară, optimistă și plină de bucurie, care se exprima în cuvinte frumoase și gesturi tandre și toată viața știuse că această natură lăuntrică era un dar de la Dumnezeu pe care trebuia să-l împartă cu ceilalți, mai ales cu familia pe care și-o făcuse cu pasiune și dăruire.

Dar aflase repede că nu avea cum, pentru că bărbatul pe care și-l luase alături era mai puțin viu decât un copac sau chiar decât o piatră, dar mersese înainte, condusă de acea dorință de ideal. Ce știa însă atunci era că bărbatul ei nu era complet mort, că nu avea emoții față de ființe, dar că se emoționa la diverse alte fenomene, ceea ce oricum era ceva.

Apariția acestei fantome, a bărbatului în negru din fața ei, i se părea a fi o încercare, un test la care o supunea Dumnezeu sau soarta, fără să știe încă de ce și cu ce scop. Ar fi vrut să se poată sfătui cu copiii ei, dar aceștia erau plecați și ea era singură în casă, în fața acestui străin straniu, care stătea pe un scaun și nu spunea nimic.

La început îl întrebase despre diverse lucruri, încercând să-l recunoască în vreun fel, dar lipsa lui de răspuns și de reacție o înfiora. Nu era un mort, nu era un zombie, nu era o fantomă și nu era moartea, ci era un bărbat în carne și oase, care scosese din buzunarul sacoului negru actele de identitate ale bărbatului ei dispărut acum mulți ani și i le pusese în față fără nici un cuvânt.

Soțul Isabelei Allende făcuse parte dintr-o lojă masonică și se îmbrăca adeseori în negru, dar bărbatul în negru din fața ei nu avea strălucirea aceea specială a masonilor, ci era tern și nedefinit, ca și când nici măcar n-ar fi existat. Ciudată apariție!

Oricine ar fi fost însă acest individ, Isabel voia să știe ce caută în casa ei și de ce stă așa, fără nici o reacție. A încercat toate tertipurile posibile pentru a-l face să vorbească, dar fără nici un rezultat. Până la urmă, se decise să nu-și mai piardă timpul cu acel individ și-i spuse cu hotărâre să plece din casa ei și să nu o mai deranjeze niciodată. Abia atunci observă o anume tensionare a mușchilor obrazului și fălcile bărbatului se descleștară cu greu ca să-i spună:

- Eu sunt acasă, nu mă poți da afară din casa mea!

- Poftim? Te înșeli, stimate domn. Chiar dacă ai fi fostul meu soț și tot nu ai avea dreptul să stai aici, pentru că această casă nu-ți aparține și nu-mi aparține.

- Cum adică?

- Așa cum auzi. Eu am vândut toate proprietățile familiei și le-am împărțit între copii și casa aceasta este a fiului meu, fără ca eu sau altcineva să aibă drept de proprietate, așa că dacă nu ieși imediat din casă o să chem poliția și va fi urât de tot!

- Bine, atunci voi pleca, dar să știi că te voi bântui.

- Cum adică mă vei bântui? Ești mort și mă vei bântui sau vei muri în curând și ești convins că mă vei bântui?

- Voi muri în curând, foarte curând și voiam să știi asta și voiam să mă ierți ca să pot muri liniștit. Ți-am făcut foarte mult rău și am înțeles asta mult prea târziu.

- Păi spune așa, stimate domn, că-ți dau iertarea mea pe loc! Am și uitat de mult timp chiar și faptul că ai existat, deci nu există ceva ce mi-ai fi putut face rău. Poți să mori liniștit, dacă asta îți dorești, dar nu aici, te rog, ci unde vrei tu, unde ai fost cât timp ai fost dispărut, oriunde pe lumea asta, numai în apropierea mea nu.

- Aha, ți-e frică de moarte, nu-i așa?

- Nu mi-e frică de moarte, cel puțin nu deocamdată, pentru că știu sigur că mai am încă mulți ani de trăit, ani frumoși și plini de soare, dar se vede că tu te-ai combinat cu întunericul, așa că nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

- Bine. Plec, dar ai să regreți că m-ai alungat.

- Asta e, o să regret și gata, așa cum regret foarte multe alte lucruri pe care le-am făcut în viața mea, cum regret adeseori și ce nu am făcut și ar fi trebuit poate să fac. Eu îmi asum viața, cu bunele și cu relele ei, dar nu mă las învinsă.

- La revedere! Adio!

- Nu, nu-mi doresc să te revăd niciodată, nici pe lumea asta, nici pe lumea cealaltă, daca există una. Du-te pentru totdeauna!

Isabel închise ușa grea de stejar în urma bărbatului în negru și răsuflă ușurată. Parcă i se luase o greutate de pe piept și reîncepuse să respire normal și bine și plămânii ei se bucurau de aerul curat. Deschise repede televizorul și dădu sonorul tare ca să aibă o atmosferă veselă, se bucura de zgomot și voia să alunge de tot fantoma oribilă care-i maculase casa și existența pentru o scurtă bucată de timp.

Dar la televizor se întrerupse emisiunea și dădură repede breacking news. Spuneau că în fața clădirii Parlamentului se produsese o busculadă teribilă cu mai multe mașini avariate și chiar cu răniți, din cauza unei uriașe limuzine negre apărute pe neașteptate în trafic și care luase foc subit.

Din limuzina neagră, pompierii sosiți la fața locului au scos cadavrul intact, straniu de necarbonizat, al unui bărbat elegant, complet îmbrăcat în negru.

PAȘTE FERICIT!

Adriana Costa era o femeie trecută de prima tinerețe, foarte frumoasă însă și de o bogăție intelectuală care o făcea să radieze, pur și simplu. În centrul universitar lusitan de tradiție, unde Adriana preda Istoria religiilor, își făcuse foarte repede și nume și renume, căci era adorată de studenți pentru uriașele ei cunoștințe în materie religioasă dar și pentru excepționala și foarte originala sa abordare, făcându-i pe tineri să simtă că abia după cursurile Adrianei Costa puteau înțelege cu adevărat ceva din ce înseamnă religia, Biserica ori credința și puteau spune că se simt cu adevărat liberi în relația lor cu Divinitatea.

Avea femeia asta o asemenea aură și o asemenea ușurință în a vorbi despre religie ori despre Dumnezeu, încât îți dădea impresia că s-a conversat cu Dumnezeu Însuși, care i-ar fi dezvăluit, ei și numai ei, toate adevărurile lumii, iar ea avea talentul și abilitatea de a picura aceste adevăruri, ușor și subtil, picătură cu picătură, în mintea și în sufletul tinerilor.

În primăvara acelui an ajunseseră la curs chiar la iudeo-creștinism și Adriana avea atât de multe lucruri să le spună și din cărți, dar și din experiența personală, încât studenții ei nici nu se mai îndurau să plece din amfiteatrul destul de întunecat și rămâneau mult peste limita orară a cursului, căci, fiind ultimul curs de după-amiază, stăteau fără grijă că-i va forța cineva să elibereze sala.

Era în anul acela de grație, 2013, o primăvară atât de parfumată, atât de îmbătătoare și atât de solicitantă pentru simțuri, încât cu greu se puteau struni ca să țină toate regulile perioadei din apropierea Paștelui, care, pentru acea comunitate universitară creștină, era cea mai importantă sărbătoare din calendarul religios.

Într-o după amiază, când urmau să intre peste puțin timp în săptămâna patimilor, după ce-și terminase cursul, văzând că studenții nu se îndurau să plece, Adriana se apucă să le povestească ceva despre ea, misterioasa ființă care poposise pe meleaguri lusitane când era deja adultă și se căsătorise aici, dar care provenea de fapt de undeva din Estul ortodox european.

Când Adriana se apucă de povestit, lumina se filtra delicat prin perdelele amfiteatrului, creînd o atmosferă specială, ca de invocare, ca de miraculoasă reînviere a trecutului.

Vocea Adrianei, profundă și caldă, fără nici un fel de stridențe, curgea onctuoasă sub bolțile sălii, în timp ce studenții o ascultau fascinați, ținându-și parcă respirația.

„Cand eram copil, în mijlocul comunității iudeo-creștine în care m-am născut și am crescut, undeva pe lângă granița cu Rusia, într-o țară latină înconjurată de țări slave, îmi era de fiecare dată ciudă că Paștele evreiesc, Pesah, era mereu înaintea Paștelui ortodox, dar uitam repede ciuda atunci când mătușile mele și toți vecinii evrei mă copleșeau cu daruri și cu minunata pască azimă, pe care o mâncam fie așa, goală, fie cu lapte ori cu supă. Și ce grozavă mai era!

Familia mea era o familie mixtă, de creștini în majoritate dar aveau și evrei, care se asociaseră firesc cu rudele creștine, căci după un botez de fațadă, continuau să-și țină și sărbătorile evreiești, fără nici o temere și fără să aibă vreo problemă cu creștinii. Dimpotrivă, noi îi iubeam cu toții pe evreii noștri, care erau și buni și generoși și mereu zâmbitori, semn că se simțeau cu adevărat bine în țara aceea, în provincia aceea, în târgușorul acela.

Revenind însă la mine, când eram copilă, știam atunci că după o săptămână doar venea Paștele creștin ortodox, cu ouăle roșii strălucitoare și păscuțele acelea divine cu smântână ori cu ciocolată, în care era neîntrecută mama mea.

Eu nu mâncam niciodată miel, dintr-un fel de solidaritate tacită între puiul de om care eram atunci și puiul inocent al oii, sacrificat fără rost, pentru lăcomia evidentă a adulților stupizi. Dar restul bunătăților pascale mă încântau, bineînțeles.

Dar problema mea cea mai adâncă nu era legată de mâncare, ci de semnificația mistică a Paștelui creștin, căci pe cel evreiesc îl înțelegeam perfect, era simplu și logic. Paștele creștin însă mă înspăimânta de fiecare dată, căci nu vedeam nici logica trădării, nici pe aceea criminală a răstignirii și, Dumnezeu să mă ierte, nici pe aceea a Învierii. Ceea ce mă deruta însă total, era faptul că adulții nu-și puneau nici un fel de întrebări și acceptau toată narațiunea religioasă și tot ritualul ca și cum ar fi fost cele mai mai simple și mai naturale și mai logice lucruri din lume.

Nu știu ce anume s-a întâmplat însă în primăvara anului în care urma să împlinesc paisprezece ani, pentru că a fost prima și de fapt singura oară când pur și simplu nu mi-am pus nici un fel de întrebări și am făcut exact ca adulții, care se duc la biserică și ascultă ce spune preotul și

participă la tot ritualul ca și cum ar fi o parte normală a acestuia, fără să aibă nici o urmă de îndoială, nici un fior și nici o dilemă mistică

Cred că a fost primăvara în care s-a manifestat plenar triumful feminității mele în forma lui de comuniune mistică. Mă simțeam bine să fiu cu fetele mai mari și cu tinerele femei acolo, în biserică, silueta și învolburarea sângelui îmi spuneau că așa trebuie să fac și că așa este perfect.

De acel Paște am purtat pentru prima data dresuri subțiri, eram o domnișoară, mă simțeam la fel de înflorită ca o magnolie și aveam nevoie să împărtășesc asta cu toți ceilalți, iar sărbătoarea Paștelui a venit exact în acel moment când simțeam că trebuie să fiu cu ceilalți, să fac ce fac și ceilalți, să mă contopesc în acea durere și apoi în acea lumină a Învierii și am făcut asta cu toată ființa mea. M-am simțit bine, dar după noaptea de Înviere, m-am simțit oarecum extenuată psihic, stăteam și mâncam și parcă nu puteam formula cu adevărat nici un gând.

A fost prima și singura mea sărbătoare de Paști trăită în acest fel. În anul următor, crezând că deja mă incadrasem perfect în comunitatea așa zișilor credincioși și credincioase, mama mea m-a întrebat:

- Ce faci, puiule, nu te duci și tu săptămâna asta la denii? Parcă ți-a plăcut anul trecut să te duci la biserică și să treci pe sub aer?

- Pe sub ce? Fii serioasă, mamă, crezi că mor de plăcere să le miros picioarele vecinilor noștri? Doamne ferește!

- Cum așa? Chiar așa de silă ți-a fost anul trecut și nu ai spus nimic?

- Nu, anul trecut nici nu mi-am dat seama, eram prea preocupată să fiu ca toate celelalte fete și mi se părea că sunt perfectă acolo, cu toată lumea, dar acum nu mai simt asta. Cred că anul trecut aveam o problemă hormonală care s-a exprimat religios, dacă pot spune așa.

- Vai de mine, puică, dar ce importantă ai devenit tu în doar un an? Să știi că nu e chiar bună atitudinea asta disprețuitoare a ta!

- Dar nu e nici un dispreț, decât eventual la adresa mea, nu la adresa celorlalți. Eu nu-i judec pe ceilalți că fac ceea ce fac. Îți spun doar de ce eu nu mai pot să fac ce am făcut anul trecut, atâta tot.

- Bine, fată dragă, cum vrei tu!

Cu aceste cuvinte, mama mea încheie o discuție care devenea neplăcută și chiar periculoasă pentru ea, care nu era înarmată nici cu argumente logice și nici teologice.

Așa au trecut anii și eu am rămas doar cu plăcerea dulciurilor de Paște și cu bucuria Luminii de la miezul nopții de Înviere, când, nu știu de ce, mi se întâmplă să mă emoționez până la lacrimi. În fiecare an, fără excepție.

Persista atunci pentru mine îndoiala că trăirea mea mistică e cu mult prea mult emoțională, dar am dezvoltat și căutarea rațională care duce către înțelegerea fenomenului religios pe de o parte și a trăirii mistice, pe de alta.

Am descoperit, după multe cărți parcurse și după multă experiență personală, că trăirea mistică este inerentă naturii umane, ea activează Dumnezeul din noi, Cel cu care ne naștem și pe care îl purtăm perpetuu, toată viața, în timp ce dimensiunea religioasă este oarecum artificială, religia fiind o chestiune făcută intenționat și care exprimă mai mult dorința de dominație și de putere decât credința adevărată.

De aceea probabil că am dezvoltat o rezervă clară față de biserică și de ritualul pe care „credincioșii" îl primesc fără să gândească, făcând o distincție clară între aceasta și credința adevărată, trăirea intensă emoțional care ți-L revelează pe Dumnezeul tău lăuntric. Iar această trăire mistică intensă îmi apare mereu în noaptea de Înviere, de fiecare dată, cu acea emoție gravă, plină, care-mi cotropește ființa.

De aceea și pot să spun, de fiecare dată, din toată inima, Paște fericit!"

Adriana Costa tăcuse, își terminase povestirea, dar continua să stea nemișcată, cu coatele pe catedră. Studenții nu mișcau nici ei, în nici un fel.

Era o liniște mai mare decât într-o biserică și aveau cu toții sentimentul că fuseseră părtași la o taină adâncă, la o revelație pe care nimeni, niciodată și-n nici o împrejurare, nu le-o mai împărtășise.

NOUL IERUSALIM

Aurel Dohotaru, fost secretar de stat în guvernul României, actualmente om de afaceri independent, tremura de frig în timp ce închidea portiera mașinii sale, pe care o lăsa în parcarea de la aeroportul internațional Henri Coandă din București.

Deși mai era foarte puțin timp până la sărbătoarea Paștelui ortodox, era o vreme rece, mohorâtă și ploioasă, spre deosebire de alți ani când, la sfârșitul lui aprilie, era frumos și însorit.

Aurel încălțase o pereche de pantofi noi și îl dureau degetele de la picioare, mai ales la piciorul drept, pe care și-l paradise în adolescență, când mersese ca nebunul cu motocicleta BMW care-i aparținea tatălui său, mare polițist la vremea aceea. Nici pardesiul, abia cumpărat de la un boutique de mare firmă, nu-i convenea, parcă ar fi fost al unui străin, pentru că încă nu mirosea a el, adică nu avea aroma aceea de mosc și vetiver, care-i plăcea atât de mult.

Abia ajunsese Aurel Dohotaru în aeroport că avionul de la Atena și sosi. Era nerăbdător să-l revadă pe vechiul său prieten, Sakis Antonopoulos, pe care-l știa de când era un absolvent fraier de facultate, iar acum era mare boss, CEO la o firmă tare. Venea în România pentru un proiect, pe care românii îl aveau în comun cu grecii și olandezii pe niște bani europeni.

Din start însă, Aurel si-a dat seama că sumele care le reveneau, la o muncă egală, ca parte a acestui team, nu erau împărțite în mod egal, ci după modelul Uniunii Sovietice parcă și nu al Uniunii Europene. Adică olandezii luau cei mai mulți bani, pe urmă grecii și la sfârșit românii, ale căror sume erau ceva mai mult de jumătate din cele ale olandezilor.

Huooo, la oase, ar fi strigat băieții din cartierul copilăriei lui Aurel, un cartier destul de rău famat, pentru că era cam plin de țigani și mitocani! Era o nemernicie că se putea întâmpla așa ceva în această atât de adulată UE, despre care toți crezuseră că e un fel de nouă Arcadie și că deîndată ce vor deveni membri va curge lapte și miere pe toate drumurile românești, de la autostrăzile puține și ciunte până la cele mai amărâte drumuri de țară, pline de noroi, de gropi și de dâmburi.

Dar au aflat curând că nu e deloc așa, că sunt unii care se cred mai tari și o fac pe stăpânii, mâncând la masă cu mâinile și gurile soioase hălcile de carne înfipte-n țepușe, așa cum au făcut

în toată istoria lor, în timp ce slugile stau pe jos, bătându-se cu câinii ca să apuce niște ciosvârte ori niște oase mai puțin goale.

E ca dracu toată politica asta europeană, se plângea Sakis, în timp ce luau masa la un restaurant foarte fancy de lângă televiziunea națională, unde le plăcea amândurora să meargă și să mănânce somon cu sos de piper verde!

Aurel Dohotaru ținea la Sakis ca la un frate, îl dusese în anii trecuți la toate mănăstirile din Bucovina, îl făcuse să urce pe Piatra Craiului și să înlemnească de admirație, îl luase în Delta Dunării și-l făcuse să mănânce colțunasi cu icre negre, așa cum numai acolo știu gazdele să facă. Lui Aurel ii era drag Sakis pentru că era modest și bun, că nu se dădea mare ca mitocanii români, care, deîndată ce s-au pricopsit cu un post mai bun, nu mai fac altceva decât avere personală prin furăciuni abjecte.

Sakis Antonopoulos rămânea pentru Aurel un reper al prieteniei și știa sigur că dacă avea nevoie de ceva, putea să-l sune și acesta l-ar fi primit fără discuție în casa lui din Atena, sau putea da o fugă la Londra să se întâlnească urgent cu John Dewey, bancherul lui Sakis, un englezoi simpatic și prietenos, cald și fermecător, așa cum nu sunt în general englezii.

Dar acest John avea ceva sânge românesc credea Aurel, tot așa cum Sakis credea despre acelasi individ că are sânge grecesc! Oricum John avusese o străbunică venită de undeva din zona ortodoxiei și-și umpluse casa de icoane, care după moartea ei s-au răspândit pe la toate rubedeniile, făcându-si rudele engleze ortodoxe fără să vrea!

Ajunși la vin și cafele, Aurel și Sakis și-au dezlegat limbile și au răsturnat sacii cu necazuri și nedumeriri pe care joburile lor le produceau, ori mai bine zis erau generate de mecanismele stupide ale acestei non-arcadiene Uniuni Europene.

Vorbind pe îndelete, au ajuns și la subiectul clădirii Parlamentului României, a doua clădire din lume ca mărime după Pentagon și prima ca volum, deși americanii nu voiau nici în ruptul capului să recunoască asta. De fapt Aurel nu știa exact dacă era așa sau invers, dar în mod sigur era prima din lume, fie ca suprafață, fie ca volum!

– Spune-mi, e adevărat că Ceaușescu a vrut să ridice Casa Poporului după planul Templului lui Solomon? întrebă Sakis.

– Da, de ce întrebi asta? se miră Aurel.

– Păi știi că se spune că deîndată ce e ridicat al treilea Templu, se va declanșa Armagheddonul și omenirea o să moară! răspunse Sakis cu convingere.

– Nu cred că se poate împlini profeția biblică decât dacă Templul e ridicat pe pământul sfânt al Ierusalimului, pe locul lui adevărat și să fie Al Treilea Templu, dar Ceaușescu voia să facă din București un fel de Nou Ierusalim, pentru că visa să mute aici ombilicul pământului, centrul lumii, cel puțin așa credea el! comentă oarecum zeflemitor Aurel.

– Băi, eu nu știu ce mai credeți voi, românii, despre Ceaușescu acum, dar mie mi se pare că a fost un mare om, care și-a iubit țara la nebunie.

– Măi Sakis, se poate să fie adevărat. L-au acuzat unii și alții că a dat banii pe construcții faraonice, dar construcțiile astea au rămas în patrimoniul țării, nu le-a luat cu el în mormânt, în timp ce șleahta asta de golani nu știe decât să fure averea țării și s-o bage în buzunarele personale. Niște calici, niște nimeni, cum spunea bunică-miu. Să te ferească Dumnezeu de calicii procopsiti!

– Ai dreptate! Este și în Grecia boala asta nenorocită a furtului de la stat, dar parcă la voi a ajuns să nu mai aibă limite, e ca un cancer în stadiul de metastaze.

– Așa este, din nefericire. Colcăie viermii ăștia jegoși, și-și etalează banii și casele și mașinile și nemernicia. Niște hoți și niște curve, parc-am fi blestemați.

– Păi chiar se poate să fie vreun blestem prin istoria voastră, că prea v-au încălecat străinii! Iar pe Ceaușescu, singurul care a vrut să vă facă egali cu stăpânii ăștia care mănâncă la mesele bogate, l-au omorât ca pe un câine turbat! Foarte ciudat, foarte, foarte ciudat.

– Numai Noul Ierusalim ne mai putea salva de blestem, ai dreptate!

– Era un inițiat Ceaușescu ăsta al vostru și un mare patriot. Ăștia se dau inițiați, dar sunt inițiați numai în hoții!

– Da, așa este. Mă doare sufletul să văd ce se întâmplă cu țara asta, grădina Maicii Domnului!

– Știi ce mă miră? Că la voi Biserica ortodoxă pare ca nu ține cu neamul ăsta românesc, văd că popii s-au dedat la viciile bogaților. Cum de tolerați toate astea?

– Ei, sunt așa numai popii cu funcții înalte, că sunt și preoți sărmani dar cu har o grămadă. Și eu am crezut că Biserica ar putea schimba ceva, dar nici pe departe nu e așa. Avea dreptate un mare român care râdea de autocefalia bisericii române spunându-i autofecalie! Dar lasă, că și la voi e tot cam așa, cu autocefalia!

– Dar nici nu poți să spui că masoneria ar putea salva România, tot așa cum nu poate salva nici Grecia.

– Dar nici nu cred asta, Doamne ferește! Credeam însă că Biserica ar putea să mai spele sufletele oamenilor, că ar putea să mai facă apel la morală. Dar cine să facă asta? Cei care s-au înhăitat cu bandiții din politică? Hai să fim serioși!

– Tot mă obsedează povestea asta cu Noul Ierusalim. Știi ce cred eu? Cred că odată construit acest palat, Casa poporului sau Parlamentul de acum, să știi că s-au pus în acțiune niște energii subtile, misterioase, s-au deschis niște porți spirituale pe care nu le mai poate închide nimeni. Degeaba l-au omorât pe Ceaușescu, pentru că de fapt l-au transformat în jertfă adusă templului. Și să nu te miri dacă la un moment dat soarta României o să se schimbe într-un fel absolut spectaculos, pentru că Dumnezeu a primit jertfa, are și Lăcașul și El poate veni oricând să se așeze pe tron și să binecuvânteze această țară! Ce zici? Ți se pare că spun aberații?

– Sakis, tu ești îngerul meu astăzi! Mi-ai dezvăluit ceva ce nu eram în stare să văd, mi-ai dezvăluit un foarte posibil plan divin, pe care eu, în nemernicia mea, nu-l văzusem deloc. Doamne Dumnezeule, ce bine ar fi să fie așa! Dă Doamne să se pogoare din cer Duhul Sfânt și Harul lui Dumnezeu peste neamul ăsta chinuit!

– Tu înțelegi ce se întâmplă cu noi? Parcă nu noi am vorbi acum ci niște îngeri ar vorbi prin gurile noastre, nu simți asta?

– Ba da! Și culmea este că nu mă simt deloc ridicol în postura asta de gură care exprimă un adevăr îngeresc. Fie așa, facă-se Voia lui Dumnezeu și Noul Ierusalim să-l aducă pe Ziditorul nostru! Dar știi ce mă miră totuși? Că tu, cu orgoliul tău grecesc, poți să admiți că România ar putea fi lăcașul Domnului și nu Grecia.

– Asta pentru că pe pământul vostru s-a construit Noul Ierusalim, nu-ți dai seama? Astea nu sunt simboluri goale, sunt realități materiale și spirituale deopotrivă, sunt peste înțelegerea noastră, a muritorilor de rând. Dar așa se explică și profețiile făcuse de unii în legătură cu viitorul României.

– Doamne, Sakis, să-ți fie gura aurită și să te audă Dumnezeu și să se împlinească!

– Amin!

S-au ridicat tăcuți de la masă după ce au plătit nota și parcă și Aurel și Sakis erau storși de energie. S-au dus la hotel pe jos, au mers fără să spună nici un cuvânt, parcurgând toată Calea Dorobanților până la hotelul Howard Johnson, iar în holul hotelului s-au despărțit cu o îmbrățișare blândă.

– Pe mâine, Sakis!

– Pe mâine, Aurel, pe mâine!